

TÜM KASABAYI KIZILA BOYAMADAN ÖNCE
HAYATINIZI CEHENNEME ÇEVİRECEĞİM.

MİNDEFÇK

TÜM

YALANLAR

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Logan, suçluları anlamak için onların kafasının içine girmeye çalışan bir profildir. Tehlikeli bir çizgide geze de her zaman doğru tarafta kalmayı başarmıştır. **Siyah her zaman siyah, beyaz her zaman beyazdır. Onun için gri taraf yoktur.**

Ancak bu davada Logan da hangi tarafta olduğunu bilmiyordur. Öğrendiği her gerçekle çizgiler daha da bulanıklaşıyor, kalbi hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu.

İnsanları bir bakışta çözebilen Logan, âşık olduğu kadın yüzünden tüm gerçeklerini sorguluyordu. Peki Logan, hangi tarafı seçerse hayatta kalacaktır?

artemisayinlari X artemiskitap @ artemisyayinlari

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

259.00

YAYIN NO: 2752

Tüm Yalanlar

Mindfuck Serisinin Dördüncü Kitabı

S. T. Abby

Orijinal Adı: All The Lies

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin

Editör: Mihriban Onur

Son Okuma: Layla Tiryaki

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mayıs 2026

ISBN: 978-625-8667-28-8

Sertifika No: 43949

Tüm Yalanlar

© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

All The Lies

© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com * www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

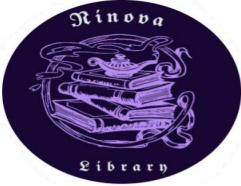
Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY MINDEFCK

TÜM

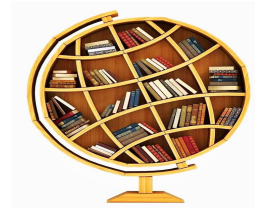
4

YALANLAR

Çeviren
Büşra Tekin

Düzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.

Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşımlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~
~~Ben Harris~~
~~Tyler Shane~~
~~Lawrence Martin~~
~~Ara sokaktaki adam~~
~~Kenneth Ferguson~~
~~Öcü (Gerald Plemmons)~~
~~Anthony Smith~~
~~Kevin Taylor~~
~~Morgan Jones~~

Devletlerin çobanlara da kasaplara da ihtiyacı vardır.

-Voltaire

Dünyaya benle Logan beraber hükmediyor olsaydık, Voltaire birbirimize şahane uyduğumuzu düşünürdü.

Listem kalabalık olsa da isimlerin üzerini hızla çiziyordum. Bitiş çizgisine koşmanın vakti gelmiş sayılırdı. Zayıf olmayı unutan ölü bir kızın ellerinden ölme vakitleri gelmişti.

Yanmalarını izlemek için sabırsızlanıyordum.

Birinci Bölüm

*Yaşayanlara saygı borçluyuz,
ölülereyse gerçeği.*

-Voltaire

“Marcus Evans... O çocuk küçükken ele avuca sığmazdı ama çok sevimliydi. Ve Victoria... Hep abisinin gölgesi olmuştu. Marcus ve Jacob nereye giderse Victoria onları takip ederdi. Onlar da izin verirlerdi. Victoria’yla oğlanların arasında sadece bir yaş vardı. Ve Robert, o adam çocukları sevgiyle büyüsün diye elinden geleni yaptı. Jacob kendi evinden çok onlarda vakit geçirirdi çünkü Robert’ta herkeste bulamayacağınız bir güç ve şefkat vardı.”★

Diana Barnes boğazını temizledi. Kalkıp kendine bir bardak su doldurmasını izledim.

“İçecek bir şey ister misiniz, çocuklar?”

“Hayır, hanımefendi,” dedik aynı anda.

Kadının çikolata rengi teni, fildişi rengi elbisesiyle tezat bir görüntü oluşturuyordu. Kederle bakan görkemli, zamansız bir kadındı. Gözlerinde Lana’mda olduğu gibi bir keder vardı.

Ancak Lana'nın aksine, bu kadının gözlerinde küçük bir suçluluk duygusu da vardı. Hareketlerinde acımasız bir bıkkınlık hissediliyordu. Sanki her gün yataktan kalkmak için kendini zorluyor gibiydi.

“Çocuğunuz var mı?” diye sordu yanımıza dönüp suyuyla yerine geçerken. Aramızdaki meraklı gerilim artıyordu.

“Hayır, hanımefendi,” dedik yine aynı anda.

“Eminim ki bekâr kalmaktan çok keyif alıyorsunuzdur ve zamanın size yetişemeyeceğini sanıyorsunuzdur.”

Donny yerinde huzursuzca kıpırdansa da ben gülümsedim.

“Ben evli değilim ama bekâr da değilim.”

Kısa bir an dikkatle beni süzdü. “Victoria seni beğenirdi. O daha on yaşındayken annesi ölünce babası tarafından büyütüldü. İki erkekle aynı evi paylaşıyordu, bu yüzden kızlarla arkadaşlık etmektense erkeklerle daha rahat arkadaş oluyordu. Sevgililerini geçtim, arkadaşlarını bile özenle seçerdi. Gerçi bunu kimse bilmezdi.”

Ona birazcık yaklaştım. “Neyi bilmiyorlardı?”

“Boş ver. Acele ediyorum. Önce Robert'ın *işlemediği* suçlar yüzünden tutuklanıp aynı gece öldüğünü bilmeniz gerekiyor. Onu katil olarak göstermek için ellerinden gelen her şeyi yaptılar, sanki bu şekilde cinayetler bir anda ortadan kalkacak ve herkes kendi hayatına dönebilecekmiş gibi.”

Suyundan bir yudum aldı. Asıl noktaya gelmesini söylemek için kendimi zor tutuyordum.

“Robert her gece çocuklarıyla vakit geçirirdi. Oğlum çoğu gece onlara katılırdı. Tabii, Jacob da orada olurdu. Robert yemek yapar, evi temizler, çocuklarıyla ilgilenir ve sık sık misafir ağırlardı. Kendisi o kadar iyi ve evi o kadar hoştu ki insanlar ondan uzak duramazlardı. Oğlumun babası o daha çok küçükken

terk etmişti. Robert oğlumla hep kendi çocuğu gibi konuşurdu ve bekâr bir anne olarak her türlü yardımı minnetle karşılardım. Elimden geldiğince de bu iyiliklerin karşılığını verirdim.”

Durdu ve sesinden anlayamadığım hislerini bastırdı. Gözleri buğulanıyordu.

“O kadınlara tecavüz edip onları öldürmüş olamazdı. Kendi çocuklarına bile el kaldıramazdı. Oğlum onu görmüştü. Jacob da görmüştü. O gecelerin birkaçında hem kendi çocuklarıyla hem de iki komşu çocuğuyla birlikte evdeydi. Yine de hiçbir önemi olmadı. Görgü tanıklarının ne kabul ettiler ne de mahkemede ifadelerini dinlediler.”

“Ne? Neden?” diye sordu Donny şaşkınca.

“Çünkü o zaman işlemediği cinayetler yüzünden onu tutuklayamazlardı,” dedi sanki bu apaçık ortadaymış da sorarak aptallık eden Donny’ymiş gibi.

Donny öfkeyle arkasına yaslandı. Kadına değil, olanlara öfkeliydi. Johnson’ın nasıl biri olduğunu biliyordu. İşe yarayacak bir yol bulacak, *kendi* şüphelisini kısıtırmak için elinden geleni ardına koymayacaktı.

“Ve mahkeme bunu onayladı mı?”

“Mahkeme. Şerif. Herkes. O adamcağızı tam beş gün boyunca sorguladılar. Hiç hakları olmasa da onu nezarethaneye tıktılar. Avukatının bile girmesine izin vermediler. Sonra avukatını istemediği yalanını söylediler. Her şey, en başından beri bir cadı avından ibaretti. Bu kasabada çocukları dışında kimsesi olmayan bir okul hademesine suçu atmak daha kolaydı. Johnson denen o herif her şeyi kılıfına uydurunca oldubittiye geldi. Şerif de arkasındaydı üstelik.”

Orijinal profil, cinsel sadiste aitti. Cinsel sadistlerin genelde çocukları olmazdı, olsa bile mesafeli olurlardı. Sevgi dolu ve se-

vecen ebeveynler değillerdi. Johnson failin profilini yalnız birisi gibi çıkarmıştı ama olamazdı.

Evlere girerken zorlama olmaması, adamın çekici ve cana yakın, muhtemelen güvendikleri birisi olduğunu gösteriyordu. Dolayısıyla kasabadan birisi olma ihtimali yüksekti. Suçu başkasının üstüne atmasına bakılırsa narsistti ve bu kasabadakiler de ekmeğine yağ sürüp onu ipten kurtarabilecek o gücü veriyorlardı.

Ve herkesi kandırmaktan inanılmaz keyif alıyordu.

“O gecedен önce Evans ailesine kin güden birileri var mıydı?”

“Hayır,” dedi Diana küçük bir kahkaha atarak. “O adam resmen bir azizdi. Çocuklardan biri okulda altına kaçırırsa hemen temizler, kimse görmeden çabucak eve dönmesini söylerdi. Utanmalarını bile istemezdi, o yaştaki çocukların ne kadar acımasız olabileceğini bilirdi. Hademenin çocukları olduğu için kendi çocuklarıyla acımasızca dalga geçiliyordu.”

Arkama yaslanırken Johnson’ın suçu bu adama yıkmak için neden ölesiye uğraştığını merak ediyordum. Sonuçta onun bile bir kalbi olmalıydı.

“Peki ya şerif? Onun adamla bir sorunu var mıydı?”

Karşıımızdaki kadın dudaklarını birbirine bastırdı. “Şerif, olanların bedelini ödetmek için kim olursa olsun birini bulmaya duygusal anlamda kafayı takmıştı. Onun kızı da ilk kurbanlardandı. Kızı öldüren kişi gerçekten hastalıklı bir şeytanın teki olmalı çünkü... Ertesi sabah herkes görsün diye kızı yolun ortasında bırakmıştı. Kız çırılçıplaktı ve tecavüze uğramıştı. Bedeni kesikler içindeydi ve gece boyunca kan kaybetmişti.”

Donny zorlukla yutkunurken koltukta kıpırdanmaktan kendimi alamadım. Nasıl olmuştu da bunlar dava dosyalarında atlanmıştı, merak ediyordum. Şerifin böylesi bir soruşturmadan

uzaklaştırılması gerekirdi. Kafama yatan gidişatı düşününce, şerifin baş şüphelimiz olma ihtimali bir hayli düşmüştü.

“Kızcağız on sekiz yaşındaydı,” diye devam etti Diana hıçkırığını zorlukla bastırarak. “Olaydan sonra şerif pek akliselim kalamadı. Kızını öyle gördükten sonra yani. O zamanlar bu kasabanın başına gelen en kötü şey bu olmuştu. Fakat ondan sonra her şey gittikçe kötüleşti. Bir pazar sabahı, kilise daha açılmadan basamaklarında bir ceset bulundu. Bir başka ceset okulda, çocukların gözünün önündeydi. Hatta o kadın anaokulu öğretmeni Ilene Darvis’ti. Daha yirmi üç yaşındaydı.”

Durup burnunu sildi, gözyaşları durmaksızın akmaya başlamıştı.

“Neyse, Robert’ı nezarethaneye attıkları gece sözde onu hapishaneye yönlendireceklerdi. Ona eşlik edecek kişiler falan çoktan gelmişti. Hapishaneye transferini ertelediler ve ertesi sabah Robert hücrelerinde asılı hâlde bulundu. Aptal değilseniz, kendini aklamak için o kadar çaba sarf eden bir adamın kendini asmayacağını anlarsınız. Robert gerçek adaleti açığa çıkarmak istiyordu. Öyle yenilmek değil. Gerçekte neler olduğunu hiç öğrenemedim. Umarım siz öğrenirsiniz.”

Donny yumruklarını sıkmıştı. Birilerinin egosu yüzünden başka bir insanın hayatının kararışını duymak her zaman çok can sıkıcı olurdu. Johnson bir sürü kişinin hayatını mahvetmişti.

“Birkaç gün sonra, yavrularım evlerine giderken Victoria buraya uğradı. Telefonu çaldığında yanımdaydım. Kyle, Victoria’yı arayıp izinleri olmasa da babasının cenazesine görmesine izin verebileceğini söyledi. Şerif, çocuklar on sekizine gelmedikleri için cenazeyi alma hakları olmadığını, belediyenin ilgileneneğini söylemişti. Aradan uzunca bir süre geçtikten sonra o meseleyle ben ilgilendim.”

Olayın kalanını anlatmaya kendini hazırlar gibi derin bir nefes aldı.

“Victoria, önceden Kyle’la çıkmıştı. O çocuk için kendinden çok fedakârlık yapmıştı. Ayrıldıkları zaman çocuk bu durumdan hiç memnun olmasa da kötü yüzünü göstermedi. Fazlasıyla manipülatif ve hesapçı bir çocuktü. İki üç ay çıkmışlardı ve Victoria’nın birkaç sevgilisinden biriydi. Kyle’ın onunla nasıl aşağılarcasına konuştuğunu duyunca babası Victoria’yı vazgeçirmeye çalışmıştı. Gerçi Victoria, Kyle’dan neden ayrıldığını bana da hiç anlatmadı. Ama Kyle, güvenilir olmadığını düşündürecek bir sebep de sunmamıştı. Ta ki o geceye kadar.”

Donny’nin telefonuna bir bildirim gelse de duymazdan geldi. Telefonum çalmaya başlayınca meşgule attım. İkimiz de aradığımız cevapları almadan hiçbir yere gitmeyecektik. Muhtemelen Johnson neyin peşinde olduğumuzu anlamaya çalışıyordu.

“Victoria çocukla buluşmaya gitti. Marcus da peşine takıldı, o da babasını görmek istiyordu. Bazı şeylerin cevabını almalıydılar. Babaları geriye not bırakmamıştı. Veda etmemişti. Sadece ölmüştü ve intihar olduğunu söylemişlerdi. İlk kez Jacob o yavrularla birlikte değildi, çok şükür benim oğlum da.”

Kadın kendini kaybederek hıçkırıklara boğuldu. “O yavrular öyle işkence çekmişken şükrediyor olmamam lazım ama oğlum da aynı şeyleri yaşamadığı için mutluyum sadece.”

Diana resmen kendinden geçmişti. Gözlerinden yaşlar hızla boşalıyor, hıçkırıkları tüm bedenini sarsıyordu. Donny dehşet içinde bana döndü.

Bir saldırı olduğunu biliyorduk. İstismar olduğunu da biliyorduk.

Ama tüm cinayetlerle ilgili parçaları şimdi birleştirmeye başlamıştım.

Diana mucizevi bir şekilde kendini sakinleştirip hıçkırığını yuttu.

“Kyle var ya Kyle, o çocuk şeytanın ta kendisi,” dedi. Sesi artık öfkeliydi. “Yavrularımla Belker Sokağı’nın sonunda buluşmuşlar ama yalnız değilmiş. *Katili*, çocuklarıyla *cezalandırmak* için ona yardım edecek birkaç gönüllü bulmuş.”

Belker Sokağı, kulağa kutsal kitaptanmış gibi gelen meleklerle ilgili mesajın yazıldığı yerd.

“Üstlerine atlamışlar. Onları yere sermişler. Sokağın ortasında üstelerini başlarını soymuşlar. Sonra sırayla ikisiyle de zorla birlikte olmuşlar.”

Hıçkırıklarıyla boğazı tıkanınca başını çevirdi.

Donny’nin rengi atmıştı, yumruklarını daha da fazla sıkıyordu. Tüm bedenim kaskatı kesilmişti.

“Kaç kişilermiş?” diye sordu Donny sessizce.

“On üç kişi,” dedi hâlâ hıçkıran Diana. “Sadece... Dev... Yapamamış. Gerçi o da bir kenarda durmuş. Olanları bana sonradan o anlattı. Çocuk, aklını öyle bir yitirmiş ki bir yıl boyunca terapiye gitti. Sonra Tanrı’nın sözlerini yaymak için ülkeyi gezen bir kilise grubuna katıldı. Her şeyi bana o anlattı.”

“Yani on iki kişi onlara sırayla tecavüz etti,” dedi Donny. Sakin ses tonuna, içimde yükselene çok benzer bir öfke eşlik ediyordu.

“Sırayla. Tekrar tekrar. Ve tekrar,” diye hıçkırdı Diana. Gözyaşları öfkeyle dökülüyordu. “Durmamışlar. O yavrular saatlerce sokakta kalmış, kan kaybederken yardım çığlıkları atmışlar. Kimse gitmemiş. İşin en kötü yanı bu da değil.”

İşler daha ne kadar kötüleşebilir hiç bilmiyordum.

“Lawrence, Morgan ve Kyle en büyük suçlular, ruhları en karanlık olanlar. Onlara tecavüz etmekten sıkıldıklarında Kyle,

birinin evine girip boy aynası almış. Whisenantlar, evlerinin önünde neler olduğundan haberleri yokmuş gibi aynayı vermişler. Kyle, aynayı Morgan'a vermiş. Lawrence da Marcus'u ayağa kaldırmış.”

Telefonum tekrar çalınca ekrana bakmadan bir kez daha meşgule attım.

“Kyle bir bıçak çıkarmış ve Morgan, aynayı Victoria'ya doğru tutmuş. Marcus'un, kardeşine yapılanları görmesini istiyorlarmış. Sonra Kyle, Marcus'a kardeşini *becermesini* söylemiş. Kendi kanından canından olana tecavüz etmesini. Yoksa penisini kesecekmiş ve bir daha kimseyle birlikte olamayacakmış.”

Midem bulanmaya başlarken Donny boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı.

“Marcus bunu reddetmiş, hepsine cehenneme kadar yolları olduğunu söylemiş. Kyle, bıçağı Marcus'un belinde gezdirip onu kesmiş ve son şansı olduğunu söylemiş. Arkadan becerilmeyi sevecek kadar sapıksa kardeşini becerecek kadar da sapık olduğunu söylemiş. Marcus onun yüzüne tükürmüştü. Kyle da tehdit ettiği şeyi yapmış. Çocuğu sokağın ortasında hadım etmiş.”

Yerimden kalkıp orayı terk etmemek için kendimi zorluyordum. Dahasını dinlemek istemiyordum. Böyle bir olayı saklamalarına yardım ettikleri için kasabadaki herkesten nefret etmeden yüzlerine nasıl bakacağımı bile bilmiyordum.

Diana neden daha önce gelip bizi bulmamıştı?

Karşımızdaki kadın kendini tekrar toplayınca konuşmaya devam etti: “Ayna düşüp kırılmış. Victoria'yı zaten fena hâlde dövmüşler ve yüzü tanınmaz hâldeymiş. Yüzünü sertçe yere çarpmış, yumruk atmış ve daha bir sürü şey yapmışlar. Ayna kırılınca da kızcağızı oraya sürüklemişler. Kyle, kızın sırtını bıçakla kesmiş. Sonra da aynanın bir parçasını alıp ona nasıl

görüldüğünü göstermiş ve aynayı da kıza saplamış. Yavruma söylediği son sözleri, *bir canavar ve orospu olarak öleceği* olmuş. Sokakta kan kaybından ölmeleri için onları oracıkta bırakmışlar.”

“Sonra Marcus, hayatta kalmak için bir şansları olsun diye arabaya atlayıp buradan uzaklara sürmüş,” dedim kısık sesle. “Çünkü Delaney’deki her şeyin sahibi şerif.”

Diana yavaşça başını iki yana salladı. “Marcus kendisi hayatta kalmayı bir an olsun düşünmemiştir. Kardeşinin canını kurtarmak istemiştir. Ama ikisi de hastaneden çıkamadı. Bu kasaba da ruhunu yitirdi. Eskiden olduğumuz şeyden geriye bir tek kabuklarımız kaldı çünkü bize korku hükmediyordu.”

“Neden daha önce birine anlatmadınız?” diye sordu Donny. Suçlayıcı bir tonla sormamak için elinden geleni yaptığı belliydi.

Diana kederli bakışlarını bize çevirdi. “Buna kalkışanlar ya kayboldu ya öldü. O gece Lindy May Wheeler onları durdurmaya çalıştı. Yanlarına koştu ama Dev kadını yakalayıp işleri bitene kadar arabasının bagajına kilitledi. Kadın evliydi. Sonra Kyle gidip Lindy’nin kocasına onun kendisiyle yattığını, Lindy’nin onu baştan çıkardığını söyledi. Antonio onu terk etti ve Lindy, Kyle’in defalarca kez kendisine tecavüz ettiğini söylemesine rağmen kimse ona inanmadı. Babası da birinin onu öldürmesinden korktuğu için Lindy’yi kasabadan gönderdi.”

Kanım donmuştu. Donny bana baktı. Lindy May Wheeler. Gerçek bir canavardan kurtarılan mahvolmuş bir çocuğa bakması için failimiz tarafından seçilen kadın.

Diana aramızdaki bakışmayı fark etmedi.

“Oğlumu tehdit ettiler. Üniversiteye başlamasına bir yıldan az kalmıştı. Sorun çıkarırsam oğlumun liseden bile mezun olamayacağını söylediler. Onlara inandım. Hâlâ inanıyorum.

O yüzden arayıp sevgilisine gitmesini söyledim. O kız çok para kazanıyor ve New York'ta en güvenli binalardan birinde yaşıyor.”

“Faillerin çoğu kasabayı terk etmiş,” dedi Donny.

“Gitmek zorunda kaldılar,” diye araya girdi Diana. “Şerifin insanlara korku salmaya ve burada yaşamaya devam edebilmesinin tek yolu buydu. Oğlu hariç herkesi kasabadan yolladı. En kötülerini de oğluydu ama o sürgün edilmedi. Aman sakın, o çocuklara güzelce para yedirmediğini düşünmeyin.”

“Kyle Davenport şerifin oğlu. İşleri örtbas etmesine şaşırmamak lazım,” dedi Donny canı sıkkın bir nefes vererek.

“Örtbas etmesine mi?” diye sordu Diana hayretle. “Resmen organize etti. Şerif, memurlarının hepsine kasabadaki bütün evleri gezip bir şey duysalar bile dışarı çıkmamalarını söyletmiş. İtaat edilmezse sonuçları olacaktı. Hatta televizyonlarımızda yayın bile geçildi, aksi ilan edilmedikçe gün doğana kadar sokağa çıkma yasağı kondu. Oğlunun bu planı yapmasına yardım etti ve kendi midesinin kaldıramayacağı şeyleri yapsın diye ona izin verdi.”

“Neden?” diye sordu Donny.

Ama cevabı duymadan önce de biliyordum.

“Kızına tecavüz edilmişti, işkence görmüştü, öldükten sonra bile küçük düşürülmüştü. Şerife kalırsa bunu yapan kişi Robert Evans'tı. Adamı öldürmek ona yetmemiş olmalı. Çocuklarının peşlerine düşüp onların da canına okumalıydı. Ona göre dünyayı, ortalığı kirleten şeytanlardan arındırmak gerekiyordu. Buna rağmen kendi oğlunun gözlerinden bakan şeytanı hiç görmedi. O çocuğun annesi bile oğlunun art niyetinin farkındaydı.”

Telefonum tekrar çaldı ama burada işim bitmediği için bir kez daha meşgule attım.

“Kyle, serbest bırakılmayı bekleyen bir canavardı. Öyle bir şeytan sonunda firar edince onu tekrar hücreğine kapatamazsınız.”

Buna tüm kalbimle katılıyordum. Bildiğimiz kadarıyla üç kişiye tecavüz etmişti ve içlerinden biri erkekti.

“Siz bu kasabaya zarar veren bir katili durdurmak istiyorsunuz. Ama ben, o yavruların sonunda bir sesi olsun istiyorum. İnsanlar onca sırrı sakladıkları için ölüyorlar.”

“Dev kim?”

“Devin Thomas. Yargıcın oğlu,” dedi Diana otomatik pilot-taymış gibi.

Yerimden kalkarken kadının gözlerine bakarak bildiğimiz isimleri saydım. Bir kişiyi hâlâ bilmiyorduk. “Tim Hoover. Chuck Cosby. Nathan Malone. Jeremy Hoyt. Ben Harris. Tyler Shane. Lawrence Martin. Anthony Smith. Kevin Taylor. Morgan Jones. Kyle Davenport.”

Diana bana bakıyordu. “Jason Martin. Lawrence’ın kuzeni. Şu sıralar Güney Karolina’da yaşıyor. Orada bir gayrimenkul müteahhitti. On ikinci kişi o.”

“Paylaştığınız için teşekkürler.”

“Dinlemekten fazlasını yapabileceğinizi söyleyin yeter.”

“Planım o yönde,” dedim dürüstçe.

Donny kapıya kadar beni takip etti. Son bir kez kadına döndüm. “Victoria’yla Marcus’un annesi nasıl öldü?”

“Trafik kazası,” dedi iç çekerek. “Birkaç kasaba ötede oturan sarhoş bir çift partiden dönerken ona çarpmışlar. Soyadları galiba Carlyle’dı. O kazada hem kendi çocuklarını yetim bırakmış hem de hastanede uzun bir gün geçiren ve yavrularına gitmeye çalışan şahane bir kadını öldürmüşlerdi.”

Bu ailenin şansı bir türlü yaver gitmemiştir.

“Anneleri hemşire miydi?” diye sordum. Neden öğrenmek istediğimi bilmiyordum bile.

“Hayır. Çocukların öldüğü hastanede adli tabipti. Çocukları bence bu yüzden o hastaneyi seçti. Orada annelerini seven bir sürü arkadaşı vardı.”

Başımı salladıktan sonra oradan ayrılmak üzere arkamızı döndük.

“O gece sürü mantığıyla hareket etmişler,” diye fısıldadı Donny, dışarı çıkmamızın ardından kapı kapanınca.

“En baskın alfa Kyle’mış. Dışlanmamak için birbirlerine ayak uydurmalarına bakılırsa daha çok hapisane sürüsü psikolojisi-ne benziyor.”

“Bazıları daha on beş yaşındaymış,” diye homurdandı Donny.

“Ergenleri manipüle etmek de kontrol etmek de daha kolaydır. Lawrence, Morgan ve Kyle’ın peşinden gitmişler. İpler çoğunlukla Kyle’ın elindeymiş. O gece bu kadar çok alfanın içinde birileri muhakkak kafa kafaya gelmiş olmalı.”

“Muhtemelen bunu öğrenemeyeceğiz. Çünkü Morgan ve Lawrence öldüler.”

“Devin. Onu bulmamız lazım.”

“Lindy May’i arabasına kilitlemeye giderken diğerlerinin yanından ayrılmış. Belki dönüp olanları izlemeye devam etmiştir? Yoksa Diana hikâyenin kalanını nereden bilsin?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu benim de dikkatimi çekmişti. Ama Diana başka bir açıklama yapmamıştı.

“Çocukların gittiği gece hastanede görevli olan personelleri sorgulayabildik mi?” diye sordum Donny’ye.

“Hayır. Aradan on yıl geçmiş. Akıllarında kalanı anlattıkları için bile şanslı sayılırız.”

“Çocukların zarar gördüğünü niye kimseye söylememişler?” diye sordum.

Omuz silerken bütün enerjisi çekilmiş gibiydi. Ben de aynı duygu boşluğunda hissediyordum.

“Bilmiyorum ama kesin Johnson biliyordur. Kyle koruyucu gözaltına alındı.”

“Bize bir kadının anlattıklarından fazlası gerekiyor. Üstelik kadın, görgü tanığı bile değil. Ayrıca Johnson’ı karşımıza alacak-sak, Müdür McEvoy’ı da alacağız demektir. Bize somut kanıt lazım. Diğer taraftan kimlerin hedef olduğunu ve Robert Evans’ın gerçekten nasıl öldüğünü bulmalıyız.”

“Kariyerim boyunca bir kez olsun yasaların doğru tarafında olup olmadığımdan şüphelenmedim. Bugüne kadar,” dedi ses-sizce.

İntikam cinayetleri, bize her zaman durduğumuz yeri sorgulatırdı. “Failimiz sadece çocukları öldürenlerle kalmayacak,” diye hatırlattım.

“Evlerin kapısını açmış ama kimseye el sürmemiş. Aynaları çalmış, sulara boya katmış ve biraz uğraşmış. Şimdiye kadar bir sürü insanı öldürebilirdi. Ama öldürmedi.”

“Onlara korku salıyor. Tüm kasabadan intikamını böyle alıyor. Buradaki insanların kafasının nasıl çalıştığını biliyor. On yıldır her şeyi bilip hiçbir şey yapmadıkları için hissettikleri suç-luluk duygusunun farkında. Kasaba halkı şu anda doğaüstü bir şeyler olduğunu sanıyor.”

“Neden fail daha yeni başlamış gibi hissediyorum?” diye sor-du Donny. O sırada kamyonete biniyorduk.

“Kyle Davenport’un soyadı babasınınkinden neden farklı?” diye sordum.

Donny tabletini çıkarıp bir yerden okumaya başladı: “Burada, annesinin isminin Jane Davenport olduğu yazıyor. Jane bir gün peşinde Kyle’la gelene kadar şerifin çocuktan haberi bile yokmuş, kadın velayeti şerife bırakmış.”

Kaşlarını havalandı. “Nasıl yani?”

Başını iki yana sallarken ısıklık çaldı. “Hadley bilgilere bir şekilde erişmiş. Kyle hasta piçin tekiymiş. Daha beş yaşındayken hayvanlara eziyet edip öldürmeye başlamış. Yedi yaşına geldiğinde annesi onunla başa çıkamayacağına karar vermiş. Çocuk sinir krizi geçirip bıçakla annesini kesmiş. Annesi de çocuğu getirip velayetini seve seve alan şerife teslim etmiş ve kasabada kalmış. Oğlunun büyümesine uzaktan şahit olmuş. Hayatının cehenneme çevrildiğine eminim.”

“Kadın şimdi nerede?”

Donny kaşlarını çatı. “Ölmüş. On yıl önce, Robert Evans’ın davası başladıktan kısa süre sonra ölmüş.”

“Neden bu tesadüf değilmiş gibi hissediyorum?” diyerek inledim.

“Çünkü Tanrı’nın belasası bu kasabadaki her şey o kâbusla bağlantılı.”

Kontağı çevirip başımı kaldırdığımda gözüme bir kırmızılık çarptı. Hızlıca arabadan inip kamyonetin kaputuna çıktım. Binaların üzerinde yazan yazıya uzaktan baktım. Buradan belediye binasını görebiliyordum.

Çatısının yan tarafında kırmızı bir mesaj vardı:

Aptalları, kutsal sandıkları zincirlerinden kurtarmak oldukça zordur.

Donny yanıma çıkınca derin bir nefes aldı.

“Önce İncil’den alıntı yapmıştı, şimdi de Voltaire mi? Amacı ne?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedim kaputtan inerken. “Bana kalırsa bu mesajların ayrı ayrı ne anlama geldikleri çok açık.”

Hemen sonra, direğe asılı duran hoparlöre döndüm çünkü bir müzik çalmaya başlamıştı. *“Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyurken o güzel yüzün gülüyor. Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor...”*

“Bu hiç de korkunç değil,” dedi Donny titreyerek. Ninniye bir kadın söylüyordu.

Sokaktaki herkes başını en yakındaki hoparlöre çevirdi, hepsinin beti benzi atmıştı.

“Sence fail kasabadaki herkesi temizleyecek mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdı. “Gücün kimde olduğunu gösteriyor. Herkesi ortadan kaldırmak istediğini sanmıyorum ama itiraf etsinler istiyor. Biz geldiğimiz için burada. Yoksa listesinde kalan ve kasabada olmayan son kişinin peşine düşerdi. Biz buraya geldik ve o da peşimizden geldi.”

“Ama neden?”

“Öğrenince sana da söylerim,” dedim. Ardından hiç hazır olmadığım bir bombayı kucağımıza bırakan o kadının evinden uzaklaşmaya başladık.

İkinci Bölüm

Kötüler için her şey bahanedir.

-Voltaire

“Baban nasıl oldu?” diye sordum son monitörü kurmak için odada gezinen Jake’e.

“Tekrar ilaç almaya başladı. Hasta olduğu için egosu nasıl incindi, benim kadar iyi biliyorsun. Ama başa çıkıyor. Bizim şimdi buna odaklanmamız lazım.”

Diana’nın evinden çıkan Logan’ın yüzüne baktığım an, Diana’nın bildiği her şeyi anlattığını fark ettim.

“Harekete geçebilirler diye ne olur ne olmaz Diana’nın evini izleyeceğim,” dedi Jake. Yanıma otururken omzu omzuma değdi. Bakışları, eski avcı kulübesinin duvarlarını donatan monitörlere çevrildi.

FBI gelip bütün kulübeleri gezdikten *sonra* Jake, babasının yıllardır kullanılmayan kulübesini geçici merkezimiz olarak düzenlemişti.

Onaylarcasına başımı sallasam da bakışlarımı Logan’dan ayıramıyordum. Gözlerindeki hüznün ortadaydı. Hiç tanımadığı bir

kıza karşı duyduğu hü­zün. Hiç tanımadığı bir adama karşı hü­zün. On yıldır benim peşimi bırakmayan geçmişe karşı hü­zün.

Üstelik daha tüm detayları öğrenmemişti bile. Öğreneceği daha çok şey vardı.

“İhtiyacı olan kanıtları bulacak, Lana. Onunla ilgili haklıymışsın. İşini gerçekten iyi yapıyor.”

Dönüştüğüm bu karanlığın lekeleyemeyeceği kadar iyiydi.

“Kanıtları bulacak, biliyorum. Sonra babamın adı aklanacak, en azından onu suçlayan bu kasabadaki insanlar görecekler.”

“Marcus da mezarında intikamını almış olacak,” diye ekledi sessizce. Kasabadaki herkesin ânında duraksamasına sebep olan ninniyi başlattı.

Sadece annemin bu ninniyi kilisede söylediğini hatırlamayan gençler yoluna devam etti. Ancak diğer herkesin korkusu artıyordu.

Onlara musallat olmaya gelen ölü­lerden korkuyorlardı.

“O cinayetleri babamın üstüne atmasalardı her şey nasıl olurdu, hiç merak ediyor musun?” diye sordum sessizce.

“Hayır. Çünkü hayal etmeye başlarsam kendimi durduramam,” dedi tereddüt etmeden.

Buradan çıkınca üzerime sinen kulübenin rutubet kokusundan kendimi arındırmam gerekecekti.

“Bu ipucu avına çıkmasını sağlayarak onu tehlikeye sokuyorum,” dedim Jake’e. Şerifin konuştuğu monitörün sesini açtım.

“Sen onu kollarsın,” dedi Jake. Şerifin hoparlörden yükselen ninniyi duyunca renginin bir anda attığını gördüğü an Jake’in dudakları kıvrıldı.

Şerif o geceyi hatırlıyordu. Çok önemli bir tiyatro oyunu için annemin kilisede bu ninniyi söylediği geceyi. Kasabadaki neredeyse herkes oradaydı.

“Umarım bu yeterli olur, Jake. Eğer Logan benim yüzümden incinirse o uçurumdan düşerim, tüm bunların sebebini unutup ayrımı yapmadan öldürmeye başlarım.”

Ruhumu tamamen kaybedersem dönüşeceğim canavarı düşününce bile ellerim titremeye başladı.

Jake’in elleri titreyen ellerime kapanırken bana doğru eğildi. “Ben seni kendine getiririm.”

Kederle ona baktım. “Logan, benim yüzümden ya da başka herhangi bir sebepten dolayı zarar görürse sen bile yetmeyebilirsin.”

Gözümünden bir yaşın firar ettiğini hissettim ve Jake gerildi. O tek damla gözyaşı, bu adama karşı ne kadar hassas olduğumun apaçık kanıtıydı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

“O zaman onun güvende olması için birlikte çalışırız.”

Gözyaşımı silerek dikkatimi telaş içindeki şerife verdim. Belediye binasının kapısını kapatıp kilitledikten sonra Kıdemli Özel Ajan Johnson’a döndü.

“Hoparlördeki Jasmine Evans’ın sesi,” dedi Şerif Cannon dişlerini sıkarak. “Kadının hayaleti dirilmediyse gözden kaçırdığımız bir şeyler olmalı.”

Ardından şerif, memurlarından birine döndü. “Şu kahrolası sesi susturun! O herif kasabanın hoparlörüne nasıl sızmış öğrenin!”

Jake sırtıttı. “İyi şanslar, Şerif. Sıkıysa beni bulun bakalım,” dedi küstahça.

Onun beklediği bölüme gelmiştik. Onlara birer koyundan ibaret olduklarını ve akıllarının ne kadar zayıf işlediğini gösterdiğimiz kısım tam olarak burasıydı.

Tüm kasabanın içinden geçtiğimiz kısım.

“Bunun kolay olmayacağını söylemiştim,” diye homurdandı Johnson. Şerif tekrar ona döndü.

“Yok ya? Bu ekibi kontrol edebileceğini söylemiştin sanki. Şu âna kadar çok fazla kahrolası soru sordular ve kasabamın her yerine afiş astılar. Birinin her şeyi anlatacak cesareti bulması an meselesi.”

Çok geç, aptal piç.

“Logan Bennett senin sorunun. Ekibin kalanıyla ben ilgilenirim.”

İçimi bir korku sararken midem kasıldı. Logan’ın peşine düştüğü an onu gebertirdim. Onun peşinden birini gönderecek olursa, ibretiâlem için gönderdiği herkesi de gebertirdim.

“Kimse fark etmeden Kyle’a ulaşabilecek misin?” diye sordu Jake. Bakışlarını ekrandan ayırmamıştı.

Cevap vermedim çünkü konuşulanları dinlemekle meşguldüm.

“Eğer beni yenerse sen de yenilirsin. Bunu unutma, Johnson,” dedi şerif sertçe. Ardından ofisinin kapısını kapatarak diğerlerinin kendilerini duymasına engel oldu.

Johnson gözlerini kıstı. “O çocukların peşine düşmeni ben söylemedim. Bu psikopat onlar yüzünden seni hedef aldı. Babaları yüzünden hedef olmadın. O sıkık, hasta oğluna bir tasma takman lazımdı ama sen onu serbest bırakıp elinden geleni ardına koymamasını söyledin. Sen o canavarın dizginlerini bıraktığın için bu ekip peşine düştü.”

Şerifin yüzüne acı dolu bir ifade yayıldı. Jake de diğer ekranların hepsini sessize alarak benim baktığım ekrana odaklandı. Asıl katilin şerif olmadığını biliyorduk ama pişman olmasını da beklemiyorduk çünkü onun profilini bir şosyopat olarak çıkar-mıştık.

“O hasta falan değil. Canı yanmıştı. Kardeşini sokakta öylece vatarken, vahşice tecavüz edilen katledilmiş hâlde görmüştü.”

Johnson, parmağını şerifin yüzüne doğru kaldırdı. “Evans’ın peşinden gitmek zorunda kaldım çünkü New York’taki o adi avukat bu davayı duymuş ve taraflı olduğunu kanıtlamak için yola çıkmıştı bile. Davanın aslında burada görülmemesi gerekiyordu, burada senden taraf olan bir sürü jüri vardı. O herif özgür kalabilir ve kullandığım tüm o bağlantılar kariyerimin sonunu getirebilirdi. Bu pisliği temizlemek için davayı alabileyim diye neler yaptığımı tahmin bile edemezsin. Sana gerçek profili verdim. Bennett gizlediğimiz şeyleri öğrenmeden önce halkını öldüren o kahrolası katili bul.”

Jake’e döndüğümde ekrana bakıyordu. “Son raddelerindeler.”

“Tam da istediğimiz noktadalar,” dedi Jake sessizce.

Hoparlörden *Otobüsün Tekerleri* tekrar çalmaya başlayınca bir kadının ayağı takıldı. Kasabada annemin sesi yankılanırken kadın yere düştü. Annemin sesine eşlik eden küçük çocukların sesi her şeyi daha da ürkütücü kılıyordu. Müzik aniden durunca Jake’in dudakları kıvrıldı, bilgisayarına dönmüştü.

“Sunucuyla bağlantıyı kestiler.”

“Bunu yapacaklarını biliyorduk,” dedim.

“Tekrar bağlantı sağladıklarında bildirim alacağım. Ninnileri tekrar çalacağım.”

“Sunucuyla bağlantıyı kesmek dışında başka seçenekleri kalmayana dek devam edeceğiz. Korku Evi’nin kapıları açıldığında kasabadakilere neler döndüğünü açıklamaları imkânsız olacak.”

Jake yavaşça başını salladı. “Buna hazır mısınız?”

Dudaklarımın kenarı karanlık bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Hem de nasıl.”

Şerifin ofisine giren birisi dikkatimi çekti. Chad Briggs, memur üniformasıyla içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Bakışları Johnson’a kaysa da şerife hitap ederek konuşuyordu.

“Bazı bilgiler açığa çıktı.”

“Dökül,” dedi Şerif Cannon.

Adamın bakışları tekrar Johnson’a çevrildi. “Hassas bilgiler.”

Şerif, ilgisizce eliyle Johnson’ı işaret etti ve “O ekipte endişelenmemiz gereken adamlardan değil. Hangi bilgiler?” diye sordu.

Briggs’in tereddüde kapıldığını görebiliyordum ama sonunda cevap verdi: “Kıdemli Özel Ajan Bennett ve başka bir ajan, Diana Barnes’in evinden çıkarken görülmüş. Bir süre orada kalmışlar, şerif. Şu an kadının oğluna ulaşamadığı haberini aldım. New York’ta bir avukatın yanında kalıyormuş. Bence kadın her şeyi anlattı.”

Şerif Cannon küfrederek şapkasını ofisin diğer ucuna fırlattı ve elini saçlarında gezdirdi.

“Sakin ol,” dedi Johnson sakinliğini koruyarak. “Yaşlı bir kadının deli saçması laflarından ibaret. Bennett’in kanıt ihtiyacı var. Kanıt falan da yok. Olaya karışan şüphelilerin çoğu da öldü, yani söylenenleri ne onaylayabilir ne reddedebilirler. Evanslara yaptıklarımızı kanıtlayacak hiçbir şeyin kalmadığına odaklanmamız lazım.”

“Hiçbir şey kalmadı,” dedi Şerif Cannon. Dudaklarım kıvrıldı.

“O kadar çok şey var ki,” dedi Jake sırtarak. “Bunu fark edemeyecek kadar aptalsın, Şerif.”

Paylaşacak çok fazla şeyimiz vardı. Tabii zamanı geldiğinde.

“Hikâyesini onaylayacak birilerini bulursa Diana Barnes sorun yaratabilir,” dedi Şerif, Johnson’a. Ardından bakışları Chad Briggs’e çevrildi. “Bir mesele çıkarmayacağından emin olalım.”

“Diana’nın peşine düşecekler,” dedi Jake. Chad o sırada başını sallayarak ofisten ayrıldı.

“Geceye kadar vakit var.”

Bakışlarım Logan'ın olduğu ekrana çevrildi. Kameradan onu duymamızın zor olacağı kadar uzak olsa da sesi açtım.

“Adli tabip iki yıl önce ölmüş, bu kötü oldu,” dedi Donny.

“Çocukların gittiği hastaneyi ziyaret etmemiz lazım,” dedi Logan ve midem bulanmaya başladı.

“Siktir,” dedi Jake dişlerini sıkarak. “Sana değil, buradaki yozlaşmaya odaklanması lazım.”

“Oraya gidip Hadley gibi parçaları bir araya getirirse bittik biz,” dedim sessizce.

“Senin hayatta kalman gereken o gece Kennedy'nin ölmesi kaderdi,” dedi Jake sessizce. “Ayrıca Kennedy Carlyle'ın, annene çarpan sarhoş çiftin kızı olması da öyle. Bunların tesadüf olması imkânsız. Hepsi bir işaret değil de ne? İşimizi bitirmemiz gerekiyor. Yarı yolda yakalanamayız.”

“Birinin babamla ilgili konuşması gerekiyor,” dedim dalgınca. Logan'ın kırmızı kravatını öfkeyle çıkarmasını izliyordum.

Jake, yerinden kalkıp odanın köşesine ilerledi ve zamanla beliren boyalarının olduğu harika koleksiyonunu açtı. Hepsinin etiketi farklıydı, boyalar farklı sürelerde beliriyordu.

“O zaman bu insanları konuşmaya teşvik edelim,” dedi Jake, şapkasını çekip kapıya yönelirken. “Birisi peşime takılırsa beni ara. Okula gidiyorum. Gider gitmez okuldaki kameraları etkisiz hâle getireceğim.”

“Ben seni kollarım,” dedim.

Etrafımızı saran monitörler tüm kasabayı gösteriyordu. Tüm gün cehennemi izliyor gibiydik.

“Lana'nın eve dönmesi gerekiyor.” Logan'ın söylediği şeyi duyunca bakışlarım onun olduğu ekrana çevrildi.

“Hadley'ye bunu söylerken sana iyi şanslar o zaman,” dedi Donny sırtarak.

“Hiç komik değil. Gerçekten tehlikede olabilir. Onu buraya getirmemem gerekirdi.”

Bu durum canını gerçekten sıkıyormuş gibi görünüyordu.

“Alınma ama kızın güvende olup olmadığına duygusal anlamda o kadar kafayı taktın ki güvende olduğunu görmüyorsun bile. Tek bir kadın bile hedef alınmadı. Sadece erkekler hedef. Hatta Lana’nın senden daha güvende olduğunu söylemek bile mümkün.”

“Şu an şerife de Johnson’a da güvenmiyorum. Konunun Kızıl Katil’le hiçbir ilgisi yok.”

Donny’nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, benimkiler de öyle.

“Kulağa berbat geliyor, değil mi? Kahrolası bir seri katil değil de hukuka bağlı çalışan iki memur beni daha çok endişelendiriyor. Bu kasaba resmen zehirli,” dedi Logan iç çekerek.

“Johnson iğrenç birisi ama aptal değil. Sana elini sürerse bunun yanına kalmayacağını biliyordur. Collins’e vermek için somut kanıt bulmamız lazım. Böylece o da kanıtları kurula verir.”

“Yeni bir iz bulduğumuza göre konuşmadığımız birisi kalmış gibi görünüyor,” dedi Logan düşünceli bir tavırla. “Buraya bir saat mesafede yaşıyor.”

“Christopher Denver,” dedi Donny derin bir nefes vererek. “Tabii ki.”

Jake’in babası. Babamın avukatı. Hainlerle dolu kasabada babamın tek dostu.

Bir noktada onunla konuşmaya gideceklerini biliyorduk.

Bakışlarımı okulun olduğu ekrana çevirdiğimde şapkasını takmış, hızlı adımlarla ilerleyen Jake’i gördüm. Aceleyle yazıyı hallediyordu. Herkes okuldaydı ama pencereler üstte kaldığı için birinin onu görmesi imkânsızdı.

Bunu gündüz vakti, ulu orta yaptığına inanamıyordum. Neyse ki sokaklar sessizdi ve bir arabanın yaklaştığını duyunca hemen çobanpüskülü çalılarının arasına gizleniyordu.

Sonunda Jake'in yan tarafa doğru koşmaya başlayıp onu doğruca buraya getirecek ormanda kaybolmasını izledim. Dikkatimi tekrar Logan'a verdim, sadece ona odaklanmıştım.

"Kim arayıp duruyormuş?" diye sordu Donny, Logan telefonunu tekrar meşgule atarken.

"Johnson. Bizi bu soruşturmadan uzaklaştırmanın bir yolunu aradığına eminim. Diana Barnes'la özel olarak konuştuğumuzu çoktan duymuştur. Ne öğrendiğimizi bilmek istiyordur."

"Herif ne yaptığımızı anlayamadan gidip Denver'la konuşalım."

Logan telefonundan saate baktı. "Tamam ama çok geç olmadan dönmek istiyorum. Lana'nın iyi olduğundan emin olmalıyım."

"Yolda ararsın onu, genç âşık," dedi Donny gözlerini devirerek. Logan arabanın sürücü koltuğuna geçti. O da gülüyor gibi görünüyordu.

Kapıları kapattıkları an artık duyma mesafemizden çıkmışlardı. Telefonum çalmaya başlayınca her şeyi sessize aldım.

"Selam," dedim âşık olduğu çocukla konuşan küçük bir kız gibi gülümseyerek.

"Bir izi takip etmek üzere kasabadan çıkmam lazım. Eve dönme ihtimalin var mı acaba? Burada olman hiç hoşuma gitmiyor."

Beni önemsemesi hoşuma gittiği için gülümsedim. Bakışlarım okulun yanından insanlar geçerken yavaşça beliren boyaya kaydılar.

"Galiba Delaney Grove'a yakacak kadar ısınmaya başladım."

Berbat şakama inleyerek karşılık verdi.

"Logan, endişelenme artık. Evde oturup güvende misin diye seni merak edip durmaktansa seninle, en azından sana yakın olmayı tercih ederim."

“Endişelenmesi gereken benim, bebeğim. Ben kendimi koruyabilirim.”

Ben seni daha iyi koruyabilirim.

Bakışlarım suç mahalline ulaşan Elise ve Leonard’a çevrildi, yeni mesajın fotoğrafını çekiyorlardı.

“Benim için endişelenme. Bence bu fail beni önemsemiyor bile.”
Uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Logan?”

“Özür dilerim. Psikolojinin nasıl içinden geçtiğini düşünüyordum da.”

“Nasıl yani?”

“Benim işim yüzümden bilindik bir seri katil sana saldırdı ama sen hâlâ inatla yanımda kalıp bir katilin daha peşine düşmesi seni hiç korkutmuyormuş gibi davranıyorsun.”

Zorlukla yutkundum. Kulağa hiç şüpheleniyormuş gibi gelmemişti. Şimdi bile şüphelenmekten ziyade şaşırmıştı.

“Silahım var,” dedim sessizce. “Ayrıca evimde kalmak istemiyorum.”

Gözlerimi kapattım. Bu yalanın ona kendini suçlu hissettirmesinden nefret ediyordum.

“Otele dön.”

“Olmaz,” dedim iç çekerek.

“Kahretsin. Bu konuşmaya sonra devam edeceğiz. Elise arayıp duruyor.”

“Seni seviyorum,” dedim hiç tereddüt etmeden. Kelimeler dilimden kendiliğinden dökülmüştü.

“Seni seviyorum.” Donny öğürme sesleri çıkarsa da Logan’ın sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

Telefonu kapattığım an Jake içeri girdi. Yüzümdeki sersem ifadeyi silmeye çalışırken beni süzdü.

“Bu işler biter bitmez ben de gidip kendime aptalca bir sırtış bulacağım,” diye homurdandı. Ancak gözlerindeki parıltı, Grinç’i* andıran ses tonunu bastırıyordu. “Bir şey kaçırdım mı?”

“Daha yeni başlıyor,” dedim okulu gösteren ekranı işaret ederek.

Söylenen yalanlar kendini şekillendirir. Şu ânımız geleceğe gebedir.

Mesaj *sihir* gibi bir anda ortaya çıkarken insanların yine beti benzi atmıştı.

“Logan kasabadan ayrılıyor, gün batımına çok kalmadı. Ben Diana’ya gidiyorum.”

Yerimden kalktığımda Jake bıçağımı attı. Kabzasından bıçağı yakaladığım an benim kalktığım yere oturmuştu.

“Kaldırımdan yürü. Botlar yalan söylemez,” dedi kan kırmızısı bağcıklarla bağladığım feminen postalları işaret ederek.

Ağır çantalarım ve erkek botlarımla etrafta gezmek biraz şüphe uyandırabilirdi.

Hava iyice soğumuştur ama bu şahane olmuştu. Kapüşonlu bir hırka giymem daha az dikkat çekecekti. Elbisemle neredeyse soğuktan ölecektim.

Ama *eve* tarzıma uygun bir şekilde, kırmızı giyerek dönmek istiyordum.

“Yere birkaç tane yastık ser, Diana bayılabilir,” dedi ben kulübeden çıkarken. Binaların arasındaki kestirmeleri kullanarak kısa yoldan ilerledim. Kasaba dairesel bir labirent gibi inşa edilmişti,

* Grinç (*How the Grinch Stole Christmas*), Dr Seuss’un aynı adlı çocuk klasiğinden uyarlanan filmidir. Noel’den nefret eden ve Noel’i çalmaya çalışan huysuz yeşil karakteri Grinç’in hikâyesini anlatmaktadır. -ed.n.

merkezi saran yollar daha genişti. Belediye binasıysa tam merkezdeydi.

Yukarıdan bakınca inanılmaz güzel görünüyordu.

Tam ortasında gerçeği gördüğünüzdeyse çirkinlikten ibaretti.

Kimse beni görmesin diye arka taraftan dolanıp kapıya iki kez vurdum. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafı kontrol ediyordum.

Diana kapıyı açtığında kalbim beklenmedik bir hamle yaparak tekledi. Buraya geldiğimde hissedeceklerime karşı kendimi hazırladığımı sanıyordum.

Bütün suç Logan'ındı. Sardığım buzları tek tek o kırıyordu.

“Sana nasıl yardım edebilirim, canım?” diye sordu Diana tatlı tatlı.

Şapkamı açtım. “Beni içeri alabilirsin.”

Gözleri kısılırken gülümsemesi soldu.

Onu korkuttuğum için kendimi berbat hissediyordum.

“Diana, seninle konuşmam lazım. Onlara bugün ne anlattığının farkındasın.”

“Özür dilerim, hayatım. Bence gitmen lazım,” dedi kapıyı kapatarak.

Elimi uzatıp omzumla kendime yol açarken Diana hayretle titreyerek sendeledi. Kendimi daha da kötü hissediyordum.

Kimsenin anlatmaya götünün yemediğı hikâyeyi anlattığı için gergindi.

“Diana, oturmanı isteyeceğim. Zarar görmeni istemiyorum, seni korumak için geldim.”

“Beni korumak için mi?” diye sordu. Bana bakarken şaşkıındı, beni kimseye benzetemediğine karar vermiş gibiydi.

Kapüşonlum bıçağımı gizliyordu, ki zaten bunu ona göstermemem en iyisiydi. Gerçekten bayılabilirdi.

“Bir zamanlar küçük bir kızı seviyordun. Oğlunu korumak için ona ihanet ettin. Bugün nihayet onu savundun ve sesini duyurabilmesi için bir fırsat verdin.”

Bir adım gerilerken gözleri yaşarmıştı.

“Kimsin sen?” diye fısıldadı. Sesi hüzünlüydü.

Bıçağı kapüşonlunun altından pantolonumun arkasına sıkıştırdıktan sonra, tişörtümü sıyrarak çok uzun zamandır sakladığım yaraları gösterdim.

Bakışları karnıma indiğinde bir adım daha geri çekildi.

“Ben o küçük kızm.”

Yere düşerken tam zamanında kafasını yakalayabilmişim. Jake haldiydi. Birkaç yastık fena olmazdı.

“Siktir ya,” dedim kadın bayılınca.

Resmen Jake’in, “Ben demişim,” dediğini zihnimde duyabiliyordum.

Üçüncü Bölüm

Her insan, yapmadığı iyiliklerin suçunu taşır.

-Voltaire

“Bizimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkürler, Bay Denver,” dedim bize birer fincan kahve uzatan adama.

“Elimden geldiğince yardım etmek için buradayım.” Onu kandırmamızı bekliyordu sanki. Yasaların doğru tarafında olmadığımızı düşündüğü için bizi inceliyordu.

Sırf bu yüzden Johnson’dan daha da çok nefret ettim.

“Robert Evans’a olanlar konusunda bizi biraz aydınlatmanızı umuyorduk.”

Yüzünü buruşturdu. “Her şey kayıtlarda olmalı. FBI’ın hepsine erişimi olduğuna eminim.”

“Bütün cinayet davaları genelde kayıt altına alınır ama bu alınmamış.”

“Alındı,” diye karşı çıktı. Yerinden kalkıp kitaplığına yöneldi ve bir kitap çekti. Kitabı açıp arasından bir DVD çıkardığında Donny kaşlarını çatarak bana döndü.

Christopher Denver, DVD’yi getirip bana uzattı.

“Sizde kalabilir. Bende yedeği var.”

“Dosyada kayıt alınmadığı yazıyordu.”

“Alındı,” dedi adam kısaca.

Derin bir nefes verdim. “Güvendiğiniz insanlar arasında FBI yetkililerinin olmadığına eminim ama gerçek cevaplar aradığımıza dair sizi temin etmek isterim.”

“Kızıl Katil yüzünden,” dedi.

Başımı eğerek adamı süzdüm. Mazeretleri vardı, aradığımız katil o olamazdı.

“Buraya gelmemizin bir sebebi de o, evet. Ama biz davanın yanlış sonuçlanmış olabileceğini düşünüyoruz.”

Adam alayla güldüğünde tek kaşımı kaldırdım.

“Özür dilerim. Az bile söylediniz ama böyle içtenlikle söylenmesine pek alışık değilim.”

Donny arkasına yaslanırken ben kahvemi yudumlayarak etrafa bakındım. Duvarlar genel olarak boştu, sadece oğluna ve kendine ait birkaç başarı belgesi vardı.

“Jacob’la da konuştuk. Bize bir bilgi vermedi,” dedim adamın yüzüne bakarak.

Tepkisizliğini koruyordu. Mahkemelerde seneler geçirince ifadesini kontrol etmeyi öğrenmiş olmalıydı.

“O gece oğlum mahvoldu. Sevdiği çocuk ve kardeşi gibi gördüğü kız öldürüldü. Ve kayıtlara trafik kazası olarak geçti. O gecedan sonra her şeyden elini eteğini çekti. Artık tatillerde bile buraya gelmesi için onu zorlamam gerekiyor. Gerçi kişisel bir mesele için kısa zaman önce yanıma uğradı.”

Gelme sebebini öğrenmek istiyordum ama Jacob’ın neden geldiğini bize söyleyeceğinden şüpheliydim.

“Neden Victoria ve Marcus hakkında bildiklerinizi bize anlatmadınız?” diye sordum.

“Çünkü elbette oğlumun peşine düşerdiniz. Onlara en yakın olan oydu, bir de şu Barnesların oğlu vardı. Tabii, Ulusal Futbol Ligi’nde oynayan bir futbolcunun şüpheli olacak hâli yoktur.”

Oğlunun felçli olduğunu söylemesi de yeterli olurdu. Ama sanki dile getirmek bile istemiyor gibi bir hâli vardı.

“Bize bunu şu an söylemekte bir sorun görmüyorsunuz, öyle mi?” diye sordu Donny.

“Sebep oldukları pisliği temizlemeye çalışan yozlaşmış bürokratlardan oğlumu korumak istediğimi mi? Bir sorun görmüyorum. Adaleti engellemek gibi bir durum söz konusu bile değil. Sonuçta benim oğlum olanları anlatmaya kalktığında sizden birisi üstünü kapattı. Benim suskunluğum Kızıl Katil soruşturmanıza hiçbir şekilde engel olmadı.”

“Aslında oldu,” dedim.

Jacob’la inanılmaz benziyorlardı, sadece bu adam daha yaşlı hâliydi. Koyu renk saçları zaman içinde çok hafif kırışmıştı, yüzündeki çizgilerse kasıtlı çizilmiş gibi görünüyordu.

“Nasıl oldu, Kıdemli Özel Ajan Bennett?”

“Aradığımız fail, o geceki tecavüzcülerin peşinden gidiyor.”

Adamın gözlerindeki şaşkınlığı yakaladım. Bu itirafım onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştı.

“Bize Robert Evans hakkında ne anlatabilirsiniz? Bu sefer tüm detaylarla.”

Boğazını temizledi, muhtemelen şaşırmaya alışık değildi.

“Robert Evans, hademe olmaktan fazlasını dahi hayal etmeyen, hırsları olmayan harika bir adamdı. Aldığı para ona yetiyordu ve çalışma saatleri sayesinde de çocuklarıyla geçirebileceği daha çok vakti oluyordu.”

Uzun, derin bir nefes aldı.

“Ben çok çalışırdım. Jacob, benimle evde geçirdiği vakte kıyasla orada daha çok vakit geçirirdi. Çocuğun ölümünün ardından yıllar geçene kadar oğlumun Marcus’a âşık olduğunu bilmiyordum bile. Bir gece şu koltuğa yığılıp bana her şeyi, o kasabadan ne kadar nefret ettiğini anlattı. Tekerlekli sandalyeye muhtaç kaldığında kendini cezalandırılmış gibi hissediyordu.”

Bize Robert’tan değil, Jacob’tan ve kendi noksanlıklarından bahsediyordu. Çocuğunu kaybeden pişman babaların davalarında bu itirafları sık sık duymuştum. Ama çocuğu hâlâ hayatta olan bir babadan hiç duymamıştım.

“Robert basit bir adamdı, hiç sorun çıkarmazdı. Ama kızının ölümünün bedelini birine ödetmek isteyen şerif için kolay hedefti. Masum olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Mazereti olup olmamasının hiçbir önemi yoktu. Bir adamın intikam arzusu dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Robert Evans tanıdığım en şanssız adamdı.”

“Neden öyle dediniz?” diye sordu Donny cevap apaçık ortada olmasına rağmen.

“İki zengin sarhoş yüzünden hayatının aşkını kaybetti. Karısının da kendisinin de anne babası çok önceden vefat etmişlerdi. Çocuklarına bakarken yardım alabileceği kimse yoktu. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğu için hayatını kaybetti. Çocukları da babalarının işlemediği bir cinayet yüzünden katledildiler. Bundan daha şanssız olmak bence mümkün değil.”

Donny boğazını temizleyerek kravatını gevşetti. Evans ailesiyle ilgili ne kadar çok şey duyarsak o kadar ilgimizi çekiyorlardı. Muhtemelen duyduğum en üzücü hikâyeydi.

“Mahkemeden sonra ne oldu?”

“Delaney Grove kadar küçük bir kasabada yapılmaması gereken o mahkeme mi?” diye sordu sertçe. “Taraf tutan bir yargı-

cın yürütmemesi gereken mahkeme mi? Hiç çaba sarf etmeden temyiz hakkı elde edebilirdi, farkında mısınız?”

İkimiz de başımızı sallayarak onayladık. Karşımızdaki adam öfkesini dizginlerken sessiz kalmamız daha iyi olacaktı.

“Ona ne yaptılar, bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun kendini asmayacağı. Hannah Monroe onunla çoktan iletişime geçip davasını temyize taşımayı, avukat ücretine gerek olmadığını söylemişti bile. O kadın Delaney Grove’u mahvedecekti.”

“Ona ne oldu?” diye sordum.

“Hâlâ Manhattan’da çok başarılı bir avukat. Robert öldükten sonra o da kasabadaki köpek balıklarının hepsi gibi yoluna baktı.”

Telefonumu çıkarıp kasabada kaydettiğim ses kaydını açtım.

“Uyu yavrum yine sabah oluyor,” duyulan ilk cümle oldu. Hoparlörde çalan ve susması bir hayli süren kayıttı bu.

Adamın nefesi kesildi, anlaşılmaz bir ifadeyle telefona bakıyordu. Sonunda başını kaldırdığında dudaklarını birbirine bastırdı.

“Bu Jasmine.”

“Jasmine mi?” diye sordu Donny.

“Jasmine Evans.”

Yerinden kalkıp bir DVD daha aldı, bu seferki hemen ortada duruyordu. Evde kopyalanmış gibi görünen etiketli birkaç tane DVD daha var gibi görünüyordu.

Yanımıza dönüp DVD’yi bana uzattı.

“Jasmine ölmeden önceki sene yapılan tiyatrodan. Kasabadaki herkes oradaydı. Evansların iki çocuğu da öyle. Robert da. Kasaba için büyük bir olaydı çünkü Kurucular Günü tiyatro-suydu. Kasabada bunun son kutlanması oldu.”

“Neden?”

“Memurlarından birinin başına bir şeyler geldiği için şerif ertesi yıl kutlamayı iptal etti. Sonraki yıl da devam etmediler. Ve sonraki yıl da. Çok geçmeden bu gelenek unutuldu.”

“Ne oldu?” diye sordum sormamam gerekse de.

Öne eğilerek doğruca gözlerimin içine baktı. “Gücü elinde tutmaya yakın birden fazla adam bir araya gelince ne olursa o oldu. Şerifin dokunulmaz olduğuna inanıyorlar, dolaylı olarak kendilerinin de. Ahlaksızlıklarının upuzun bir listesini size çıkarabilirim. O gün özellikle bir yangın çıkarmışlardı. Memurlar, kasabaya yapılacak yeni bir restoran için mülklerini satmak istemeyen iki kişinin evlerini yakmışlardı. Onlar ölür ölmez şerifin yaptırdığı restoran için.”

“Memurlara ne oldu?” diye sordu Donny.

“Chad Briggs ve kardeşi hâlâ orada görevli. Kurucular günü iptal edildi. Memurlar cezalandırılmadı. Yangın kayıtlara kaza olarak geçti. Yalnızca giderek derinleşen yozlaşmayı tetikleyen bir kıvılcımdan ibaretti. İnsanlar, verilen emirleri yerine getirmezlerse sonuçlarına katlanacaklarının farkına vardılar. Çok geçmeden dünyanın kalanı gibi onlar da Delaney Grove tatlı, küçük bir kasabaymışçasına davranmayı öğrendiler.”

“Demek failimiz bu yüzden o müzikleri çalıyor,” dedim Donny’ye sessizce.

“Pardon, ne dediniz?” diye sordu Christopher Denver biraz daha yüksek sesle konuşmamı ima ederek..

“Robert Evans’a ne yaptılar?” diye sordum ona cevap vermek yerine.

“Bu sorunun cevabını bilen birinden almanız lazım. O kasabadakiler, kirli sırlarını Robert’ı korumaya çalışan tek adama anlatmadılar.”

Koltuğuna yaslanarak bizi süzdü.

“Bizi en azından doğru yere yönlendirebilir misiniz?” diye sordu Donny. “Bize konuşacak birinin adını veremez misiniz?”

“Üstüne giderseniz çok zorlanmadan ötecek birinin adını verebilirim. Ama ne işe yarayacak ki?”

“Affedersiniz?” dedim.

Arkasına yaslanıp gözlerini kıstı. “İstediğiniz kadar hikâye dinleyebilirsiniz. Polis teşkilatı ve bir yargıç söz konusuysa görüşü tanığı ifadelerinin hiçbir anlamı yok. Tanıklar ortadan kaybolduğunda ya da ifadelerini geri çekmeye karar verdiklerinde durum daha da kötü bir hâl alır.”

“Kanıt bulacağız,” dedim. Buna bir son vermeye kararlıyım.

Collins’i aramıştım. Yozlaşmaya bizzat şahit olmayan yaşlı bir kadının söylediklerinin bir müdürün işine son vermeye ya da Johnson’ı davadan almaya yetmeyeceğini söylemişti. Bunu zaten biliyordum.

Bakışlarım pencerenin kenarındaki komodine çevrildi. Üzerinde birkaç kutu ilaç vardı. Tekrar Denver’a baktım. “İyi misiniz?”

Dudaklarını birbirine bastırarak hızla ilaçlara baktı. “Birkaç aydır hastayım. Bazı günler diğerlerinden daha iyi geçiyor. İyi günüme denk geldiniz,” dedi. Sonra yüzünü buruşturdu. “Hep en yakın dostum için adaleti sağlama şansım olsun istemişim. Doktorlar benim tam olarak neyim olduğunu bilmiyorlar. Bazen Robert’ın hikâyesini daha iyi duyuramadığım için cezamın bu olduğunu düşünüyorum.”

“O zaman bize şimdi yardım edin, Bay Denver,” dedim nazikçe. Hasta bir adamın suçluluk duygusunu ona karşı kullandığım için kendimden nefret ediyordum ama başka şansım yoktu, çaresizdim.

Uzunca bir süre beni süzdükten sonra gözlerindeki kabullenışı fark ettim. Bana güvenip en iyisinin olmasını ummaktan başka şansı olmadığına karar vermişti.

“Carl Burrows. Eskiden adli tıp ofisinde çalışıyordu.”

“Vakit ayırdığınız için teşekkürler, Bay Denver,” dedim. Donny’yle kalktığımız sırada kartımı adama uzattım ve o da hemen aldı. “Aklınıza başka bir şey gelirse bizi arayın.”

Kapıya ulaştığımızda arkamızdan seslendi: “Kızıl Katil’in bir duvarı kızıla boyadığını söylüyorlar.”

Yavaşça bize dönen adama baktım.

“Bu bilgiyi henüz kamuyla paylaşmadık,” dedim gözlerimi kısarak.

“Paylaşmanıza gerek yok. Ben Delaney Groveluyum. Siz daha bir katil olduğunu ilan etmeden ben hızla artan cinayetlerle ilgili dedikoduları duymuştum bile.”

Adama bir adım yaklaştım.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

Başını hafifçe salladı. “Victoria ölmeden önce oğlumla konuşmuş. O pisliklerin sokakları onların kanlarıyla boyadığını söylemiş. Marcus da tüm dünyayı o pisliklerin kanlarıyla boyamak istiyormuş.”

“Oğlunuz bunu başka kime söyledi?”

Omuz silkti. “Dinleyen herkese, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Victoria yaşasaydı geri gelirdi. Aradığınız Kızıl Katil o olurdu. O kızın içindeki alev diğer herkesten daha güçlü, daha şiddetli yanıyordu.”

“Ama Victoria Evans öldü,” dedim dudaklarımı birbirine bastırarak. “Ve katilimiz büyük ihtimalle erkek.”

Başını onaylarcasına salladı. “Farkındayım. Victoria bile o adamları fiziksel olarak yenemezdi zaten.”

O zaman niye konusunu açmıştı?

Çıkarken bizi tekrar durdurmadı. Donny hemen yanımdaydı.

“Victoria, Kyle dışında ilişki yaşamamış ve kimse Jacob’ın Marcus’la çıktığını bilmiyormuş bile,” dedi Donny. Elise’in attığı mesajları okuyordu.

“Jacob, Delaney Grove’da yaşarken biseksüel olduğunu kimseyle paylaşmamış, yani ikinci kısım beni şaşırtmadı,” dedim dalgınca.

“Carl Burrows’u görmeye gidecek miyiz?” diye sordu Donny.

“Evet. Sadece önce kulübeye uğrayıp Lana’yı görmek istiyorum.”

Dördüncü Bölüm

Tarih, suçların ve talihsizliklerin kaydından ibarettir.

-Voltaire

Diana, bir buçuk saat önce uyandığından beri boş boş etrafı izliyordu. Hâlâ hayalet olup olmadığını anlamak için arada gözlerime bakıyordu. Karanlık bir boşluk dışında ne gördüğünü merak ediyordum.

“Gerçekten sen olduğuna inanamıyorum,” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Etrafımızı saran bu hastalıklı gerçeği açıkladığımdan beri söylediği ilk şey buydu.

“Peşine düşecekler,” dedim. Telefonumdan bize en yakın birkaç kamerayı takip edip duruyordum.

Hava kararır kararmaz gelmelerini bekliyordum. Uzmanlık alanları boğarak öldürmekti. Sonra yalan söyleyip bunun Diana’nın yaşındaki birisi için doğal bir kalp krizinden ibaret olduğunu söylerlerdi. Daha genç birisi için de bir tür nöbet olduğunu.

“Onları öldürecek misin yani?” dedi hayret içinde. Sesi çatlamıştı. “Ah, bebeğim. Ruhunu onların kanıyla lekelememelisin. Hiç sahip olamadığın hayatı yaşamalısın.”

Soğuk bakışlarımı onun yaşlı gözlerine çevirdim. “*Her şeyi* aldılar, Diana. Abimle babam hâlâ huzura ermediler. Marcus’u hatırlıyor musun? Tanımadığı birini bile gülümsetebilmek için hep çabalayan, evrene biraz olsun güzel enerji yaymak isteyen o nazik, ıslıl ıslıl çocuğu hatırlıyor musun? Ona ne yaptıklarını hatırlıyor musun? Çünkü benim aklımdan hiç çıkmıyor.”

Gözyaşlarını bastırdı. “Hatırlıyorum.” Onun sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da benim boğazımı tıkayan hiçbir his yoktu. Çünkü kendimi eğitmişim. Onu ilk gördüğüm an hissettiğim o beklenmedik hisler gitmişti, kontrolümü geri kazanmışım.

Soğuktum.

Mesafeliydim.

Şu an bir katildim.

“Konfüçyüs, intikam arayan birinin iki mezar kazmasıyla ilgili bir söz söylemiş. Annen hep o adamın sözlerini söylerdi.”

“Konfüçyüs hiç vahşice tecavüze uğramadı, bıçaklanmadı, abisinin daha kötü şeyler yaşamasını izlemek zorunda bırakılmadı. Öyle olsa bakış açısının değişeceğine eminim. Ayrıca bir romantik de değildi.”

Boğulur gibi bir ses çıkardığında hıçkırıklarını bastırmaya çalışan kadına baktım. Sanki söylediklerim aklında çok fazla şeyin canlanmasına sebep olmuştu. Detayları biliyordu ama beni görüp anlatılanları doğrulamamı *duyması*... Canını yakmıştı.

Neyse ki vicdanı yerli yerindeydi.

Şimdilik.

“Marcus’u beni becermesi için zorladılar,” dedim ölümcül bir ses tonuyla. “O reddedince de onun...”

Telefonumdan gelen bip sesiyle sözüm yarıda kesildi. Kaldığımız kulübelere birisi yaklaşırsa diye kurduğum alarmin sesiydi bu. Ekipten birileri de olabilirdi ama kontrol etmem gerekiyordu.

Listemdeki memurlardan biri olan Justin Hollis'in, arka taraftaki basketbol sahasına doğru hızla yürüdüğünü fark ettim. Bizim kulübemize çok yakındı.

Gölgelere adım attığı an kamerayı çektim.

Jake'i arayıp hoparlöre alarak uygulamaya döndüm. Ekrandaki monitörleri değiştirerek adamı en iyi görebileceğim kamerayı seçtim ve birkaç kamerayla ilerlemesini izledim.

"N'aber?" diye sordu Jake. "Diana bayıldı mı?"

Onun sesini duyunca Diana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet ama iyi. Justin Hollis gizlice bizim kulübeye yaklaşıyor. Ne iş?"

Bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Her şeyi sessize almıştım. Kulübeleri kontrol etmek için yine geldiler ama bu sefer içeri girmediler. Ben saklanıp pencereleri kapattım. Mutfağı gösteren bir pencereden baktılar ama başka bir şey görmemişlerdir."

"Memuru takip ediyorum ama telefonumdan biraz uzun sürüyor."

"Ben hallederim," dediğini duydum. Sabırsızca beklerken bakışlarımı tekrar Diana'ya çevirdim.

Dünyası altüst olmuş gibi görünüyor ve elindeki İncil'e sıkı sıkı tutunuyordu. İçten içe hâlâ beni kurtarabilecek, ellerimdeki kanı ruhuma bulaştırmamın önüne geçebilecek vakti olduğunu sanıyordu.

"Buldum," dedi Jake. Ardından arka planda monitörün sesini açtı.

Telefon hâlâ hoparlörde olduğu için konuşulanları Diana da duyabiliyordu.

“Şerif, *Diana* dedi, bunlardan bahsetmedi,” diye homurdanıyordu Justin.

Chad Briggs küstah bir ses tonuyla, “Diana’yı öldürmek bir karıncayı öldürmekten ibaret. Öldürsen de evini başka karıncalar basar. Ama kraliçeyi öldürürsen...” diye cevap verdi.

Justin o kadar da heyecanlanmamıştı. “Kraliçeyi öldürürsen diğer karıncalar da dağılır.”

Kahrolası kraliçe kimdi?

Bakışlarım Diana’ya çevrilince korkuyla kaskatı kesildiğini fark ettim. Öldürüleceğini benden değil de bizzat şeytanların ağzından duymak onun üzerinde daha büyük bir etki bırakmış gibiydi.

“Şerif bundan hiç memnun kalmayacak,” diye homurdandı Justin.

“Burada bir tek şerifin sözü geçmiyor. Bu heriflerin gerçeği öğrenmesi hepimizi endişelendirmeli. Sen hapse girmeye hazırsın galiba.”

“Şerif her şeyi halleder. Diğerleriyle de o ilgilenmişti,” diye karşı çıktı Justin.

Keşke kaydı izleyip ifadelerini inceleyebilseydim ama şu an Jake’in beni görüntülü aramasına hiç gerek yoktu çünkü her şeyi durdurmamız gerekecekti.

“Kendinden korkmayan birinin işini hiç halletmedi ama. Liderlerini indirirsek diğerleri de hizaya gelir. Hep öyle olmuştur. Yılanı öldürmek için kafasını kesersin. Besin zincirindeki fareleri öldürmek yetmez.”

Yavaşça ayağa kalkarken midem kasıldı.

“Nasıl yapacağız?” diye sordu Justin. Chad bunun tüm sorunları çözeceğine dair onu ikna ettiği için sesi artık daha kendinden emindi.

“Basit. Kulübelere giden yolu kapat. Yolun diğer tarafında pusuya yat. Bu, onu gafil avlamayı sağlar. Ayrıca sen işini bitirene dek diğerlerinin duyamayacağı ya da göremeyeceği kadar uzakta olursunuz.”

Kalbim boğazımda atıyordu. Şapkamı başıma geçirirken hızlı adımlarla arka kapıya yöneldim. “Logan’ın peşine düşecekler,” dedim Jake’e. Panik, felç edici bir güçle omurgamı sarmıştı.

“On üç numaralı kameraya bak,” dedi sessizce.

Uygulamayı açıp Logan’ın yol kapalı olduğu için yönünü değiştirmesini izlerken olduğum yerde donakaldım.

Ânında harekete geçip telefonumu cebime attım. Tüm gücümle koşmaya başladım, adrenalin daha da hızlı koşmamı sağlıyordu.

Geç kalırsam tüm kasaba kana bulanacaktı.

Bu lanet kasabanın tamamı benim için çılgınlık atacaktı.

Düzenleme

Ny.ozlem

Beşinci Bölüm

Önce parıltı görülür, şimşek ardından gelir.

-Voltaire

“Ben bir gidip Craig bir şey bulmuş mu bakayım sen de...”

Donny’nin sözü bir homurtuyla bölününce arkamı döndüm. Bir anda sustuğu için şaşırmıştım. Onu yerde, ağzından kanlar akarken bilinci kapalı bir hâlde görünce hızla silahıma uzandım ama geç kalmıştım.

Kafama sert bir cisimle vurulduğu an sersemleyerek öne doğru düştüm. Altımdaki kaldırıma sertçe çarpmıştım. Midem bulanıyordu, bilincimi açık tutup bayılmamak için uğraşırken kafam ağırlaşmaya başlamıştı.

Görüş açıma bir adamın silüeti girdi. Ay ışığı benden taraf değildi, adamın yüzünü göremiyordum. Ta ki bu adam eğilip bana gülümseyene dek.

Memur Justin Hollis.

“Hiçbir şeye burnunuzu sokmamayı öğrenemediniz, değil mi?” dedi silahımı belimden alarak.

Güçsüz olsam da karşı koymaya çalıştım ama ellerim istediğim şekilde hareket etmiyordu. Başım hâlâ dönüyordu. Sanki yer çekimi bedenime karşı bir savaş başlatmış ve beni olduğum yere sabitlemişti.

Dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığımda Hollis gülüp karnıma bir tekme attı. Midem daha da bulanırken bu sefer sırt üstü düştüm.

Başımı iki yana salladığım sırada kahkahası kulaklarımda çınlıyordu. Sesi aynı anda her yerden yankılanıyordu sanki.

“Kıdemli Özel Ajan Bennett’a da bak sen. Gözüme çok da tehditkâr gelmedin. Şerif bile senin yüzünden endişelenmişti.”

Silahımın metalik sesi yükselerek Hollis’in kahkası gibi kulaklarımda yankılandı. Ancak o daha tetiğe basamadan ani bir rüzgâr sesiyle adamın acı dolu bağıışı kulaklarıma doldu.

Silah uzak bir köşeye düşerken bulanık bakışlarım Hollis’in geriye düşen başına çevrildi. Siyahlar içindeki bir figür hızlı hareketlerle ona saldırıyordu.

Sersemlemiştim, karşımdaki olayı bozuk bir kasetten film izliyormuşum gibi görüyordum. Siyahlı figür dönüp memurun göğsüne bir tekme savurdu. Hollis inleyerek yere düştüğünde figür onun üstüne çıkarak yüzünü yumruklamaya başladı.

Elleri bile siyahlar içinde olduğu için tam olarak ne yaptığını anlayamıyordum.

Ta ki bıçağını çekene kadar.

Bedeniyle öne eğilirken başını da Hollis’e doğru eğmesini izledim. Bıçak karnına saplandığında Hollis’in iniltisi kulağıma doldu. Figürün geri çekildiğini ve üstüne oturduğu Hollis’in göğsüne bıçağı saplarken onu izlemesine şahit oluyordum.

Bıçağı çevirdiğinde Hollis çığlık attı. Neredeyse narin denebilecek, kadınsı bir kahkahanın etrafı sardığını duyar gibi oldum.

Figür kalkarken bıçak Hollis'in göğsündeydi, adam kanında boğulurken konuşmaya çalışıyordu. Yan tarafıma dönüp figür bana yaklaştıktan ayağa kalkmaya çalıştım.

Ama o sırada onun eğildiğini fark ettim. Küçüktü. Çok küçüktü. Görüşüm biraz düzelir gibi olunca omuzlarının da daracık olduğunu, bedeninin çok küçük olduğunu fark ettim.

Küçük. Küçük. Küçük.

Figür, eğilip parmağını Hollis'in göğsünden akan kana sürerken aynı kelime zihnimde tekrar edip duruyordu. Orada eğilmiş ne yaptığını göremiyordum ama kalkarken bıçağı Hollis'in göğsünden çekti ve doğrudan kasığına sapladı.

Hollis son bir kez acıyla inleyince fail bıçağı alıp uzaklaşmaya başladı. Görüş alanımdan çıkıyordu.

Güçsüzce telefonuma uzanıp çıkarmaya çalıştım ama doğru dürüst hareket ettiremediğim parmaklarımdan kayıp yere düştü. Gözlerim kapandı ve tekrar açılana dek ne kadar vakit geçtiğini bilmesem de ansızın karşımda tanıdık bir yüz belirmişti.

“Logan! O burada!” diye Lana'nın seslendiğini duydum yüzümü avuçlarının arasına alırken.

“Kaç,” diye fısıldadım. “Kaç.”

Yüzü bulanık görünse de kokusunu alabiliyor, onu hissedebiliyor, bana dokunuşundan karşımdakinin o olduğunu anlayabiliyordum.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi Lana başımı kontrol ederek.

“Burada!” diye bağırdı tekrar uzaktan yankılanan başka bir sese.

“Logan!” Etrafımı saran beyaz gürültünün arasında Craig'in sesini tanımak bir hayli zordu. “Buraya hemen ambulans gönderin.”

“Donny!” diye bağırdı birisi. Lana yanımdan ayrılmıyordu.

Başım kucağındaydı, etrafına emirler yağdırırken cevaplamaya yetişemeyeceğim kadar aceleyle sorular soruyordu.

Adımı son kez seslendiğini duyduktan sonra gözlerim sonunda tamamen kapandı.

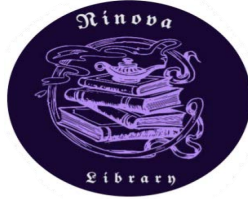
O sahneyi başa sarıp parçaları birleştirmeye çalışırken kafamda çok fazla düşünce vardı.

Hayatımı kurtaran kişi bir adam değildi.

Bir canavar hiç değildi.

Bir kadındı.

.

Altıncı Bölüm

*Kuşku iç açıcı olmasa da kesinlik
kadar absürt değildir.*

-Voltaire

“Kadın olamaz,” diye karşı çıktı Donny. Acil servis yatağında oturur pozisyona geçerken yüzümü buruşturdum.

O da oturmuş, çenesine bir buz torbası koyuyordu. Hollis’in bize saldırırken kullandığı sopayla yüzüne darbe yemişti.

“Katılıyorum,” dedi Elise iç çekerek. “Kadın olsa silaha uzanırdı. Bıçak kullanmazdı. Bu arada şerif, Hollis kendi başına hareket ediyormuş gibi davranıyor ve Johnson da ona arka çıkıp senin gelmenle ilgili huzursuzluğunu daha önce konuştuklarını söylüyor. Müdür de tabii ki bunun tek bir kişinin eylemi gibi görüldüğünü ve güvende olduğumuzu söylüyor. Canımıza mal olacak olsa bile hâlâ olayın üstünü kapatmaya çalışıyor.”

Çok öfkeliydi ve haklıydı da.

Lisa uzanıp kolumu tuttuktan sonra parmaklarını yanağıma uzattı. “Gerçek neyse öğreneceğiz,” dedi.

İrkilerek geri çekildiğimde bakışlarım kapıda Craig'le birlikte duran Lana'ya çevrildi. Lisa, Lana'nın buz gibi bakışlarını fark edince elini çekti. Lana'nın bana dönen bakışları yumuşadı.

Odanın diğer ucunda bekliyordu, midem kasıldı. Olanlara şahit olmak zorunda kalmıştı. Korkudan aklını kaçırmış olmalıydı.

Craig sessizce bir süre beklese de sonunda sessizliği bölmeye karar verdi. "Kızıl Katilimiz seni kurtardı," dediği an damarlarımda akan kan buz kesti.

Hadley, yerinden kalkıp bakışlarını Lisa'ya çeviren Lana'nın yanına yaklaştı. Hâlâ sersem gibi olduğum için olanları idrak etmekte zorlanıyordum.

Hadley, Lana'nın kulağına bir şey fısıldarken Craig'in söylediğini daha yeni algılayabilmişim.

"Ne?"

Craig başını salladı. "Kesin bilgi. Mesaj bile bırakmış."

Telefonunu bana uzattıktan sonra fotoğrafı yakınlaştırdı.

Ona tekrar dokunursanız, herkes içindeyken tüm kasabayı yakıp kül ederim.

"Bu mesajı yazmak için Justin Hollis'in kanını kullanmış," dedi Leonard köşeden. Beni süzerken bakışları bir anlığına Lana'ya çevrilip tekrar bana döndü.

"Ne oluyor lan?" diye sordum hayretle.

"Bizi koruyor," dedi Craig iç çekerek. "Önce Hadley'yi, şimdi de sen ve Donny'yi."

"Kısacası, memurlardan biri sana saldırdı ve bıçak kullanmaktan feci zevk alan azılı bir seri katil seni kurtardı," dedi Elise alayla.

Tekrar Lana'ya dönerek onu yanıma çağırdım. Başka tereddüt etse de sonunda yavaş ve temkinli adımlarla bana yaklaştı.

Yeterince yaklaştığında kollarımı beline sardım, irkilerek yüzünü boynuma gömdüğünde titriyordu.

“Eve gitmen lazım,” dedim ona sıkıca sarılırken. “Şerif benim peşime düşecek kadar cüretkârsa senin peşine de düşer.”

“Aksine,” dedi Leonard meraklı bir ifadeyle bizi süzerken. “Muhtemelen evde Johnson’ın onu sana karşı kullanabilmesi ihtimalini düşünürsek, burada daha güvende olacaktır. Çok zeki bir adam değil ama aranızdaki bağın ne kadar derin olduğunu fark edecek kadar kafası çalışıyordur.”

Ve yine, mesleğim Lana’yı tehlikeye atıyordu.

Lana kolları bana dolanmış, yüzü boynuma gömülü beklerken elleriyle sıkıca sırtımı tutuyordu.

Ben hayatına girmesem çok daha iyi durumda olabilirdi.

En başından beri ilişkimiz lanetli gibiydi.

“Gidip bir şeye bakmam lazım,” dedi Leonard odadan çıkarken.

“Siz de bize bir dakika müsaade eder misiniz?” diye sordum diğerlerine bakarak.

“Olmaz,” dedi Hadley ve omzunu silkti. “Çok tehlikeli. Müdür Yardımcısı Collins işlerin ne kadar kızıştığını fark etmemiş olabilir ama biz farkındayız. Sırayla seni gözleyeceğiz.”

“Leonard az önce tek başına dışarı çıktı,” dedim. “Tek hedef ben değilimdir bence.”

“Ana hedef sensin,” dedi Hadley ânında. “Johnson’a karşı çıkacak kadar güçlü olan sensin. Hepimizden rütbece üstün ama seninle aynı rütbede. Collins, seni ekibe dâhil edip müdürün bu davayı tamamen ezip geçmemesi için çok ciddi bir çaba gösterdi.”

Hadley öfkeliydi. Lana titriyordu. Buradaki herkes ya gergin ya huzursuzdu.

Bir seri katil, beni şerif memurlarının birinden kurtarmıştı. Dünyam resmen altüst olmuştu.

Lana boynumu öptü, derin bir nefes vermeden önce naiîçe sevgisini göstermişti.

“Ayrıca şerifin hastanesindeyiz,” dedi Lana sessizce.

“Bir şey yapmadan önce getirdikleri her şeyi kontrol ettim. Hemşirelerden ya da doktorlardan biri aptalca bir şey yapmasın diye emin olmam gerekti,” dedi Hadley çarpık bir gülümsemeyle.

Başım ağrıyordu.

Hem de feci.

Lana geri çekilip benim gözyaşlarını görmeme izin vermeden hızlıca gözlerini sildi. Öcü’nün saldırısından sonra bile ağlamamıştı.

Lana boğazını temizlerken Leonard içeri girdi ve doğruca, ağlamaktan kızaran Lana’nın yüzüne odaklandı. Buradan kurtulup Lana’yla baş başa vakit geçirmem gerekiyordu.

Yerimden kalktığımda hâlâ sersem gibiydim. Lana ve Donny hızla beni tutup dik durmama yardım ettiler. Leonard da dışarı çıkıp bir tekerlekli sandalyeyle geri geldi.

“Arabaya binene kadar,” dedi Leonard ona ters ters bakmama karşın gülümseyerek.

Şu an ne tartışmayı ne de tüm ağırlığımı sevgilime vermeyi istiyordum. Gönülsüz de olsam tekerlekli sandalyeyi kabul ettim. Leonard beni asansöre götürdü. Lobiden çıktığımız an Hadley’nin direksiyonda olduğu bir kamyonet kapıya yaklaştı.

O kadar bitap bir hâldeydim ki buraya gelmesinin ya da bizim yanımızdan ayrılıp arabayı getirmesinin ne kadar sürdüğünü bile anlayamıyordum.

Sessizce kulübelere döndük. Leonard hastaneden çok erken çıkmamızla ilgili gelen aramalarla ilgileniyordu. Kimse bize karşı çıkmamıştı, zaten beni hastaneden gönderip kaza süsü vermeleri an meselesiydi.

“Her kulübede iki kişi kalacak. Vardiyalı olarak uyuyacağız,” dedi Donny. Ben tam olarak kendime gelemediğimden sorumluluğu üstüne almıştı. Kulübelere varınca hepimiz sırayla arabalarımızdan inmeye başladık.

“Ben, Lana ve Logan’la kalacağım,” dedi Leonard.

“Onlarla ben kalacağım,” diye karşı çıktı Hadley.

Leonard parmağını Hadley’ye doğrulttu. “Sen Elise’le kalıyorsun. Onlarla ben kalacağım. Logan kendinde ve seni riske atmak istemez, senin de dediğin gibi ana hedef o.”

Hadley karşı çıkmak üzere ağzını açmıştı ki sözünü kesip, “Elise’in yanma git,” dedim.

Dudaklarını birbirine bastırarak Lana’ya baktı. Aralarında sessiz bir bakışma geçti ve ardından Hadley, Leonard’a ters ters bakarak kulübeye yöneldi.

Leonard içeri geçmeme yardım ederken Lana da ona yardım etmeye çalışıyordu. Ağırılığımı büyük bir kısmını Leonard’a yüklemek için çabalıyordum.

“Kusarsa ya da saçma sapan konuşmaya başlarsa hemen gelip beni çağır,” dedi Leonard, Lana’ya. Kahrolası bir bebekmişim gibi beni yatağa yatırdı.

“Çağırırım,” dedi Lana nazikçe. Yüzümü okşarken bakışları dalgındı.

“Gün doğana kadar uyumayacağım, sonra biraz uyurum. Sen onunla burada kal ve yardım gerekirse bağır.” Odadaki pencereleri işaret etti. “Dışarıdan iki giriş noktası var. Bir anda fazla cesur davranabilirler, dikkatli ol. Logan’ın silahını kullanmaya çekinme.”

Silahımı komodine bıraktığında Lana silahı süzdü.

Dalgınca başını sallarken sanki hâlâ yanında olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi elini benden ayırmıyordu.

“Yeni bir şeyler çıkarsa bana haber ver,” dedim Leonard’a. Yanımızdan ayrılmaya hazırlanıyordu.

Lana yatakta yanıma kıvrılarak kolunu belime doladı. Leonard’ın bakışları Lana’ya çevrilirken Lana, bacağını da üstüme atmıştı. Leonard’ın bu akşam onu neden bu kadar etkileyici bulduğunu bilemiyordum.

“Veririm. Ama yarın. Bu akşam olmaz. Biraz kafanı dinlemen lazım.”

Kapıyı kapattığı an Lana derin bir nefes verdi. Bense konuşmaya başladım.

“Tekrar böyle bir olaya karıştığın için çok özür dilerim. Güvenli bir yere gitmeni istiyorum,” dedim. Bana biraz daha sokulduğunda başını öptüm.

“Olmaz,” dedi kısaca. “Seni yalnız bırakmayacağım.”

“Bırakmak zorundasın. Eğer...”

“Ya burada seninle kalırım ya da kasabada yanında kalacak başka birini bulurum. Karar senin,” dedi sesinde hafif bir öfkeyle.

“Lana, ben sadece senin...”

“Güvende olmak diye bir şey yok, Logan,” dedi hafifçe nefes vererek. “Böyle bir şey yok.”

Daha fazla tartışacak hâlîm yoktu, gözlerim benden müsaade almadan kapandı. Tartışmaya yarın devam ederdim.

Yedinci Bölüm

Hayatım bir mücadeleden ibaret.

-Voltaire

Leonard dün geceden beri gözlerini benden ayırmıyordu. İki fincan kahve yaparken ve fincanlara krema eklerken bile beni izliyordu.

“İster misin?” diye sordum bu geceki nöbetçimize.

“Ben içtim ama sağ ol.”

Başta benden şüphelendiğini sanmıştım ama beni Logan’la odada yalnız başıma hem de bir silahla bırakmıştı. Sonra sapık olabileceğini düşündüm ama bu sabah bizi kontrol etmek için içeri girip de beni külotla görünce hemen arkasını dönmüştü.

Yani beni neden böyle izlediğini bilmiyordum.

Belki de gerçekten kahrolası derecede ilginç biriyimdir...

“Demek Logan’la bayağı ciddisiniz?” diye sordu kahve fincanını kaldırarak. Uykusuzluktan bitap duruma nasıl düşmemiştii, merak ediyordum. Güneş kendini belli etmeye başlamıştı ve o da tüm gece ayakta kalmıştı.

“Galiba. Yani en azından ben ciddiylim.”

“Sence o değil mi?”

Ne zaman çenemi kapatmam gerektiğini bilmem gerekiyordu.

“Bence o da ciddi,” dedim gergin bir gülümsemeyle Bay Gözcü’ye dönerken.

Düşünceli bir tavırla dudağını okşadı. “DC’de ailenden birileri var mı?”

Başımı iki yana sallayarak kahveleri karıştırmak için önüme döndüm.

“Genel anlamda var mı peki?”

Başımı tekrar iki yana salladım.

“Bu konular seni huzursuz ediyor, değil mi?”

“Hayır. Mahremiyetine aşırı önem veren birisi olarak, zayıf ve şeytani insanlarla dolu bir kasabada sevgilimin saldırıya uğrayışının ertesi sabahı ilk iş tanımadığım biriyle geçmişimi konuşmaya bayılıyorum,” dedim gözlerine soğuk bir şekilde bakarak.

Gözleri hafifçe irileşti. “Özür dilerim. Sohbet etmeye çalışıyorum. İletişim becerilerimiz çok da harika değildir. Meslek hastalığı.”

Omuz silktim. “Tanıştığımızda Logan da öyleydi.”

“Geçmişini irdelemeyi bıraktı mı? Dediğim gibi, meslek hastalığı.”

Meraklı insanlardan nefret ettiğimden hiç bahsetmiş miydim?

“Ona önemli kısımları anlattım. Herkes geçmişini konuşmaktan keyif almıyor sonuçta,” dedim omuz silkerek. “Onunla, yıllardır kimseye anlatmadığım kadar çok şeyi paylaştım. Ama o anlattıklarım dışında bir şeyler daha öğrenmek için beni zorlamadı. Sevdiğim özelliklerinden biri de bu.”

Birkaç huzursuz dakika boyunca birbirimize baktık. Neyi irdelediğinden emin değildim.

“Selam.” Logan’ın sesini duyunca ikimiz de başımızı yatak odasına doğru çevirdik. Kapıdan çıkan üstsüz Logan bana doğru geliyordu. Bakışları Leonard’a çevrildi. “Biz uyurken bir şey oldu mu?”

Leonard başını iki yana salladı. “İn cin top oynuyor. Şerif, hâlâ Hollis tek başına hareket eden şerefsizin tekiymiş gibi davranıyor ve onu neyin tetiklediğini bilmediğini söylüyor. Johnson da ekipteki diğer memurlarla görüştüklerini ve hiçbirinin bize karşı düşmanca hisler beslemediğini söyledi.” Leonard gözlerini devirdi.

“Şahane. Dün gecedен bu yana şerifin yirmiden fazla memuruyla görüşmüş, beş tane de polis memuru olduğundan bahsetmiyorum bile,” dedi Logan duygusuzca. Sesinde apaçık bir şüphe vardı.

“Daha önce hiç bu kadar berbat bir işe dâhil olmamıştım,” dedi Leonard ve çenesi seğirdi.

“Bugün Donny’yle Lisa burada kalsın. Sen benimle geliyorsun. Gidip Carl Burrows’u bulacağım, Robert Evans’la ilgili birkaç sorum var.”

Elimdeki fincan az kalsın kayıp düşüyordu. Kahve sıçrayıp parmaklarımı yakınca küfrettim.

Logan bana birkaç peçete getirerek yanan elimi incelemeye koyuldu. Leonard’ın gözünün üstümüzde olduğunu hissetsem de onu görmezden geldim. Sorununun ne olduğu umurumda değildi.

Dün kasabada hiç olmadığım kadar hızlı koşarken kalbim göğsümden fırlayacaktı. Hollis’in Logan’a kendi silahını doğrulttuğunu gördüğüm an içimde bir şeyler kopmuştu. İçimdeki katil kendini göstermiş, Lawrence ve Tyler’ı öldürürken bile keyif almadığım kadar keyif alarak kan dökmüştü.

Logan yaralanmış olmasa Hollis'i öldürmeden önce günlerce beklerdim.

"Bu akşam kasabada Korku Evi kurulacak," dedi Leonard. () sırada Logan kahvenin yaktığı parmaklarımı öpmekle meşguldü.

"Yani?" diye sordu Logan ona dönerek.

"Ve Kyle Davenport da orada olacak. *Korkak, boktan bir katil yüzünden bu kahrolası kasabadaki tek güzel şeyi kaçırarak değilim,* demiş. Aynen bu şekilde."

Leonard omuz silkti ancak bu sefer gözleri benim üzerimde değildi.

Kyle'in Korku Evi'ni kaçırmayacağını biliyordum. Köşke her seferinde başka bir kızla girerdi. Hem de kız istese de istemese de. Sonra da çığlık sesleriyle tahrik olarak onu bir köşede becerirdi.

Öyle hasta bir herifti işte. Sırf bu bile çok uzun zaman önce onu ele vermeliydi ama çok geç olup da kurbanı hâline gelene kadar fark edememiştim. İnsanlar köşkün önünden geçerken bunun Korku Evi'ndeki "yetişkin" içerikli gösterinin bir parçası olduğunu sanıyorlardı. Gerçi ona "Günahlar Evi" deniyordu. Delaney Grove'un sınırlarının hemen dışında kalan o karanlık, çarpık dünyadaki tüm günahları gözler önüne sermek için kurgulanmıştı.

Çocukları, daha en başından buradan ayrılmaktan korkacak şekilde şartlandırıyorlardı. Yetişkinler evi on altı yaşından büyük olanlar içindi, demek ki şartlanmaya açık zihinleri daha en başından korkutmak yetmiyordu. İsyankâr gençler korkuya boyun eğsin diye Korku Evi'ni abartının da ötesine taşıyorlardı. Hatta tecavüz sahneleri bile gösteriliyordu. Bazen de bu sahneler gerçek oluyordu.

Lindy, Korku Evi'nde tecavüze uğramıştı.

Lindy'den bahsetmişken, Antonio iflas etmişti ve bu beklediğimden bile hızlı gerçekleşmişti. O herifin elindeki her şeyi

kaybettiğini duyunca Lindy çok mutlu olacaktı. Daha dün Antonio'nun arabasını elinden almışlardı. Bu ânı telefonumdan canlı seyretmiştim.

Kyle'in söylediği her şeyin yalan olduğunu bildiği hâlde karısına orospu diyen bu adam sonunda adaletten payına düşeni almıştı. Kasabasında *saygı* duyulan birisi olarak anılmak istediği için acı çeken karısını yalnız bırakmıştı.

Şimdi de o herifin hayatını yeterince acıması hâle getirerek kendini öldürmesini bekliyordum.

"Aptal piçin teki," diye mırıldandı Logan, dudaklarını alnıma bastırarak. Kyle'dan bahsettiğini anlamam biraz vaktimi almıştı.

"Aynen. Ama şerif onun yanında dört memur gönderecek. Haberin olsun," dedi Leonard. Bakışları çok kısa bir anlığına bana çevrilmişti.

Bütün sabah olduğu gibi yine onu görmezden geldim.

Dört memur demek? Sadece ikisi onunla içeri girerdi. Onları kolaylıkla etkisiz hâle getirebilirdim, tabii ikisi de öldürülecekler listemdeyse. On yıl önce işlenen suçlardan masum olan yalnızca bir memur ve iki telsiz görevlisi olduğunu biliyordum.

Diğer iki memur dışarıda bekleyip şüpheli bir *adamı* bekleyeceklerdi. Gerçeği anlayamayacaklardı.

"Biraz uyu. Sen dinlenirken biz gidip Carl'la konuşalım," dedi Logan, Leonard'a. Beni düşüncelerimden çekip çıkardı.

"Bana üç saat yeter," diye homurdandı Leonard yerinden kalkarken.

O yanımdan ayrılınca Logan'ın dört dikiş atılan şakağını inceledim.

Logan hiçbir şey söylemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İnsanın iliklerine kadar işleyen, yoğun ve derin bir öpü-

ckle beni şaşırtmıştı. Beni kaldırıp tezgâha oturttuğunda ona yaklaştı. Davetkârca araladığım bacaklarımın arasına yerleşti.

Birisi kapıyı tıkladınca pşmemiz bölündü. İkimiz de nefes nefeseydik. Alnımı göğsüne yasladım.

“Evet?” diye seslendi Logan yerinden ayrılmadan.

“İyi misin diye bakmak istedim,” dedi Lisa kapının ardından.

“Kapıyı açarsan sana kahve getirdim.”

Gerçekten uğraşılmayı hak ediyordu.

“Kahvem var ve iyiyim. Teşekkürler,” dedi Logan kısa ve öz bir cevap vererek. Ardından beni kalçalarımın tutup kendine çekti ve dudaklarıma uzandı.

Lisa kapıyı tekrar çalınca geri çekildim ama onun seslenişini duymazdan geldim.

“Gerçekten iyi misin?” diye sordum. Geç kalmış olma ihtimalimi düşündükçe içimde yükselen telaşı bastırdım.

“Evet,” dedi nazıkçe. Dudaklarıyla dudaklarımı okşadı. “Git başımızdan, Lisa,” diye ekledi daha yüksek sesle.

Lisa duyabileceğimiz kadar yüksek sesle oflayınca Logan beni kucağına alıp tekrar yatak odasına döndü. Odamız, Leonard’ın uyumaya çalıştığı odanın hemen yanındaydı. Bu yüzden Logan beni yatağa bırakırken sessiz olmaya çalışıyordum.

şortumu çekiştirmeye başladığında kesik bir nefes verdim.

“Leonard...”

“Horlamaya başladı bile. l gibi uyur, hiçbir şey duymayacaktır.”

Beni tekrar öpmeye başladığında dudaklarına doğru gülümsedim. şortum bacaklarımın düştü. Klotumu resmen parçalayarak çıkardığı sırada onu öpmeye devam ediyordum. Sonunda içime girip yavaşça, özlemle ve onu ne kadar sevdiğini

bana hatırlatarak benimle birlikte olduğunda dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Ancak o kadar sessiz bir fısıltıydı ki beni duyduğunu hiç sanmıyordum.

Sadece aşkımızın gerçekten her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü olmasını umuyordum.

Ter içinde ve nefes nefese içime girip çıkıyordu. Tırnaklarımı tenine geçirerek ona tutundum, onunla bu yakınlığımızın her bir saniyesine ihtiyaç duyuyordum. Dudaklarımız birbirine çarpıyordu, düzgün öpüşecek ritmi yakalayamıyorduk. Daha da hızlandı, beni kıvrandırıp adını inlemek zorunda bırakan içimdeki o noktayı bulmuştu.

Kalçaları hareket etmeyi bıraktığında yüzünü boynuma gömdü. Boşalma sırası ona geldiğinde titremeye başlamıştı.

“Seninle ilgili her şeyi seviyorum,” dedi nazıkçe dudaklarını çeneme sürerken.

Sırıtarak temizlenmek için banyoya yöneldiğim sırada kalçama bir şaplak attı. Yeterince iyi görüldüğü için sakinleşmeye başlamıştım.

Banyodan çıktığımda tanıdık ninninin notalarını çok tanıdık bir kadın sesinden duyunca sanki yüzüme sert bir tokat yemiş gibi oldum.

Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyursan o güzel yüzün gülüyor.

Kapının eşiğinden oturma odasına bakınca Logan’ın dikkatli bir şekilde televizyona odaklandığını gördüm. Kalbim tüm bedenimi sarsacak güçle atarken gözlerim yaşla doldu. Annemin gülümseyen yüzü ekrandaydı. Mutluydu, geleceğin getireceği kötülüklerden bihaberdi.

O akşamı çok net hatırlıyordum. Annem, bu kasabanın ne kadar kötü bir yere dönüştüğünü görmeden ölmüştü.

Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor.

Sevimli bir oyuncak ayıyı tutarak yanındaki küçük kıza kapıda bekleyen babayı gösteriyordu. Küçük kız parlak yeşil gözleri ve titreyen elleriyle ona bakarken sahnede olduğu için korkuya kapılmıştı. Ancak kızın annesi onu yatıştırarak çenesini okşadıktan sonra onun seyirciye değil, kendisine odaklanmasını sağladı.

Uyu yavrum yine sabah...

Kayıt durup da Logan bakışlarını bana çevirdiğinde kalbim tekledi.

“İyi misin?” diye sordu kaşlarını çatıp bana bakarken.

Boğazımı temizleyerek başımı salladım. “Evet,” dedim kısık sesle. Sesimden yansıyan gerginliğin farkındaydım. “O kadın kim?”

Annemin gülümseyen yüzünün olduğu ekranı işaret ettim.

“Jasmine Evans. Seyirciler arasında diğer herkesten daha ilgiyle izleyen birisi var mı diye anlamaya çalışıyorum. Çünkü failimiz kasabaya korku salmak için bu kutlama akşamını kullanıyor.”

Tekrar ekrana dönüp oynat tuşuna bastığında annemin genç, masum hâlime ninni söylemesini izledim. Ekranda, ona gülümseyerek bakan ben gözüküyordum, artık seyircilerin beni izlediğinin farkında değildim. Annem işte böyle yapardı, sadece bakışlarıyla bile beni sakinleştirirdi.

Eski kayıтта annem eğilip alnımı öptüğünde gözümünden bir damla yaş firar etti. Bu rolü en iyi o oynuyordu. Her yıl aynı oyun sergilenirdi ve annem üç yıl boyunca sahnede bu rolü oynamıştı çünkü herkes onun sesinden ve yansıttığı hislerden etkileniyordu.

Bir aktris olup yalnızca gülümseyerek bana hissettirdiği sevgiyi ve neşeyi tüm dünyaya yayabilirdi.

Eskiden onun gibi olmak isterdim.

Ta ki onlar yolumu kesene kadar.

Beni enkaza çevirip buna dönüştürene kadar.

Aynada hâlâ aynı gözleri görüyordum ama diğer her şey farklıydı. Sanki karşımda başka bir insan vardı. Hayatını gerçek adalete adanmış birisi.

“Kayıt kadına odaklanmış gibi. Seyirciyi doğru dürüst göremiyorum,” dedi Logan. Güzel anılarımı yansıtan kaydı ileri sararken düşüncelerimden beni çekip çıkardı.

“Kimse gözünü ondan ayıramıyordu ki,” dedim kendi kendime. Gözümden düşen bir damla yaşı sildim.

Beni duymamıştı. Logan’ın tüm kaydı izlemesi için içten içe yalvarıyordum. Böylece annemin ne kadar inanılmaz olduğunu görebilirdi ve kime dönüşebileceğime dair bir fikri olurdu.

Ancak Logan DVD’yi çıkarıp yeni bir DVD koyduğunda dilimi ısırarak yetindim. Ekranda anneme dair tatlı anıların yerini, babamın dava kaydının aldığını görünce midem altüst oldu.

Logan kaydı izlerken ben yatak odasına döndüm. Hadley’ye de söylediğim gibi, zihin görsel uyaranlara karşı kırılgandı ve ben sınırlarımı biliyordum.

Sekizinci Bölüm

Sıkıcı olmanın sırrı, her şeyi anlatmaktır.

-Voltaire

“Craig nerede?” diye sordu Leonard arabadaki sessizliği bölerek.

“Ne tesadüf ki, müdür onu eyaletin kuzeyindeki bir medya etkinliği için yardıma çağırmış. Bu davayla ilgili tüm basın işlerini şu anda Johnson yürütüyor.”

Kısık sesle bir şeyler mırıldandıktan sonra, “Bu kadar alenen hareket etmeleri beni aşırı sinir ediyor, buna rağmen kimse olanlara son vermemiz için bize yardım etmiyor,” diye ekledi.

“Bize sadece kanıt lazım. Hikâyenin tamamını da öğrenmemiz lazım.”

“Katilimiz bize her şeyi anlatsa bu yapbozu birlikte tamamlamamız daha kolay olur tabii. Gerçeği bilmemizi istediği çok açık,” diye homurdandı Leonard.

Yolculuğumuzun çoğunda düşüncelere dalmış hâldeydi.

“Gerçeği kendimiz çözelim istiyor. Bizi kurtardığını göz önünde bulundurursak, onun tarafını tutacağımızı sanıyor.”

Leonard bana döndü. “Aklında bir çatışma mı var?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. On yıl önce olanların aşırı boktan olduğunun farkındayım ve şu âna kadarki kurbanların hiçbirine karşı sempati beslemedim ama yargıcı, jüriyi ve celladı oynamak normal bir durum değil. Bu davaların nasıl ilerlediğini de iyi biliyorum. İntikam diye başlanır, bireyler hedeftir. Ama fail kendini kaybedince katliam gerçekleşir, tehdit olarak algılandığı her şeyin kendine zarar vereceğini düşünür.”

Camdan dışarı baktı. O da bu tür davalarda çalışmıştı.

“Ya bu farklıysa?”

“Ne?” diye sordum hayretle.

Tekrar bana döndü. “İntikam katillerinin, sadece kendilerine zarar verenleri öldürdüğü birkaç dava gördük. Başka kimsenin kaza kurşununa gitmediği.”

“Çok az gördük ama,” diye hatırlattım. “Ayrıca neredeyse hepsi, polisler ve fail arasında gerçekleşen bir çatışmayla sona erdi.”

“İntikam arayanların çoğu kendi intikamının peşinde oluyor. Psikotik krize sebep olan şey de bu, olaya çok yakın olmak onları tetiklediği için sonunda hisler öne geçiyor,” diye devam etti. “Bu failin profilini bir başkasının intikamını aldığını düşünerek çıkardık. Diğer intikam katillerinin aksine, ayrışma yaşayabilir ve hatta bağ kurabilirdi de. Karşımızdaki kişinin kuruntusal bir paradigmayla hareket eden bir vekil katil olduğundan şüpheliyim.”

Uzun, yorgun bir nefes verdim. “Aklındaki çatışmayı anlıyorum. Özellikle de şu âna kadar duyduklarımız ve öğrendiklerimiz göz önüne alınırsa bu dava özelinde. Ama bu adamı durdurmazsak masum insanlar ölecek. Kimsenin adaleti kendi elleriyle dağıtmaya hakkı yok,” dedim sakince. Buna rağmen zihnimde kendi sözlerime karşı sessiz bir tartışmaya girişmiştim.

Bakışlarını kaçırdıktan sonra, “Bu kadın ya da adam... Neyse bu kişi diyeyim, bize yardım etmeye çalıştı. Adaleti aramış. Kimse onu dinlememiş,” diyerek sakince cevap verdi.

“Bu kişi mi?” diye sordum merakla.

“Fail,” dedi. “Failden *adam* diye bahsetmeye devam etmeli miyim, bilemiyorum. Sonuçta onun bir kadın olduğunu düşündüğünü söyledin.”

“Bana inanıyor musun?” Kimse inanmamıştı.

“Hollis’i gördün. Lana’yı gördün. Yüzünü görmediğin hâlde failin kadın olduğunu sana ne düşündürdü? Erkekler hep iri olacak diye bir şey yok. Ayrıca bu kadar organize bir fail söz konusuysen, her durumda kanıt karartmaya yönelik yöntemlere başvurmuş olabileceğine inanıyorum. İster erkek ister kadın olsun, doğru önlemlerle gerçek boyunu ve kilosunu rahatlıkla gizlemiş olabilir.”

Bir süre sessiz kaldım, bedenimi bir ürperti sardı. Kimse bana inanmaya yeltenmemişti bile.

“Erkekler de kısa olabilir,” dedim onaylarcasına.

“Ne kadar kısıdan bahsediyoruz?”

“Lana kadar.”

Boğazını temizledi. “Bu çok spesifik oldu,” dedi kısık sesle. “Ama bu, neden onun kadın olduğunu düşündüğünü açıklamıyor.”

Hollis’i yere serip üstüne çıkan zayıf bedeni düşünürken zihnimde bulanık görüntüler belirliyordu.

“Kadınsı bir kahkaha duyduğuma yemin edebilirim. Soğuk ve alaycıydı, neredeyse onu öldürmekten keyif alıyor gibiydi.”

Yanımda kıpırdandı, beti benzi atmıştı.

“Cidden mi?”

“Bu fail takıntılı bir biçimde Victoria ya da Marcus Evans’ı yansıtır olabilir. Onlardan biriymiş ya da onlarla yakınmış

gibi bir illüzyon yaratıyor olabilir. Bu kasabadaki birkaç arkadaşlarını listeden sildiğimize göre bu mantıklı olabilir. Bu yüzden vekil katil seçeneğini yok sayamayız.”

“Dövüşebilen, öldürebilen, vekil gibi cinayet işlediğini düşündürtecek kadar organize bir şekilde kanıt karartıp titizlikle cinayet planı yapan bir fail. Vekil olarak öldürse psikotik kriz geçirirdi,” diye karşı çıktı Leonard. “Belli ki karşımızdaki adam ya da kadın sabırlı olup kontrolü elinde tutacak kadar rasyonel. Bu tavrı da psikotik krizi hemen ihtimaller dâhilinden siliyor.”

Sessizce failin bize bıraktığı bütün çelişkileri düşündüm. Aynı anda hem her şey yerli yerine oturuyor hem de oturmuyordu.

Sanki bu kişi kendi profiliyle çelişiyordu. Kadın olduğunu düşünecek olursak, işkence kısmı yüzünden bu kişi kadın seri katil profiline direkt tezat oluşturuyordu.

“Altı yıl önce San Antonio’da çalıştığımız davayı hatırlıyor musun?” diye sordu Leonard sonunda. Camdan dışarı bakarken sesi düşünceliydi.

Bana hatırlatmak için bir şeyler söylemesine gerek yoktu bile. “Kulüp partisinde kızına tecavüz eden beş çocuğu öldüren baba.”

Başını sallarken hâlâ daldığı düşüncelerden çıkamamıştı.

“Kampüs polisine de gitmişti,” diye hatırlattım. “Biz onu yakalayana kadar iki polisi öldürmüştü.”

“Kampüs polisi tutanak tutmamıştı. Onları sorguladığımızda zavallı kızların sarhoş olup bu tip kulüp partilerinde tecavüze uğradıklarını hep söylediklerinden bahsetmişlerdi, kızlar böylece zengin erkekleri avlamaya çalışıyorlarmış,” dedi Leonard ellerini yumruk yaparak. “Benim de kardeşim var. Böyle bir şeyle her karşılaşmamızda ona iştirak ediyorum.”

“Caroline başının çaresine bakabilir,” dedim. “Ona elini sürmeye cesaret edebilen bütün erkeklerin kökünü kurutur.”

“Tam da bu yüzden, kurbanların hepsinin fiziksel olarak alt edilmiş güçlü kuvveti adamlar olmasından yola çıkarak katilin kadın olamayacağını varsaymak tam bir aptallık. Kardeşim yirmi farklı müsabakaya çıktı ve bazılarını kazandı. Bu adamları da kolayca alaşağı edebilirdi,” dedi dalgınca. “Bir kadın neyle karşılaşacağını biliyorsa ve kanıtları karartmayı çözecek kadar öngörülüyse o zaman çıkaracağımız profilin de onun kadın olduğu ihtimalini eleyecek kadar cinsiyetçi olacağını tahmin ederdi.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Küçük failimizi görmüş olmasam buna karşı çıkabilirdim. O kadınsı kahkahayı duymuştum.

“Cinayet saatlerinin birkaçında Lindy May Wheeler anaokulunda dersteymiş,” diye devam etti. “Dün gece kontrol ettim.”

Lindy May hesaplı bir katil olamayacak kadar ürkekti. Hiç aklımdan geçmemiştii bile.

“Birisi Caroline’a böyle zarar verse ve adalet yerini bulmasa, yakalamaya çalıştığımız katilden farklı bir şey yapar mıydım, bilemiyorum,” dedi sessizce. “Albert Rawlings işi bittikten sonra kendisini öldürmelerine izin verdi. Onu köşeye sıkıştıran polise doğrulttuğu silah boştu. İş bitmişti. Başka kimseyi öldürmeyi planlamamıştı. Ne yapacak bir şeyi ne de uğruna yaşayacağı bir amacı kalmadığı için polisi kendisini öldürsün diye zorlamıştı.”

Yorgun bir nefes vererek o davayı düşündüm. Katliamın yaşanmadığı örnekler çok azdı.

“Caroline daha zayıf ve kısa olmasını karşısındaki iri yarı rakibine karşı nasıl avantaja çevireceğini de karşısındaki kişinin zayıflıklarını bulmayı da öğrendi. Çeşitli dövüş sanatlarını çalışırken kontrolü elinde tutmayı da çözdü,” diye devam etti Leonard. “Mevzu bedenini güçlendirmekten ibaret değil, zihni

de güçlendirmek gerekiyor. Failimiz bedenlen kavgaya hazırlanmış olabilir ama karşılaşma ihtimali olan psikotik krize de zihnini hazırlamış olabilir. Bütün araştırmayı yaptığını göz önüne alırsak, buna hazırlıklı olması şaşırtıcı değil.”

Konu oraya gelecek olursa failimiz tahmin ettiğimizden on kat daha organizeydi.

“Fail burada bizimleyse, kayıp olan o iki kişi muhtemelen ölmüştür,” diye devam etti Leonard. “Bizimle vaktinde buraya gelebilmek için cinayetleri hızlandırmaya başladı.”

“Burada olmayan, geri döneceği tek bir canlı kişi bıraktı,” diye ekledim.

“Bu kasabada bizimle olabilmek ve muhtemelen bizi izlemek için planlarını düzenleyebilecek kadar kontrollü.”

Bizi izleyebilmesi için...

“Profiliyle çatışan bir nokta daha,” dedim iç çekerek.

“Aynen öyle. İntikam katilleri için intikam en önemli odak noktasıdır ama kızımız, bir FBI ajanını öldürmeye yeltenebilecek kadar yozlaşmış olan bu kasabada her şeyden bihaber kalmayalım diye peşimizden bile geliyor.”

“Yani gerçekler intikamdan daha önemli,” dedim aklımızdaki teorileri paylaşırken.

“Ya da failimiz tamamen gerçeklere tutunuyor ve bu kasabadaki insanların elinden başka kimse ölmesin istiyordur.”

Konu intikamsa, muhtemelen failimizin idrak edemeyeceği bir mantık yürütüyorduk. Nasıl profilini çıkarırsak çıkaralım, ortada sadece çelişkiler vardı.

“Elimizdekilere odaklanalım. Fail bizimle aynı zamanda kasabaya geldi ama sadece bir kişiyi öldürdü,” dedi Leonard. Ben arabayı sürmeye devam ediyordum. “Bunu da seni kurtarmak için yaptı.”

“Ve Donny’yi,” diye hatırlattım.

Boğazını temizledi. “Fail, bilmemiz gerekenleri öğrenmemiz için bizi serbest bırakacak ve başka kimseyi öldürmeyecek kadar kontrollü,” diye ekledi.

“Muhtemelen sırada Kyle olduğundan ve o da gece gündüz korunduğundandır. Tüm bunlar başladığından beri Kyle evinden çıkmamış bile.”

Yavaşça başını salladı.

“Failimiz kasabadakilerle uğraşmak için mesajlar bırakıyor, yozlaşmanın nasıl başladığını hatırlasınlar diye Jasmine Evans’ın sesini kullanıyor.”

Ben yan yola saparken konuşmaya devam etti:

“Dün gece Lindy May’le konuştum,” dedi beni şaşırtarak. “Geçmişle ilgili öğrendiklerimizden bahsettiğimde, bana Kyle Davenport’un yalnızca üç kurbanından haberdar olduğumuzu söyledi. Çocuk, seri tecavüzcü ve muhtemelen sosyopatmış.”

Arabayı kenara çekip kontağı kapattıktan sonra ona döndüm.

“Çocuk şerifin oğlu, görüşmemize izin vermiyorlar.”

Tek kaşını kaldırdı. “Onu *şıp* diye tanıyacak profildiriz. Kadınlara tecavüz etmekten keyif alıyorsa...”

Sözünü yarıda kesti.

“Asıl davadaki katilimiz o olabilir,” dedim inleyerek. Sonra küfrederek yumruğumu direksiyona geçirdim.

“Failimizin onu öldürmemesinin sebebi bu olabilir.”

Bakışlarımı iki beyaz evin arasında duran basit, mavi eve çevirdim. Bu kasaba, şerifin yetki alanının dışında kalıyordu. Carl Burrows’un buraya taşınmasının belli bir sebebi olduğunu düşünüyordum.

“Kyle’ı incelemeden önce şu işi halledelim,” dedim Leonard’a.

“Şerif Cannon ve Johnson, Kyle’la konuşmamıza engel olmak için her şeyi yapacaktır. Johnson neden gerçek bir katili kolluyor, anlayamıyorum. Korkunç bir adam belki ama yine de kahrolası bir ajan.”

“Çünkü hata yaptı. Egosu adaletten daha önemli,” dedim kapımı açarken.

Kyle o zamanlar on dokuz yaşında olmalıydı. On dokuz yaşında bir katil o zamanlar pek organize olmayabilirdi ama diğer açılardan profile tamamen uyuyordu.

Tabii Lindy May onun bir sosyopat olduğu konusunda yanıliyordu. Biz bir psikopat atıyorduk. Sosyopatlar, empatiden yoksun oluyorlardı. Psikopatlar da empati yapabiliyorlardı.

Kaldırımda ilerleyip kapıya yaklaştığımız sırada pencereden birinin bizi gözetlediğini fark ettim. Perdeler rahatsız olunmuş gibi hızla kapandı ve biz daha sundurmaya adım atmadan kapı açıldı.

Adam kısa boyluydu, gözlerinin şekline ve yanaklarına bakılırsa kökenlerinde doğudan gelen birileri olmalıydı. Saçları koyu renk ve uzundu, arkadan atkuyruğu yapılmıştı. Kırıyık kıyafetlerine ve uzaktan aldığım ter kokusuna bakılırsa dışarı pek çıkmıyordu.

“Siz Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard mısınız?” diye sordu küçük verandaya çıkarak.

Şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı büzdüm ve Leonard’la aynı anda kimliğimi kaldırdım.

Burrows burnunun üstündeki gözlüğünü düzelterek kimliğimize baktıktan sonra başını kaldırdı ve aceleyle içeri geçmemizi işaret etti. İçeri girerken burnumu kapatma dürtümü bastırmak zorunda kalmıştım. Etraf gelişigüzel dağılmış, sineklerin üşüştüğü yiyeceklerle ve akvaryumlarla doluydu. İçeriye saran ak-

varyumların içi doluydu ama midem onlara odaklanamayacak kadar bulanmaya başlamıştı bile.

Leonard öksürerek burnunu kapattı. “Koklama duyumuz en zayıf olanıdır. Birkaç dakika bekleyin sonra geçecektir,” dedi Burrows bizi evin içinde yönlendirirken.

“Bunlar da ne?” diye sordu Leonard öğürmesini öksürerek bastırırken.

“Çürüme ve ardından böceklenme sürecini inceliyorum. Vakti belirsiz davalarda ölüm saatini belirlemek için yürütülen bir adli tıp programının parçası.”

“Evinizde mi inceliyorsunuz?” diye sordu Leonard tekrar öğürerek.

“Laboratuvarımda birkaç farklı deney yürütülüyor ve evden de işimi halledebiliyorum sonuçta.”

“Geleceğimizi nereden biliyordunuz?” diye sordum birkaç farklı *deneyin* daha yürütüldüğü mutfağa geçerken.

Çürümüş bir şerefsizin cesedine beş bebeğin kusmuğu karıştırılmış gibi kokuyordu.

Titreyerek ağzına bir nikotin sakızı attı ve hızla çiğnemeye başladı.

“Hayaletlere inanır mısınız?” diye sordu ciddiyetle. Gerilerek etrafına bakındı.

Leonard başını eğdi. “Hayır, neden?”

“Çünkü ben inanıyorum. Evet, bilim insanıyım ama ömrümüz boyunca karşımıza o kadar çok açıklanamayan ve anlaşılmayan değişken çıkıyor ki, her şeyin bilimin lanse ettiği kadar net ve kesin olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bir keresinde çalıştığım davayı bir medyum çözmüştü.”

Hayretle duvara yaslanarak adamın saçma sapan konuşmalarını dinlemeye başladım.

“Katilin tek gözü olduğunu söylemişti. Katili ölen kurbanın gözlerinden görüp onun tek gözlü, boynunda yılan dövmesi olan biri olduğunu tarif etmişti. Polis adamı buldu, sonraki kurbanı da arabasının bagajındaydı. Bagajdaki kadın hâlâ hayattaydı. Ve hayır, medyumun adamla hiçbir bağlantısı yoktu. Hatta bir sürü davayı çözmemize yardım etti. O kendine psişik diyor ama ben hâlâ medyum diyorum. Çünkü medyumlar, normal insanların göremediği şeyleri görüyor, değil mi?”

Leonard’a baktım, o da bana baktı.

Aynı anda bakışlarımızı çürüten yemekleriyle fazla vakit geçiren yapayalnız, aklını kaçırmış doktora çevirdik. Böyle bir ortamda ne kadar uzun süre vakit geçirince birisi akli dengesini kaybeder, bilemiyordum. Ancak soruma verilebilecek cevabın ürününe bakıyorduk.

“Niye medyumlardan bahsediyoruz?” diye sordum temkinle. Düşünce şeklini yakalamaya çalışıyordum.

“Bugün onu aramaya çalıştım. Bir kurbana ya da katille bağlantılı bir şeye dokunması lazımmış. Onu buraya çağırdım ve duvara dokundu. Katille ilgili hiçbir şey söylemedi. Sadece Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett ve Ajan Stan Leonard’ın yolda olduklarını söyledi. On dakikaya geleceğinizi ve Robert Evans’la ilgili bildiğim her şeyi size anlatmamı belirtti.”

Leonard ânında telefonunu çıkardı. “Adı neydi?” diye sordu.

“Neil Mullins. Sabıkası temizdir. Aradığınız adam o değil. Gerçek bir medyumdur ve onsuz çözülemeyecek davaları çözmek için daima yardımı dokunan birisidir. Ama bu seferki davaya karışmak istemediğini söyledi çünkü katil, onun kurtarmayacağı kadar karanlık olan ruhların peşindeymiş. Hatta katile yardım etmesi için ona yalvaran ruhlar olduğunu, aydınlık ruh-

ların karanlık olanları bu davada bastırıldığını söyledi. Bunu çok nadiren yaşarmış.”

Leonard telefonunu cebine koyarak Burrows’a sanki aklını kaçırmış gibi baktı.

“Araştırabilirsiniz. Uzun zamandır FBI’a yardım ediyor,” diye ekledi Burrows.

Leonard yanımızdan ayrılırken muhtemelen küçük bir araştırma yapıp adamın Delaney Grove ya da kurbanlarımızla bir bağlantısı var mı diye bakacaktı.

Buraya geleceğimizi ekibimiz dışında kimseye söylememiştik.

“Neden duvara dokundu?” diye sordum Burrows’a.

Başımın üstünü işaret ettiğinde arkamı döndüm ve yukarıda kalan kırmızı kelimelere baktım.

“Bu sabah gözlerimin önünde kelime kelime belirmeye başladı,” dedi titreyen sesiyle.

Sırların vakti doldu. Hikâyemi anlat. Ruhunu kurtar.

“Robert Evans’ın ölüm detaylarını saklamayı hiç istememiştim. Şerif ve Doktor Barrontine beni zorladılar. Ben yapmadım. Ben yapmadım,” dedi telaş, korku, kafein ve nikotinin etkisiyle kelimeleri birbirine girerek.

“Ne detayı?” diye sordum ona dönerek.

“Kanıtım yok. Davayı hatırlıyorum. Orada asistanlık yapıyordum. O dava adli tabip olma hayallerimi suya düşürüp beni adli tıp uzmanı olmaya itti. Bilimde politika olmaz. İnsanların leke sürmesine gerek kalmadan, doğal olarak kirlidir. Basit matematikten ve gerçeklerden ibarettir, yapmanız gereken tek şey

olanı anlatmaktır. Yalan söylemeyi hiç istememiştim, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Yemin ederim istememiştim.”

“Adam temiz,” dedi Leonard yanımıza gelirken şaşkın bir sesle. “Hatta iki aydır sınıra yakınlarda işlenen bir dizi cinayeti çözmek için Meksika’ya yardıma gitmiş.”

Medyum. Daha önce medyumlarla çalışmışım. Ya dayanağı olmayan sözde bulguları dosyalara geçirerek soruşturmayı rayından çıkaran, faydadan çok zarar veren sahtekârlar ya da ilgi peşinde koşan tipler oluyorlardı.

Ama bu adam adımızı mı bilmişti? Kahretsin. Elise bile Leonard’ın tam adını bilmiyordu. Leonard, ismini babası koyduğu ve ailesiyle ciddi sorunları olduğu için bunu saklıyordu.

“Daha sonra detaylıca araştırırız,” dedim yukarıdaki yazıyı işaret ederek.

Leonard’ın nefesi kesildi.

Katilimiz buraya geleceğimizi biliyordu. İsmimizi o vermemiş olabilirdi ama buraya geleceğimizi biliyordu.

Bizi izliyordu.

Donny’yle saldırıya uğradığımızı da bu sayede öğrenmişti.

Kimseye görünmeden mesajlarını bu şekilde yazabiliyordu.

“Bunu yapanın Evans’ın hayaleti olduğunu biliyorum,” diye saçmalamaya devam etti Burrows. “Bunları bırakmış,” dedi küçük çivilerin olduğu bir paketi kaldırarak.

Kesik bir nefes verdim. “Bunları mı bırakmış? Sen adli tıp uzmanısın! Kanıtlara dokunmaman gerektiğini biliyor olman lazım,” diye homurdandım. Bir eldivenle kanıt torbası çıkardım.

Paketi umursamazca mikrodalga fırının üstüne attı. Gerginlikle kollarını kaşımaya başladı. “Hayaletler iz bırakmaz,” dedi sakızını çiğnemeye devam ederek

“Robert Evans’la ilgili bildiklerini anlat,” dedim ağzına bir tane daha nikotin sakızı atan bilim insanımıza.

Pakete bir etiket yapıştırdım. Leonard da hem paketin hem de kapının üstündeki yazının fotoğrafını çekti.

“Bunlar, onda kullanılan çiviler.”

Yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu. “Ne?” diye sordum hayretle.

Pakette farklı çiviler olduğunu fark ettim, sadece küçük çiviler yoktu. Bir kurbanımızın midesinde bulduğumuza benzer uzun çiviler de vardı.

“Ona çivi yedirdiler. Zorla yutturdular,” dedi Burrows. Sanki o da ağzına çivi atmış gibi zorlukla yutkundu. “Şerif Cannon, çivileri Robert’ın ağzına bizzat soktu. Robert ağlıyordu, durmaları için yalvarıyordu, masum olduğunu haykırıyordu. Elimden geleni yaptım,” dedi hızlıca. Gözlerime baktı. “Onları durdurmak için elimden geleni yaptım. Memurlardan biri silahının kabzasıyla bana vurup beni bir kenarda kan revan içinde bıraktı.”

Şakızı yutup ağzına iki tane daha attı. Leonard yavaşça bir sandalyeye otururken karşımızdaki adam hırsla sakızları çiğniyordu.

“Çiviler yemek borusunu deldi. Kan tükürüyordu, acı içinde haykırıyordu. Coplarını çıkarıp arkasına geçtiler ve korkunç şeyler yaptılar. Coplarla ona defalarca kez tecavüz ettiler. Hem arka tarafından hem ağzından kanlar akarken yüzünü masaya dayadılar. Herkesin ahlaksızlığı son bulunca şerif onu canı çıkmaya kadar dövdü.”

Eliyle boğazına takılan ıslak, yapışkan sakızı alıp çöpe attı.

“O zamanlar davaya bakan ajana anlattım. Adı Johnson’dı. Miller Johnson. Küçük kasabalarda adaletin böyle sağlandığını, kendisinin gerçek katillerin peşine düşmesi gerektiğini söyledi.”

Leonard'la birbirimize baktık, arkadaşımın ifadesinde öfke vardı. Demek ki Miller *bunu* örtbas etmişti.

“Biliyordu,” diye devam etti Burrows. Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken tırnaklarını kemiriyordu. “Yaşananları önceden biliyordu. Her şeyi anlattığımda şaşırmadı bile. O gece ilerleyen saatlerde gelip gördüklerimi anlatmak istersem aynı şeyi benim üzerimde de uygulayacaklarını söylediler. Kasabadan ayrıldım, kaydımı başka bir yere aldım ve adli tıp uygulamalarına kaydım. Böcekler, insanlardan daha çok güven veriyor.”

Leonard derin bir nefes verdi. Johnson'ı bulup ağzını burnunu kırmamak için zor duruyordum.

“Masumdu, biliyorsunuz değil mi?” dedi Burrows tekrar bana dönerek. “Evans, yani. O kadınları öldürmemiştii. Öldüremezdi. Seri katil solaktı, Evans sağlaktı. Sol eli, bir öğrencinin şaka olsun diye bir dolabı ona çarpmasından dolayı kırıktı. Bu şakayı yapan öğrenci de Kyle Davenport.”

Kanım dondu.

“Victoria Evans, bu yüzden Kyle'dan ayrılmış. Okulda herkesin önünde ona bağırmış. Üç ay sonra da Robert Evans o cinayetlerden suçlu bulundu. Cinayet davalarında görülebilecek en hızlı mahkeme süreciydi. Üstelik iki cinayet, adamın sol elinin kırıldığı hafta işlenmişti. Katil o olamazdı. Fakat bunun bir önemi yoktu. Bilimi dinleyecek hâlleri yoktu. O kasabadakiler sadece şerefsiz, küstah Ajan Johnson'ı dinliyordu. Şerif Cannon da yalnızca acısını çıkaracak birini arıyordu.”

Ağzına yeni bir sakız atıp ellerini kırıık, kokan tişörtüne sildi.

“Evans'a olanları başka kim biliyor?” diye sordum.

“Konuşmayacak kişiler. Memurların çoğu işe karışmıştı. Bir de Kyle Davenport rabii O da oradaydı. Çocuklara da aynı şeyi

yaptığına dair dedikodular duydum, galiba o gece sadece çivileri kullanmamış.”

Her sorunun kökünde Kyle Davenport yatıyordu sanki.

“Solak olma ihtimali var mı?”

“Kyle’ın mı?” diye sordu Burrows. Beti benzi atmıştı. Başımı onaylarcasına salladığımda neredeyse fısıldayarak, “Evet,” dedi.

On dokuz. Orijinal katilimiz kadar düzenli hareket etmek için on dokuz, çok genç bir yaşı. Kayıtlara göre cinayetlerin her biri öfkeyle işlenmişti. Lindy haklıysa ve onu tanımlamak için kullandığı kelimeyi gelişigüzel seçmediyse, basit bir sinir bile bir sosyopatı ölümcül öfke patlamalarına sürükleyebilirdi.

On ila yirmi yaş daha büyük olsaydı Kyle, profile kusursuz otururdu.

“Kyle Davenport’la konuşmanın bir yolunu bulmamız lazım,” dedi Leonard sertçe.

“Hemen,” diye ekledim.

“Delaney Grove’a dönerken medyumunu arayacağım,” dedi kapıya yöneldiğimiz sırada. “Hadley’yi de buraya göndereyim bakalım evde bir şeyler bulabilecek mi,” diyerek iç çektim. Ardımızdan Burrows’un evinin kapısını kapattım.

“Şüpheliyim. Failimiz hiç iz bırakmıyor.”

“Hepsi bu kadar mı?” diye seslendi Burrow arkamızdan. Dönüp bakınca kapıdan başını uzattığını fark ettim.

“Şimdilik.”

“Otelde kalabilir miyim? Kendimi burada güvende hissetmiyorum artık.”

Bir bilim insanına hayalet hikâyelerinin saçma olduğunu anlatmakla uğraşamayacağım için onaylarcasına başımı sallamakla yetindim.

Leonard dalgın, hatta düşünceli görünüyordu.

“Ne oldu?” diye sordum arabaya bindiğimizde.

Arabayı çalıştırmadan önce tabletimi açıp önceki olay mahallerine ait fotoğrafları açtım.

Leonard bana döndü. “Bu sabah Carl’ın evine geleceğimize dün gece karar verdik. Failimiz, bizim hastaneden döndüğümüz vakitle bugün buraya geldiğimiz vakit arasında yola çıkmış.”

Yavaşça başımı salladım. “Bir şeyleri çözdüm sandım ama muhtemelen yanılıyorum çünkü imkânsız olurdu,” dedi iç çekerek.

“Neymiş o?” diye sordum. Parmaklarım ekranın üzerinde asılı kalmıştı, meraklanmıştım.

“Artık pek mantıklı gelmiyor. Kafamda her şey birbirine girdi. Sen ne arıyorsun?” Tabletimi işaret etti.

“Fail, Donny’yle saldırıya uğradığımızı ve bugün buraya geleceğimizi biliyordu. Ayrıca kurbanlarının her bir adımından da haberdardı. Failimiz bir gözlemci. Gözü bir yerlerde üzerimizde ve...”

Fotoğraftaki küçük deliği fark edince cümleme devam etmedim. Aklımda varla yok arası yer etse de önemli olmadığına karar vermiştim.

“Her evin neredeyse her odasında bunlardan vardı,” dedim Leonard’a. “Failin acele etmesi gereken son cinayetler dışında.” Bir çivinin başı kadar küçük delikleri işaret ettim.

“Kamera için çok küçük,” dedi.

“Failimizin sandığımızdan çok daha zeki olduğundan şüphelenmiştik zaten. Ya bu kadının böyle bir teknolojiye erişimi varsa? Dün gece beni nasıl tam zamanında kurtarabildiğini de açıklar.”

“Sen de artık *kadın* diyorsun,” diye belirtti.

“İçimdeki ses onun kadın olduğunu söylüyor.”

“Sana inanıyorum,” dedi dalgınca.

“Buraya gelirken daha inanarak söylemiştin ama.”

Kontağı çevirip tabletimi kenara bıraktım. Failin bizi izlemesinin işimize geleceğinin farkındaydım. Hadley sinyali bulabilirse görüntü akışına sızabilirdi ve muhtemelen sinyalin izini sürüp onu bulabilirdi.

“Dedim ya,” diye mırıldandı Leonard kısık bir sesle. “Ben de çözdüm sanmıştım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Dokuzuncu Bölüm

Bazı gerçekler vardır ki onlar, ne herkese ne de her zamana uyar.

-Voltaire

Kyle Davenport'un evinin ön verandasına adım attığımız an iki memur bizi durdurdu.

"Kusura bakmayın, ajanlar ama şerifin izni olmadan kimse içeri giremez," dedi önümdeki memur.

Chad Briggs. Onu hatırlıyordum.

Sırıtmakla yetindim.

"Eğer federal bir soruşturmaya engel olduğunuz için ekibime haber vermemi istemiyorsanız, yolumdan çekilmenizi öneririm."

Briggs gözlerinde karanlık bir meydan okumayla bana doğru bir adım attı. "Soruşturmanızı asıl yürüten kişi Kıdemli Özel Ajan Johnson. Kendisi gelip Kyle'la konuşmak isterse müsaade ederim. Ancak Kyle'ın hayatına yönelik tehdidi ciddiye alıyoruz ve geri çek..."

Bileğini tutup kıvırdığım an sözü homurtuyla kesildi. Tuttuğum kolundan çekiştirerek eve sokup yüzünü duvara da-

yadım. Diğer memur aptal gibi silahına yeltendiğinde **Leonard** da silahını çekti.

“Çok açık konuşayım,” dedim Briggs’e. Arkasından tuttuğum bileğini sıkıttığım an acıyla inledi. “Dün gece adamlarınız işimi bitirmeye yeltendiği için kiminle konuşmak istersem konuşurum. Aklınız varsa ben buradan çekip gidene kadar çenenizi kapalı tutarsınız. Yoksa siktiğimin FBI’ında bana iyilik borcu olan herkesi devreye sokar, bu kasabaya bir ordu dolusu ajan yığarım. Hepsine de buradaki yozlaşmış, küçük kasabanın memurlarının bir federal ajanı öldürmeye çalıştığını anlatırım. Şimdi, geri çekilmek ister misin yoksa telefon etmeye başlayayım mı?”

Karşı koymayı bıraktı. Kaskatı kesildiğini hissettim.

“Bence de. Yabancı biri sizden bir memuru hedef alsa sen ne yapardın, bir düşün bakalım. Benim de dostlarım var, memur bey.”

Küfrettiğinde diğer adam arkasını dönüp içeri girdi. Leonard silahını kılıfına koyarken memur, Kyle’a seslendi.

Briggs incinen bileğini ovuştururken onu öne doğru ittim. Kyle’la yalnız konuşmayı tercih ederdim ama ben tek kelime edemedim komutlara uyan birer köpek gibi şerife haber vermemelerini istemiyordum.

“Kyle!” diye bağırdı diğer memur tekrar.

“Tamam. Tamam. Geliyorum,” diyen bir ses duyuldu koridorun ilerisinden.

Kyle Davenport, belinde yalnızca bir havluyla, tek kaşını kaldırarak karşımıza çıktı. “Siz kimsiniz lan?”

Diğer kurbanlara kıyasla daha zayıftı ama güçlüydü de. Sanki spor yapıyor ama çok da kas yapmak istemiyor gibiydi. Koyu renk saçları, daha da koyu renk olan gözlerinin üzerine dökülüyordu. Benim kadar uzun boyluydu.

“Soruları ben sorsam nasıl olur?” dedim sırtarak.

“Bunlar FBI’den,” diye homurdandı memur.

“Babamın, bu şerefsizleri benden uzak tutmanızı söylediğini hatırlıyorum,” dedi Kyle. Bizim orada olmamız hiç umurunda değil gibiydi.

Bir sandalyeye oturdu. Üzerinde hâlâ sadece havlu duruyordu.

“Benden ne istiyorsunuz?” diye sordu ilgisizce.

“Aslında seninle ilgili epey şey biliyoruz. Sadece daha on dokuz yaşındayken iki çocuğa tecavüz edip onları katleden, birkaç gece öncesinde de vahşi bir cinayet eylemine katılan adamı bir görelim istedik,” dedim bir anda.

Kyle’in dudakları gerilirken memurların ikisinin de nefesi kesildi.

“Hayatta olmaz! Konuşmak istediğinizi söylediniz. Buraya gelip onu cinayetle suçlayacağınızı değil,” diye bağırdı Briggs telefonunu çıkararak.

Kyle beni süzerken başını umursamazca eğdi. Kendini dokunulmaz sanıyordu. Yüzünde hislerini belli eden tek bir ifade bile yoktu. Sosyopattı. Psikopat değildi.

Adamımız o değildi.

“Aradığım cevabı aldım, memur bey,” dedim doğrularak.

Hemen diğer memurları aramaya yeltendiler. Biz kapıya yönelirken Kyle’in arkamızdan seslendiğini duydum.

“Kasabadaki şu tatlı esmer... Senin sevgilin mi, *ajan*?” diye sordu Kyle. Arkamı döndüğümde sırtarak bana bakıyordu.

“Evet.” Bu kelimeyi rahatça söylemişim, beni zorlayan öfke-mi ona gösterecek değildim.

Dudaklarını yalarken sırtmaya devam ediyordu. “Senden çok uzaklaşmasın bence. Bekârlarla dolu bir kasabada öyle bir kızı havada kaparlar.”

Ona saldırmamı bekliyor hatta muhtemelen bunu istiyordu. Üstü kapalı tehdidi beni sinirden titretirse zevk alacaktı. Kazanmasına izin vermemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

“Komik. Lana seninle karşılaşsa hiç doğmamış olmayı dilemene sebep olabilirdi, ben de bunu düşünüyordum,” dedim ilgisizce.

Leonard rahatladı. Beni takip ederek zorla rahatmış gibi görünmeye çalışıyordu.

“Kadınlar bana bayılır,” diye böbürlendi Kyle. “Onlara yaptığım her şeye bayılırlar. Bence o da bayılırdı.”

Tepemin tası atmadan Leonard araya girip, “Galiba haberleri izlemiyorsun, değil mi?” diye sordu. Çıkacağımız için kapıyı tutuyordu.

“Haber izlemeye vaktim kalmıyor,” diye homurdandı Kyle.

“Fark ettim,” diyerek devam etti Leonard. “İzlesen, Öcü olarak bilinen Boston seri katilini Lana’nın öldürdüğünü bilirdin.”

Kyle’in sırtışı silinirken yalan söylediğimize dair bir belirti ararcasına bizi süzdü.

“Hem de adamın kendi bıçağıyla,” diye ekledim. Alışık olmadığım karanlık bir hissin geride bıraktığı gülümsemeyi yüzümden silmemiştim.

“Adamın saldırısına uğradıktan sonra,” diye devam etti Leonard. “Herif, Lana’nın iki katıydı ve bir sürü kadına tecavüz etmiş, onları öldürmüştü. Lana onu bir güzel pataklayıp üstüne bıçakladı. Peşine düşülen kişi kendisi olsa da Lana, herifin canını aldı.”

Ardından Leonard dışarı çıkınca onu takip etmek için kendimi zorladım. Evet, abartarak anlatmıştı ama ben arkamı dönerken en azından Kyle artık gülmüyordu.

“Artık ona dokunmaz,” dedi Leonard sessizce.

“Lana’yı bu kahrolası kasabadan göndermeliyim,” dedim fısıltı sayılabilecek bir ses tonuyla. Arabaya binerken arkamıza bakmadık bile.

Onca yol teptiğimiz için hava kararmaya başlamıştı. Güneşin batmasına çok vakit yoktu, tek istediğim Lana’yı kollarıma almak ve güvende olduğunu bilmektir.

“Kyle Davenport aradığımız seri katil olabilir de olmayabilir de ama şimdiye kadar cinayet işlemediyse bile çok yakında işleyeceğini söyleyebilirim,” dedi Leonard. Kulübelere doğru yola çıkmıştık.

“Ve bir de sevgilimi tehdit etti.”

“Dedim ya, bir şey yapmaz. Üstünlük kurabileceği zayıf bir kız olmadığını söyledik, bu da onu tereddüde düşürür.”

“Ya bunu bir meydan okuma olarak görürse?” dedim.

“Meydan okumalar ilgisini çekmiyordur bence. İş kolay yoldan bitirmek istiyor,” dedi iç çekerek. “Lana başka bir yerde yalnız kalmasındansa, bizimle birlikteyken daha güvende.”

Koltuğumda kıpırdanarak arabanın hızını artırdım. “İşim sürekli onu tehlikeye atıyor.”

“Mesleki tehlike,” dedi kısa ve net bir ifadeyle. “Lana başının çaresine bakabilir, Logan. Bunu başarabilecek birkaç kişiden biri olabilir hatta.”

“Bunlarla başa çıkmasını ondan isteyerek bencil birine dönüşmüyor muyum peki?”

Cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü şerif ve Johnson’ın önünde dikilip beni beklediği kulübeye yaklaşmıştık. Lana, kulübenin kapısında nöbet tutuyordu. Arabadan inmemizi izlerken ağırlığını kapıya yasladığı omzuna vererek sırttı.

“Şerif, istediğinizi söyleyebilirsiniz ama siz beni çekmediğiniz müddetçe burada bekleyeceğim. Misafirler varken, onlardan

izin almadığınız müddetçe bu kulübeyi inceleyemeyeceğiniz dair yasa denen bir şey var. Bakmak isterseniz telefonumdan açıp göstereyim.”

Lana gayet öz güvenli bir tavırla onlara dik dik bakıyordu. Johnson’ın çenesi gergindi.

“Senin böyle bir şeye hakkın...”

“Ne halt oluyor burada?” dedim verandaya adım atarken.

Şerif içeri girmeye yeltenince Lana parmağını salladı. Adam ondan iri olmasına rağmen her nasılsa yolu kapatmıştı.

“Bana dokunmak istemezsiniz, şerif. Telefonum her bir anı kaydediyor ve herkesle paylaşıyorum.”

Şerif etrafa bakınırken Lana gülümsedi. “Telefonu görünür bir yerde bırakacak hâlim yok ya.”

“Ne oluyor burada dedim!”

Şerifin önüne geçerek Lana’ya siper oldum. “Sen bugün sınırını aştın,” dedi şerif hırlarcasına. “Kasabanın torbacısı Lenny Tolls’tan uyuşturucu alırken sizi görenler olmuş. Odamızı aramaya geldim. Bir şey bulur bulmaz kışınızı tekmeleyip sizi amirlerinize yönlendireceğim.”

“Şu an bizimle taşak geçiyorsunuz, değil mi?” diye patladı Leonard.

İnanılmazlardı. Oğluyla konuştuğum için çaresiz, kendini bile aşan bir tavır sergiliyordu.

“Adamlarının ve ikisinin üstlerini araması için Elise’e müsaade ederlerse içeri girebileceklerini söyledim,” dedi Lana tatlı gülümsemesine tezat, meydan okuyan bakışlarıyla.

Şerif ona ters ters bakınca elimi Lana’nın kalçasına sarıp onu geri çektim. Kahretsin, Lana’yı hedef olarak görmelerini istemiyordum.

“Üstümü aramanıza niye izin verecekmişim?” dedi şerif sertçe.

“İçeri gizlice bir şey bırakmak gibi bir planınız olabileceği için üstünüzü aramak akıllıca olur. Saklayacak hiçbir şeyiniz yoksa o zaman niye üstünüzü aramalarına izin vermiyorsunuz?” diye devam etti Lana. Omzuyla beni iterek tekrar önüme çıkan Lana susmayacak gibiydi.

“Bu kıza bir tasma takman lazım, Bennett. Gizleyecek hiçbir şeyin yoksa kenara çekil,” dedi Johnson sertçe.

Lana ağzını açmıştı ki elimle ağzını kapatarak onu kendime çektim. Bana karşı çıkmasa da asi çocuklar gibi kahrolası elimi yalamaya başladı.

“Üstünüzü aramalarına izin verirseniz ben de izin vereceğim,” dedim omuz silkerek.

Yanımdaki Lana rahatladı. İnanılmaz zekiydi ve gerçekten gözünden hiçbir şey kaçıyordu.

Leonard gülümsemesini bastırıyordu.

“Üstümü aramanıza izin vermeyeceğim,” diye homurdandı şerif.

“O zaman ben de içeri girmenize izin vermeyeceğim.”

“Burası benim kahrolası kulübem.”

“Parasını büro ödüyor ve bu dava çözülene kadar kiralandı. Belgelerde adım yazıyor. İçeri girmek için benden izin almanız lazım, arama emri çıkarmak istiyorsanız da bu kasabadaki yozlaşmayı konu alan aktif bir dava üzerinde çalıştığım için işiniz biraz sürer. Böylesine bariz suçlamalarda bulunulduğunda kaç kişinin bakmaya geleceğini bilerseniz şaşırırsınız.”

Şerif bir adım geri çekilerek gözlerini kısıtı. Parmağını bana doğru salladı. “Oğlumdan uzak duracaksın. Hiçbir şey bitmedi. Seni kasabamdan göndereceğim, evlat.”

“Kıdemli Özel Ajan Bennett demeniz gerekiyor, şerif. Size bol şans. Siz beni kovmaya çalışırken ben de sizin yozlaşmış,

cani, yalancı bir orospu çocuğu olduğunuzu kanıtlamakla *meşgul* olacağım.”

Şerifin rengi atarken Lana elimin altından gülümsedi, *du-*daklarının kıvrıldığını hissedebiliyordum. Belli ki benimle *gurur* duyuyordu.

Duymalıydı da.

İçeride şerifin adamlarının gizlediği bir şeyi “bulacak” olsalar, sebebiyet verecekleri saçmalıklar başıma bir sürü sorun açabilirdi.

Johnson ters ters bana bakıyordu.

“Bu *benim* kahrolası davam! Sen sadece nezaketen buraya kabul edildin!” dedi dişlerini sıkarak.

“Bu insanlar *benim* kahrolası ekibim. Sen sadece kendi kışını kurtarmak için buraya geldin. Müdür senin için ancak bu kadarını yapabilir, Johnson. İnsanlar, senin ve bu dava üzerindeki ilginin farkına varmak üzeredir bence. Şansını zorlama.”

Johnson küfretti ve ardından şerifle ikisinin uzaklaşmasını izledim. Leonard fark edilir ölçüde rahatlamıştı, ardından Lana’ya döndü.

“O herifin ne yapacağını nereden bildin?” diye sordu.

Lana omuz silkerken onu bıraktım ve terleyen elimi pantolonuma sildim.

“Bir dizide görmüştüm. Kötü polis, uyuşturucuyla iftira atarak iyi polisi tutuklatıyordu. Böyle bir kasabada bunun yaşanma ihtimali olabileceğini fark edince işi şansa bırakmak istemedim.”

Elise verandaya çıktı. “Hadley içeride. Her şeyi kayda aldı. Lana da bu kulübede kaldığı için içeriye girmelerine izin verme hakkı vardı. En iyisini yaptı.”

Elise böyle söylese de şaşkındı.

Lana’nın çenesini tutarak başını hafifçe kaldırdım ve gözlerine baktım. “İkisiyle de uğraşma. Seni hedef olarak görmeleri, isteyeceğim son şev”

“Onlarla uğraşmıyordum ki. Sadece bir Birleşik Devletler vatandaşı olarak haklarımı belirtiyordum,” dedi masum bir ses tonuyla. Üstüne kahrolası kirpiklerinin altında bana bakmaya bile başlamıştı. Leonard alaylı bir ses çıkardıktan sonra sessiz kahkahasını fark etmeyelim diye bize sırtını döndü.

“Ben çok ciddiym,” dedim sert bir ses tonuyla.

Yalandan masum bakan gözlerini o kirpiklerin ardına saklayarak beni izlemeyi sürdürdü. “Ben her şeye öylece boyun eğip kabullenmem, Kıdemli Özel Ajan Bennett. Senin karşında eğilmiyorsam tabii.”

Leonard kontrolü çoktan kaybetmiş gibi gülerek yanımızdan uzaklaşıyordu. Lana’nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldığında inledim. Orada olduğunu fark etmediğim Lisa da beni şaşırtarak kulübenin basamaklarından indi ve bir şeyler mırıldanarak uzaklaşmaya başladı.

Lana gülümsemesini bastırmaya çalışsa da pek başarılı olmayınca gözlerimi devirdim.

“Hadley, bu gece burada kalıyorsun. Ekibin kalanı olarak bir yere gitmemiz gerekiyor. Gözlerini dört aç,” dedim Lana’yı kendime çekerek.

“Ben gözlerimi hiç yummam ki, Bennett,” dedi Hadley alayla. Ardından kalkıp kapıya yöneldi.

O da yanımızdan ayrıldığında Lana’yı duvara yaslayıp dudaklarına kapandım. Daha fazla konuşmasına izin vermeden onu susturmuştum. Ağzıma doğru inleyerek gömleğimi sıkıca tuttu. Beni kendine doğru çekiyordu.

Böylece planlarımın bekleyebileceğine karar verdim.

Onuncu Bölüm

Şans, anlamsız bir kelimedir; hiçbir şey sebepsiz gerçekleşmez.

-Voltaire

“Tesadüflere inanır mısınız?” diye sordum ayaklarımı Jake’in arabasının gösterge paneline uzatırken.

Arabada gizleniyorduk. Karanlıkta park etmiş, tek gecelik Günah Evi’nin önündeki uzun sırayı izliyorduk. Bu küçük, tek gecelik gösterinin kasabada tüm yıl olup biten her şeyden daha çok ilgi gördüğünü insanlar fark eder sanıyordunuz. Bu ev yalnızca buradaki hasta ruhların, yıllar süren baskıların ardından ne kadar karanlık ve çarpık birer karaktere büründüklerinin kanıtı olmalıydı.

“Tesadüf mü? Evet.”

“Bizimki kadar büyük tesadüfler?”

Derin bir nefes aldı. “Ne oluyor şimdi, Lana? Beni gerçekten endişelendirmeye başlıyorsun.”

Beklerken saçlarımın ucuyla oynuyordum.

“Marcus, hiçbir şeyin tesadüfen gerçekleşmediğine inanırdı. Her şeyin kaderin planıyla örüldüğüne ve tüm yaşananların *bir* amacı olduğuna.”

“On yıl önce aileme ve benim sevdiğim tek insana olanların amacı neydi?” Bu soruyu sakince sormuştu, öfkesini gizlemekte gayet başarılıydı.

“İyi bir amaç uğruna olduğunu söylemedim,” dedim yavaşça. Uzanıp parmaklarımı parmaklarına doladım.

Elimi sıkıp derin bir nefes aldı.

“Bizim ailemizin başına gelmese başkasınıninkine gelecekti,” diye devam ettim konuşmaya.

Başını geriye yaslayıp dibimizdeki hiç bitmeyen Günah Evi sırasına baktı.

“Marcus sebebin ne olduğunu söylerdi?” diye sordu pürüzlü bir sesle.

“Sen de onu benim kadar tanıyordun. Benden iyi olmasa da. Sen söyle,” dedim elini bu kez ben sıkarak.

Dudakları bir anlığına gerildikten sonra, “O hayatta kalsaydı, ikimiz karanlığa bulaşıp intikamımızı almak için gereken her şeyi yapacak kadar öfkeli olmazdık. Baban hedef olmasaydı başka bir adam ve onun ailesi hedef olacaktı,” dedi.

“Ve bunu yaşayan herkes, insani yanını kaybetmeden insanların aletini kesip günlerce onlara işkence edecek kadar karanlık birine dönüşemeyebilirdi,” diye ekledim omuz silkerek.

Kısık sesle bir kahkaha atarak başını iki yana salladı.

“Evet. Bundan kesin bahsederdi ve muhtemelen tam olarak böyle bir cümle kurardı. Ayrıca kimsenin, durumu ikimiz kadar kararlılıkla idare edebileceğini de sanmadığını söylerdi. Tam da bu yüzden kodlama öğrendiğimin ve teknik anlamda kendimi geliştirdiğimin altını çizeli ”

Bakışlarımı sokakta ilerleyen Logan'a çevirdim. Sanki birini ya da bir şeyi ararmış gibi sıraya bakıyordu. Diğer arabaların arasında şahane bir şekilde saklanmıştık ve birisi fazla yaklaşırsa bizi uyaracak bir sensörümüz vardı."

En yakın dostum böyle paranoyaktı işte.

"Kyle Davenport'un bu dünyadaki kahrolası en kötü insan olabileceğini ve her şeyin yanma kâr kaldığını söylerdi muhtemelen. Tabii hayatta kalan ve onun borcunu kapatmak için geri dönen ben olmasaydım," dedim daha ciddi bir tavırla.

"Şerifin de yaptıklarının yanma kâr kaldığını ve kimsenin ona karşı çıkmadığını söylerdi," diye ekledi aynı ciddiyetle.

"Logan için ne derdi?" diye sordum. Logan o sırada telefonunu kaldırmıştı, muhtemelen ekibinden birilerini bulmaya çalışıyordu.

Kyle'ı bekliyordu, muhtemelen ona dikkat kesilen birisi var mı diye emin olmak için onu izleyeceklerdi. Ben gözümü çoktan hedefe dikmişim. Ortalardaydı, sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Yüzünü her gördüğümde midem bulanıyordu, ona bakmaya devam edebilmek için kendimi zorluyordum. Kendimi kontrol etmemin en zor olduğu hedef oydu. Onu ara vermeden lime lime etmek istiyordum... Öfkemi apaçık göstererek.

Derisini tamamen yüzdüğüm noktaya gelene dek durmadan devam edebilirdim.

Korku Evi aslında bir ev değildi. Ön ve arkalarında delikler olan dört büyük karavandan oluşuyordu. Karavanlar altlarından takozlarla desteklenerek sokağa yerleştiriliyordu. Yarın hepsini kaldırıp gelecek seneye kadar depoda saklayacaklardı.

Gerçi gelecek senenin olacağından şüpheliydim.

Kyle, elini koyu renk saçlarından geçirirken diğer eliyle yanında olmaktan pek de keyif almayan kızın kalçalarını sıktı. Yıllar önce bir aptal gibi onunla çıktığımda da aşırı kabaydı. Kızın gözündeki morluğa bakılırsa şimdi çok daha kötü olduğunu fark etmek mümkündü.

Gözlerimi zorlukla ondan ayırarak Jake'e döndüm. Cevap vermesini bekliyordum. Düşüncelere dalmış gibiydi. Belki de sorumu duymamıştı.

"Bir anlamı olmaması için fazla tesadüfi olduğunu söylerdi," dedi sonunda. Kelimeler neredeyse saygıyla dudaklarından dökülmüştü.

"Nasıl yani?"

"Yani, davana bakan FBI'daki ajanla yolunun kesişmesi ihtimali nedir? Ona âşık olman ve onun da sana âşık olma ihtimali? Yollarınızın kesişmesi gerekiyormuş ama seni durdurmak için değil, yoksa çoktan durdururdu. Bilime inanan bir adam olarak ben bile aranızdaki şeyi tesadüf olarak atfedecek kadar küçümseyemem. Belki de en çok ihtiyaç duyduğun anda insani yanını ortaya çıkarmak için gelmiştir."

Bana döndüğünde bakışları yumuşadı.

"Özür dilerim. Her bir cinayetin seni daha da donuklaştırdığının farkındayım. Bu işteki en kötü rol sana kaldı. Kendi küçücük rolümle bile sana yardım ederken ruhumun bir daha geri kazanamayacağım parçaları yanıp kül oldu."

Dudaklarımı birbirine bastırarak Logan'ı izlemeye döndüm. "Hissetmemi sağlıyor," dedim sanki bunu daha önce defalarca kez söylememişim gibi. "Sonrasında onun yanında olduğum müddetçe, işlediğim cinayetler ruhumdan silinip gidiyor."

"Ayaklarının yere basmasını sağlıyor, çıkardıkları profile dönüştürmemen için seni gerçekliğe bağlıyor." Uzanıp dizimi hafifçe sıktıktan sonra yanağıma bir öpücük kondurdu.

Alnımı alnıma yasladığı an hafifçe gülümsedim.

“Bir gelecek istemen için sana sebep veriyor,” diye ekledi sessizce. “Ve onunlayken, kaybettiğini sandığın bir parçanı buldun. Bu benim de geleceğe karşı umudum olmasını sağlıyor, Lana. Belki de Marcus haklıdır. Kader kalpsiz bir sürtük olabilir ama her şeyin bir amacı vardır.”

Alayla gülerek firar eden bir damla gözyaşını sildim. Jake ise sırtıp bakışlarını kaçırdıktan sonra geri çekildi. Gözlerindeki o dalgın, acı dolu bakış Marcus’la yaşayabilecekleri şeyleri hayal ettiğini düşünmeme sebep oldu. Hem de hiç hayal kurmadığını söylemesine rağmen.

Bir daha ağlamayacağıma yemin ettikten sonra çok fazla yaş dökmüştüm. Logan’ın insani yanımı açığa çıkardığı konusunda sanırım Jake haklıydı.

Ancak Logan, bir canavar olmama engel olamazdı.

Jake’in de dediği gibi, hayatıma giriş amacı beni durdurmak olsa çoktan durdururdu.

Kyle sıranın önlerine yaklaşırken Chad Briggs onunla ilerliyordu. Ona eşlik eden diğer memur da Trevor Byron’dı. Ön tarafta, Günah Evi’nin sonunda iki memur daha vardı.

Bu ikisi hayatta kalacaklardı.

En azından bu gecelik.

Öldürülecekler listemde varlardı ama tek gecede beş kişiyi indirmeye çalışmak fazla hırslı kaçabilirdi. Ne de olsa ben yalnızca küçük bir kızdım.

Sırtarak sırada öne yaklaşmalarını izledim.

“Gösteri zamanı,” dedi Jake. Perukla maskeyi bana uzattı.

Tulumumu çoktan giymiştim. Tulumdaki dolgu malzemesinden kilom ve vücut yapım anlaşılmayacaktı. Ceplerimi yoklayarak şırıngaya baktım. Yerli yerindeydi.

Logan'ın beni Kyle'in kanına bulanmış hâlde bulmaması için Jake'le takım olacaktık.

“Kimse fark etmeden arabayı diğer tarafa geçirebilecek misin?” diye sordum.

“Bence kimse karşı çıkmaz,” dedi alayla kaşını kaldırarak.

“Bırakalım da koyunlar çobanlarını değiştirsin,” dedim arabadan inip maskemi takarken.

Herkes çeşit çeşit kostüm giydiği için sadece birkaç kişi beni fark etmişti. Boyumu gizleyemezdim ama dün gece Logan'ı kurtardıktan sonra artık bunun bir önemi yoktu da zaten.

Beni görmüştü.

Yani çoğunlukla. Daha fazlasını fark edeceğinden endişelenmiştim ama şoka girdiği için beni inceleyecek vakti olmamıştı. Onu kurtarmak için her şeyi riske atmıştım.

Hem dövüşüp hem yüzünüzü gizlemek zordu ama belli ki başaramıştım.

Kâbuslara giren bir katilin sırf sevdiği için onu kurtardığını bilseydi ve bunu yapanın ben olduğumu bilseydi ne yapardı merak ediyordum.

Yan taraftaki kapıya yöneldiğimde kostümüm sayesinde kimse beni sorgulamadı bile. Bu kasabada kimse bir şeyleri sorgulamıyordu zaten. Sadece kendilerini akışa bırakıp söyleneni yapıyorlardı.

Kalabalık bana yol açıyor, aralarından geçtiğim sırada çığlıklar atıyorlardı. Herkes güzel bir çığlıktan keyif alırdı. Gölgeleğin arasından fırladığımda kulağıma dolan çığlıkların sesi arttı.

Jake'in hazırladığı köşeye ulaşmam biraz vakit almıştı. Bekleyen kızı hafifçe iterek planın bundan sonrasını ben devralıyormuşum gibi düşünmesini sağladım. Düzensizlikten keyif almamak elde değildi. Her ne kadar popüler olsa da bu gösteriyi

liseliler düzenliyordu ve kurulumu dışında pek bir organizasyon söz konusu değildi.

Kız oyuncak baltasıyla yanımdan ayrılırken motorlu testere-mi prize taktım.

Karşıma ilk Trevor çıktı. Testereyi çalıştırıp öndekilerin korkuyla bağırmasını dinledim. Gerçi hepsi testerenin oyuncak olduğunu sanıyordu.

Köhne oda, sis makineleri ve arka planı kırmızıya boyayan ışıkların arasında parlayan tek bir ışıkla aydınlandığı için loştu. Trevor kenara geçip Kyle ve diğerlerinin yetişmesi için bekleme-ye başladı. Onu yakalamadan önce maskenin ardından gülümsedim.

“Bıraksana, sikik!” dedi tersçe. “Kimseye dokunmaman gerekiyor.”

Ah, gülümsediğimi görmesini nasıl da isterdim.

Bıçağımı göğsüne saplayıp onu köşeye iterken çığlıklar yükseldi. Trevor kanında boğulurken insanlar kahkahalar atmaya başlamıştı bile.

“Röl yaptığın çok belli!” diye bağırdı ergenlerden biri. “İyi denemeydi, Memur Byron. Bence sen kendi işini yap.”

Trevor kan kaybetmeye devam ederken arka tarafta Kyle’ı görür gibi oldum. Diğer taraftaki *fahişeler evi* kısmında oyalanmasına şaşırmamam gerekiyordu. Şu an benim içinde bulunduğum odaya *sahte* etiketi yapıştırılmıştı.

Bilerek burayı seçmiştik.

Akan kanı göğsüne yayılırken Trevor’ın üstüne bir örtü attım. Başını kapatıp onu derin bir uykuya yolcu ettiğim sırada hayretle bana bakıyordu.

Herkesin gözü önünde kan kaybından ölecekti.

Ama benim asıl hedefim o değildi.

Motorlu testeremi tekrar çalıştırdığım sırada Chad Briggs görüş açıma girdi. Testerenin sesiyle çığlıklar yükselirken insanlara yaklaşır gibi yaptım. Başımı bir o yana bir bu yana eğerek bir hayli ürkütücü görünüyordum.

Kyle, öpüşen iki kızı izlerken Briggs onu bir süre yalnız bırakarak bana yaklaşmaya başladı. Kızların beyaz gömleklerinin altından göğüs uçlarına sahte kan damlıyordu. Testereyi tekrar çalıştırdım.

Briggs beni süzdü. Neden özellikle bu kostümü seçtiğimi merak eder gibi bir hâli vardı. Ona yaklaştığımda etrafındaki diğer insanlar kaçışırken o kendini beğenmişçesine kımıldamadı bile. Herkes ben aklını kaçırmış bir seri katilmişim gibi çığlıklar atıyordu.

Şey...

Hızlı ve beklenmedik bir darbeyle Chad'i yere serdiğimde etrafımızdaki herkes delirmişçesine bağırmaya başladı. Chad'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Olanları biraz geç fark etmişti, bir küfür mırıldandı.

"Beni göremezsın," dedim son güç çalıştırdığım testereyi indirirken.

Testere göğsüne değip tenini keserken dudaklarından kan donduran bir çığlık yükseldi. Sırada bekleyen insanların üstüne Chad'in kanı sıçırıyordu.

"Hasiktir! Aşırı gerçekçi!" diye bağırdı bir çocuk.

Sırtarak testereyi biraz daha bastırdım ve Chad'in karnını keserek bağırsaklarının yere dökülmesine sebep oldum.

Herkes hızla bize yaklaşarak bir yandan bağırmaya bir yandan da fotoğraf çekmeye başlamıştı. Herkesin burada harika görsel efektler kullanıldığını düşünmesi çok yazıktı. Çok azı gerçekten bir cinayete şahit olduğunu anlayabilecekti.

Chad kanında boğulurken, Kyle yaklaşmaya başlamıştı. En sevdiğim cümleyi fısıldamak için Chad'e doğru eğildim.

"Ben Victoria Evans. Öldürdüğünüz adamın kızı. Ölmesine sebep olduğunuz çocuğun kardeşi. Canavara dönüştürdüğünüz bir kurban. Ve hepinizi geberteceğim."

Bir şeyler söylemeye çalışsa da yerimden kalktım ve bağırsaklarını yerinde tutmaya çalışan adamın acınası çabasını hastalıklı bir hayranlıkla izledim. Kyle'ın beti benzi attı, kolundaki kız gerilemeye başlarken doğruca Kyle'a yöneldim.

Gerçek cinayetlere şahit olmuştu. Bunun sahte olmadığını anlamış olmalıydı.

Arkasını dönüp kaçmaya çalıştı ama testereyi sallayarak kafasının arkasına bir darbe indirdim.

Testerenin çalışmaması yazık olmuştu.

Onu yere düşürecek kadar sert bir darbeyle kafasına vurmuştum. Yanındaki kız çığlıklar atarak katliamın arasında kayboldu.

Kyle'ı ayağından tutup kapıya sürüklerken bir şişe alkali çözelti çıkardım.

"Gördüğüm. En İyi. Sahte Odası! Hasiktir! Seneye bunu aşamayız ki!" diye bağırdı ergenlerden biri hayranlıkla. Chad çaresizce yardım istemek üzere ağzını açsa da sesi çıkmıyordu.

Çözeltiyi kapının yanında Trevor'ın kanıyla boyanan örtüye döktüm.

Örtünün altından yükselen çığlıklar güçlenirken çürük et ve sodyum hidroksit kokusu havayı sarmaya başladı.

Gözlerim yanıyordu ama maskemin altına giydiğim koruyucu maske soluduğum havayı çoğunlukla filtreliyordu. Evet, maskenin altına maske takmıştım.

Ancak gözleri ve boğazları yanmaya başlayan insanlar bu sefer gerçekten korku içinde kaçmaya başladılar.

Tüm bu kargaşanın arasında, kimse bilinci kapalı olan Kyle'ı zemini delik odaya sürüklediğimi fark etmemişti bile. Trevor çılgınlık atarken kimse Kyle'ı delikten ittiğimi görmemişti.

Kimse Korku Evi'nin altında ilerleyen maskeli kişinin kim olduğunu fark etmedi.

Delikten atlayıp eğildiğimde bize doğru gelen kimse yoktu. Henüz. Arka taraftan arabalar geçiyordu. Telefonuma baktım. Logan'la Leonard'ın sıranın sonunda konuşmalarını gösteren kamera kayıtlarını izledim.

Kyle'in yanındaki kız tek başına koşarak çıktığı an diğer taraftaki iki memur bir anda eve koşmaya başladı. Eğer şimdi harekete geçmezsem sonra fırsatım olmayacaktı.

Aceleyle karavanın altından sürünerek çıkarken Kyle'ı da peşimden sürüklüyordum. Kendinde değildi. Arka kapısı açık arabayı fark ettiğimde birkaç göz bize çevrilmişti bile. Parmağımı dudaklarıma kapatarak *sus* işareti yaptım.

Beti benzi atan bir kadın arkasını döndü, buz kesmişti. Ne hareket edebiliyor ne tek kelime konuşabiliyordu.

Maskesini çoktan takmış olan Jake, ön koltuktan arkasını dönüp Kyle'in kolunu yakaladı ve onu içeri tıkmama yardım etti. Şırıngayı kalçasına batırarak baygın kalacağından emin oldum.

Tek kelime etmedik. Sanki şerifin oğlunu kaçırmasına yardım etmemişim gibi onu bırakıp gitmesine izin verdim. Kyle'la yalnız başıma beş dakika geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Derken sirenlerin çılgınlıkları duyuldu, her şey daha da çılgın bir hâl alıyordu. Logan'ın birine bağırdığını duydum, her şeyi çözdüklerinin farkındaydım.

Eğlence şimdi başlıyordu.

Filmlerdeki katillerin yaptığı gibi sakince ormana ilerleyerek ortalıktan kayboldum ve kimse de beni takip etmedi.

İçimden bir ses, Delaney Grove'un Korku Evi'ne bir daha aynı gözle bakmayacağını söylüyordu.

On Birinci Bölüm

*Yaygın sanılan sağduyu aslında
bir hayli enderdir.*

-Voltaire

“Nasıl oluyor da lanet katilin teki yanımızdan geçip içeriye giriyor, iki memuru öldürdükten sonra şerifin oğlunu kaçırıyor ve kimse bir bok görmüyor?” dedi Donny burnunu kapatarak.

Failimiz cinayet mahallini mahvetmek niyetindeyse alkali çözelti kullanarak gayet iyi iş çıkarmıştı.

Kyle Davenport aptal gibi içeri girmeden önce burada ne olduğuna ve katilin yanında ne götürmüş olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Siz iki şerefsiz bugün oğlumla konuşmaya gittiniz, şimdi de çocuk ortada yok!” diye bağırdı şerif. Korkunç saldırının detaylarını kafamda toplamaya çalışıyordum.

Chad Briggs. Onunla bugün konuşmuştum. Trevor Byron’ın da yüzü tanıdıktı *bir zamanlar*.

Chad, büyük bir ilgiyle gösterinin bir parçası olduğunu düşünerek olanları izleyen kalabalığın önünde testereyle ortadan

ikiye yarılmıştı. Trevor da bıçaklanmış sonra üstüne çözeltili dökülmüştü.

“Artık yoluna çıkan herkesi hedef alıyor,” dedi Lisa eldivenini çıkarıp Chad Briggs’ten geriye kalan vücut parçalarına tiksintiyle bakarak.

Chad Briggs’in içi resmen dışına çıkmıştı. Doğru dürüst bir inceleme yapmak üzere onu dışarı taşıdığımız sırada organları yere dökülmeye başlamıştı. Yanımızda adli tabibimiz yoktu, yalnızca şerifinki vardı ve ona da güvenmiyordum.

Şerif çoktan köpekli bir tim çağırıp memurlarının çoğunu failin geride bıraktığı kan izlerini takip etmek üzere ormana göndermişti.

“Bence planlıydı,” diye araya girdi Leonard. “Chad Briggs on sene önce de memurmuş. Trevor Byron da öyle. İkisi de Robert Evans’a olanların bir parçasıymış.”

“Sadece bir tesadüf,” dedi Lisa onu reddederek.

“Olanları diğerlerine haber veren şu Kyle’ın yanındaki kıza da zarar verebilirdi. Kadın ona dokunmamış. Demek ki cinayetlerin kontrolünü elinde tutuyor,” diye karşı çıktı Leonard.

“Kadın mı? *Sen* de mi kadın olduğunu düşünüyorsun?” diye inledi Lisa. “Profilimizi böyle durduk yere değiştiremeyiz, yoksa profil çıkarmanın ne anlamı kalır?”

“Profili değiştirmek işimizi anlamsız kılmıyor, ayrıca Johnson gibi düşünmeye başladın,” dedim imayla.

O bana ters ters bakarken dikkatimi Elise’e verdim. “Bir şeyler bulduk mu?”

Başını iki yana salladı. “İşe yarar bir şey yok. İnsanlar *sahte* odasında Michael Myers maskeli bir adam görmüşler ve Trevor Byron’ı da gösterinin bir parçası sanmışlar. Chad Briggs’i de aynı şekilde. Hatta bazıları Trevor’ın öldüğünü fark etmediklerinden,

onun korkunç bir oyuncu olduğunu düşünmüş. Diğerleri de Briggs'te kullanılan *görsel efektlerin* şahane olduğunu düşünüyor."

"Michael Myers mı?" dedi Leonard ona yaklaşarak.

Elise başını onaylarcasına salladı.

"Fail maske takıyorsa erkek olduğunu nasıl anlamışlar? Boyu ve kilosuna nasılmış?" diye sordum.

"Adam tamamen Michael Myers kostümü giyiyormuş. Maske, peruk, kıyafet... Her şeyiyle. Bence erkek olduğunu varsaydılar. Kimsenin boyuna dikkat edecek kadar incelediğini de sanmıyorum. Bir elli diyen de var bir doksan diyen de. Bazıları iri yarı olduğunu söylüyor. Bazıları da zayıf olduğunu."

"Böylesine küstah bir plan yapmak için aşırı cesur olmak gerekir," dedi Leonard sessizce.

"Siktiğimin yerine gelmeniz çok uzun sürdü!" Şerifin bağır-dığını duydum.

Başımı çevirince köpekli timin geldiğini ve şerifin onlara emirler yağdırmaya başladığını fark ettim. Kyle'ı bulmaları küçük bir ihtimaldi. Muhtemelen şimdiye kadar failimiz çoktan aksiyona geçmişti.

Diğer tarafa dönerek ikaz bandının ardında bekleyen herkesin yüzünü inceledim. Kyle'ın sevgilisinin yüzünde morluklar vardı ama failimiz içeri girmeden önce de kız zaten bu hâldeydi.

Kızın çıkıp yardım çağırması çok uzun sürmüştü. Failin, Kyle'ı dışarı sürükleyecek kadar vakti olmuştu. Büyük ihtimalle yerdeki delikten çıkmıştı.

Bunların hepsi düşünülmüştü. Peki, failimizin şu kız arkadaşını ön görememesi muhtemel miydi? Hiç sanmıyordum.

Leonard peşime takıldığında omzundaki battaniyeyle *bir o* yana bir bu yana sallanan, diğer yandan da tırnaklarını *yiye*n kıza doğru ilerliyordum.

“Bayan Blanks?” Kız soyadını duyunca başını kaldırıp *doğ*-ruca gözlerimin içine baktı. “Gelip bizimle konuşur musunuz?”

Dalgınca başını salladıktan sonra bandın altından geçip bize yaklaştı. Gördüklerine rağmen şokta değildi.

“Bayan Blanks, şerif zaten sizinle konuştu biliyorum ama gördüklerinizi bizimle de paylaşırsanız çok mutlu oluruz,” dedim sesimi sakın ve cana yakın bir tonda tutmaya çalışarak. Bu insan avını yönetmemesi gereken o deli herifin aksi bir tutum sergiliyordum.

“Karanlıktı. Sadece kan gördüm, organlar vardı, bir de o deli herif testeresiyle Kyle’a vurdu. Kafasına vurdu. Sonra benim peşime düşecek sandım.”

“Ama öyle olmadı,” dedi Leonard sakinleştirircesine. “Sonra ne oldu peki?”

Kız dudağını ısırды. “Kaçtım ama dönüp bakınca onun Kyle’ı sürüklediğini gördüm. İnsanların bazıları gülerек bazıları bağırarak ona yolu açıyordu. Kimse bunun gerçek olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. İçeridekiler Chad’i görünce telaşlandılar ama tamamen tiksindikleri için çünkü iğrençti. Durumu sorgulamaya başladılar ama yine de hiçbir şey söylemediler. Ben dışarı çıkıp memurlarla konuşurken o Kyle’ı sürüklemeye devam ediyordu.”

“Kaçtıkları deliği görmediniz mi? Üstü kapalı değildi,” diye sordum.

“Korkumdan dikkat etmedim ki,” dedi ancak gözlerime bakmıyordu.

Leonard’la birbirimize baktık. Memurlara delikten bahsetmediği için odaları tek tek geçip onları yavaşlatan kalabalığı ya-

rarak olay mahalline varmaları gerekmişti. Bu kız oradaki deliği görmüştü. Sadece bahsetmemeyi tercih etmişti ama yanlış bir şey yapıp şerifin dikkatini çekmemek için yine de memurlara haber vermişti.

“Vaktinizi ayırdığınız için teşekkürler, Bayan Blanks,” dedim. Leonard bana eşlik ederken kızın yanından ayrıldık.

“Sanki sevgilisi de Kyle kaçırılsın istiyormuş gibi,” diye fısıldadı Leonard.

Etrafıma bakarak birazcık bile üzgün görünmeyen yüzleri inceledim.

“Burada birileri bir şeyler görmüş,” dedim kendi aralarında fısıldayan ama ne bize ne de şerifin adamlarına hiçbir şey anlatmayan insanlara bakarken.

“Sadakatleri değişiyor o zaman,” dedi Leonard sessizce.

“Ne?” diye sordum aynı sessiz tonla.

Etrafımızı işaret etti. “Bu insanlar yıllardır bir şeyi dile getirdiklerinde ödül değil ceza alacaklarını gördüler. Gurur yerine korkuyla karşılaştılar. Şimdi de maskeli bir savaşçı çıkıp yalanlarını yüzlerine vuruyor, bunca zamandır baskı uygulayan yozlaşmış olanları öldürüyor. Sadakatleri artık baskı uygulayanlara değil, katilimize kaydı. Çok önceden kahramana tapınma kompleksi geliştirmişler ve katilimizi, adaletsizlikleri dile getiren bir kanun infazcısı olarak görüyorlar.”

“Katilimiz adaletsizlikleri dile getirmekten çok daha fazlasını yapıyor,” dedim iç çekerek.

Onaylarcasına başını salladı. “Bizim kızın tek seçeneği öldürmek. Çünkü konuşmak, bu insanların ya ölmesine ya da daha beterini yaşamasına sebep olmuş,” dedi oradan uzaklaşmaya başladığımızda.

Artık *arkadaşımın* sadakatini sorgulamaya başlamıştım. Halbuki diğer herkes bir yana, katilimize bu kadar empati duya-
bilecek son insan Leonard'mış gibi hissediyordum.

Ve faile *bizim kız* gibi şeyler söylemeye bir son vermemiz ge-
rekiyordu.

Sahiplik belirtirsek empati hissimiz daha da güçlenirdi ve Leonard failden bahsederken bütün gün *kızımız* ya da *katilimiz* deyip durmuştu. Tecavüzcülere karşı savaşan bir kadın olduğ-
nu bildiğimiz için bu durum içimizde daha çok sempati ve em-
pati hissi uyandırıyor. Aklımızla oynuyordu ve Leonard bana kıyasla daha çok etkilenmişti.

Gerçi bana kalırsa ben de Kyle'ı çok geç olmadan bulmak için uğraşmıyordum. Adli tıp incelemesi için henüz Hadley'yi aramamıştım bile.

Bu konunun artık üstüne gitmemiz gerektiğine karar vere-
rek Hadley'ye mesaj atıp yanımıza gelmesini istedim. Neredeyse
ânında bana cevap vererek yola koyulduğunu yazdı. Lana'ya da
mesaj attım.

İyi misin? Hadley'nin buraya gelmesi gerekiyor,
yanına başkasını yollayabilirim.

LANA: İyiyim. Gerek yok. Eve dönüp birkaç işi halletmem
lazım, sonra geri geleceğim. Evime hırsız girmiş, Duke
arayıp çalınan bir şey var mı diye bakmamı istedi.

Ne oluyor lan?

Muhtemel bir soygun meselesi için seni
cinayet masasından biri mi aradı?

LANA: Polisler telefonuma ulaşamamış çünkü evle ilgili işlere güvenlik şirketinin numarasını vermiştim. Duke'da telefon numaram var sonuçta, kasabada olmadığımı da biliyordu. Hızlıca gidip gelirim. Söz. Seni seviyorum. <3

Ona hiç gelmemesini söylemek istiyordum ama şerif onun peşine düşmek için hırsız numarası yapacak kadar aptalca bir plan kurmuş da olabilirdi. Birkaç saat önce kaybolan oğlu için misilleme yapmayacağının garantisi yoktu.

Herif dengesiz aklıyla benim bir şekilde bu işte parmağım olduğuna inanmıştı. Ya her şey tuzakın bir parçasıysa?

Burada kal. Gitme. İçimde kötü bir his var.

LANA: Yola çıktım bile. O kötü hisleri çöpe at. Hem Duke orada olacak, yalnızca sigorta işlerini falan halledeceğim. Sen beni boş ver. Davana odaklan.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Leonard.

“Hayır. Lana keçi gibi inatçı,” diye inledim telefonumu cebime atarken. Duke’u sonra arayacaktım.

“Meraktan soruyorum, Lana’yı ne kadar tanıyorsun?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Niye sordun?”

Omuz silkti. “Hiç.” Çamurda bir şeye bakarken yüz ifadesi değişti, ardından diz çöktü.

“Bu akşam burada park edilmiş bir araba gördün mü?” diye sordu.

“Bölgeye bant çektik, araba girişi yasaklandı.”

Bakışlarını ağaçların arasındaki yola çevirdi. Küçük bir araba için gayet geniş bir yoldu ama

“Kan izleri ormana doğru gidiyor,” dedi Elise aklındaki düşünceleri bölerek. “Öldürdüğü iki kurbanın kanı tabii, zaten bir herifi bıçaklayıp diğerini ikiye bölersen böyle bir sonuç bekleriz.”

“Kyle Davenport’u ormana götürmedi. Yoksa sürüklenme izleri olurdu,” dedim sonunda kafamı toplayarak.

“Katil ormana girdi ama Kyle yanında değil miydi?” diye sordu Elise. Aklı karışmıştı. “Nasıl yani?”

Leonard’la birbirimize baktığımızda arkadaşımın beti benzi atmıştı.

“Çünkü failin bir ortağı var.”

On İkinci Bölüm

Zeki zalimler asla cezalandırılmazlar.

-Voltaire

“Benimle birlikte içeride kalabileceğinden emin misin?” diye sordum Jake yanıma yaklaşırken. Üzerimdeki kazağı çıkardım.

“Çok uzun zaman bekledim ve bu geceki kanlı detaylarla başa çıkabilecek kadar öfkeliyim, Lana. Ona bakınca bile içimden öldürmek geliyor. Anlayacağın iyiyim.”

“En kötüsü bu olacak,” diye hatırlattım.

Omuzlarını esnetti. “Mola vermem gerekirse haber veririm. Ama bu sefer mola isteyeceğimi hiç sanmıyorum.” Çenesi seğiriyordu. Onaylarcasına başımı sallayarak kıızıla boyanmayı bekleyen parlak bıçak koleksiyonuma baktım.

“Hangi arabayla geldin?” diye sordu Jake.

“Lindy’nin eski evine park ettiğin Lexus’la.”

“Kimse seni görmedi değil mi?”

Başımı iki yana salladı.

“Logan?” diye sordu.

“Otobüse binip yolun kalanını taksiyle gittiğimi söylerim.” Bakışlarımı ona çevirdim. “Niye sorgulanıyorum peki?”

Dudaklarını büzdü. “Artık bir ortağın olduğunu biliyorlar. Tüm olayı çözmeleri an meselesi, Lana.”

Telefonunu kaldırarak kameralarda herkesin ormana girerken görüldüğü kaydı gösterdi. Köpekler delirmiş gibi hareket etseler de hiçbir şey bulamayacaklardı. Kıyafetlerle maskeyi çamaşır suyuna bastıktan sonra her şeyi suya atmıştım.

“Taze sürüklenme izleri bırakacak vaktimiz olmayacaktı zaten, bunun farkındaydık. Ortağım olduğunu öğrenmeleri kaçınılmazdı,” dedim gözetleme penceresine yaklaşarak.

Kendi perspektifinden ayna gibi görünen tek yönlü camın ardındaki Kyle bağıırıyordu. Hatta şu an bağırdığı odacığın tavan hariç her yeri camdan yapılmıştı. Tavanda gerçek bir ayna kullanılmıştı. Camlar kurşungeçirmezdi, yani delirmiş gibi yumruklar atıp tekmeler savurmasına rağmen kırması imkânsızdı.

Camı yumruklayarak kırmaya çalıştığı için eli kan revan içinde kalmıştı. Sırıttım. Dar alanlardan nefret ettiğini bildiğim için iki yıl önce ona bu şahane cinayet mahallini hazırlamıştım. Belki de aynalarla çevrili bu yer altı mezar odasını onun için inşa ettirmiştim.

Ölmesi için.

Jake, Kyle’ın tüm kıyafetlerini çıkarıp onu çıtırılçiplak ve savunmasız bırakmıştı. Kyle’ın çıplak bedenini görmek midemi bulandırıyordu.

“Duke bir şeylerden şüphelenmiş mi?” diye sordu Jake. O sırada diyafona basarak sıradaki kurbanımın dudaklarından dökülen sonu gelmeyen tehditleri özgür bırakmıştım.

Sözlerinin boş birer tehditten ibaret olduğunu bilmiyordu.

“Hayır. Polis bana ulaşamayınca onu aramış, daha büyük ve daha iyi bir dava peşinde koşarken geri çekildiği için Öcü’nün bana saldırmasını kendine sorun etmiş. Suçluluk duygusuyla hareket etmesi işimize geldi çünkü onunla buluşmam gerekti ve sıradan bir polistense nerede olduğuma onun tanık olması daha güvenilir. Şu an içeride olduğumu düşünerek evimi gözlüyor.”

“Kapıyı çalıp seni kontrol etmeye karar verirse?”

“İçimizden birisi pençesine düşerse diye birbirimizi uyarmamız gerektiğini konuştuğumuz paranoya belirtileri gösteriyorsun,” dedim Jake’e dönerek. “Paranoya pervasızlığa sebep olur.”

“Mantıklı bir soru sordum,” dedi Jake. Yüzündeki tüm duyguları gölgeleyerek içinde var olduğunu bildiğim paniği gizledi.

Kyle, omurga kırmakla ilgili bir tehdit savururken hoparlörü kapattım.

“Kapıyı çalıp cevap alamazsa beni arar.” Telefonumu işaret ettim. “Ben de cevap veririm. Nerede olduğumu sorarsa kafamı dağıtmak için koşuya çıktığımı söylerim. Zaten arka taraftaki ormanın içinden geldim. Evime üç kilometre uzaklıktayız. Hemen geri koşabilirim. Buraya taşınalı çok uzun zaman olmasa da o evi almamın bir sebebi vardı. Sen de bunları zaten biliyorsun, niye telaş etmeye başladın?”

Sert bir nefes verdiği sırada Kyle çaresiz bir hamle yaparak kendini cama attı. Camdan sekerek geri düşerken dirençli yüzeyde bir çatlak bile oluşturamamıştı.

“Özür dilerim,” dedi Jake sonunda. “Sadece aksilikler yaşanmaya başladı. Önce Logan seni gördü ama mucizevi bir şekilde yüzünü algılayamadı. Sonra bulamaman gerekirken hemencecik onu buldun ve ambulans çağırdın. Bir kadından şüpheleniyor, Lana. Sen kendin söyledin. Şimdi bir de ortağın

olduğunu biliyorlar. Her şey biz hazır olmadan sona erecekmiş gibi hissediyorum.”

Elimi omzuna uzatarak anlayışla gülümsedim. “Anlıyorum. Ama onu kurtarmasam ölebilirdi ve sürüklenme izi olmadığından ortak olayını zaten riske atmıştık. Kyle’ı kaçırmamızın tek yolu buydu. İçeride dört memur varken evine baskın yapmak çok daha zor olurdu.”

Sertçe iç çekti.

“Senin hayatın riskte olsaydı ve Marcus benim intikamımı alıyor olsaydı, seni kurtarmak için her şeyi feda ederdi. Sen de aynı şeyi onun için yapardın.”

Bakışları yumuşarken öne eğilip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Abi şefkatiydi bu. “Tüm bunları yapan Marcus olsaydı, ben yine onun yanında olurdum,” diye fısıldadı yavaşça. “Ona yardım ederdim. Logan için aynı şeyi söyleyebilir misin?”

Kalbim sıkıştı, yüzeye çıkan hislerimle savaşıyordum. Başımı çevirdiğimde Kyle’ın camı kırmaya çalışmasına rağmen yine başarısız olmasıyla karşı karşıya kaldım.

“İçeri girip bu kendini öldürmeden işe koyulayım. Kendi kendini öldürürse hiç eğlencemiz kalmaz,” dedim sakince.

Kapıya yönelmiştim ki Jake bana seslendi. “Vakti geldiğinde, senin her koşulda onu seçmene rağmen Logan’ın seni seçmeyeceğinden endişeleniyorum, Lana.”

Kapının önünde dursam da ona dönmedim, söylediği şeyin beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyordum.

“Bunları hiç anlamayacağından, işin iyi tarafını değil sadece hatayı göreceğinden endişeleniyorum. Benim Marcus için yapacağım şeyleri senin için yapacak kadar gerçek bir sevgi beslemediğinden endişeleniyorum. Hayatta kalmak için savaşmadan önce onun seni mahvetmesine izin vereceğinden korkuyorum.

Her gün endişem artıyor. Çünkü ben seni, Marcus'un sevdiği gibi seviyorum. Tek ailem sensin, Lana. Bir tek sen varsın. Olacakları görmeme rağmen hiçbir şey yapmazsam Marcus gerçekten mezarından kalkıp beni kendi elleriyle öldürebilir.”

Yanağımdan bir damla gözyaşı düşerken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi.

“Marcus seni bana tercih ederdi,” diye fısıldadım boğuk bir sesle.

“Pek sanmam, Lana. Seni bir kez yüzüstü bıraktım. Hayal edebileceğimden çok daha kötü bir şekilde seni yüzüstü bıraktım.”

“Sen beni yüzüstü bırakmadın, Jake,” dedim arkamı dönmeden. “Diğer herkes bizi yüzüstü bıraktı.”

Gözlerimizin buluşması için başımı çevirerek, “Ama sen? Sen, peri masallarındaki kadın kahramandan hiçbir karşılık beklemeyen o kahramansın,” dedim.

Jake kahkaha attığı sırada gülümseyip yanımdan ayrıldım. Onun beni göremeyeceği bir yere geçtiğim an gülümsemem düştü, elimi göğsüme uzatıp onun görmesini istemediğim acıyla mücadele etmeye başladım.

Çok fazla şey öğrenmiştik. Çok fazla şey biliyorduk. Çok fazla şeyle uğraşıyorduk.

Ve düşünebildiğim tek şey Logan gerçeği öğrenirse ne yapacağıydı.

Tekrar sakın bir ifade takınarak kapıyı açtığımda içimdeki katil gün yüzüne çıktı, kalbim buz kesti ve sinirlerim çelik misali sertleşti.

Kyle, arkamdan kapıyı kapatıp kilitleyene kadar beni fark etmemişti bile. Kilit sesi içeride yankılandı.

Tehlikeli bakışları bana döndüğünde durakladı, kaşları hayretle havalandı.

“Siktiğimin federalleri demek? Tüm bunları sikik federaller mi yapıyor?” diye bağırdı. “Babam bunu öğrendiğinde sizi kahrolası altın bir tepside önüme sunacak.”

Bir yılanın uğursuz gülümsemesine benzer karanlık bir ifade dudaklarıma yayıldı.

“Federallerin bununla hiçbir ilgisi yok, Kyle. Beni hatırlamadın mı?” diye sordum. Sağa doğru bir adım atıp aynalı odada dolanmaya başlarken ses tonum sakın ama alaycıydı.

Başını yana eğdi.

“O ajanın sevgilisisin işte. Eminim ki beni kızdırıp bu kadar kırılğan biriyle baş başa bırakacak kadar aptal değildir.”

Bakışlarını vücuduma indirip beni süzmeye başladığında, gözleri art niyetli ve hesaplı, tanıdık bir ifadeyle parladı. “Böyle bir şey yapmak istemezsin, Kıdemli Özel Ajan Bennett! Neler yapabileceğimi tahmin bile edemezsin!” diye bağırdı. “Benimle oynayacağın oyunların sonu kötü biter.”

Diyafondan bir ses yükseldi, Jake kendi rolünü oynuyordu.

“Aslında federaller buraya saatlerce mesafe uzakta, Davenport. Umarım babacığının bu gece seni kurtarmasını beklemiyorsundur.”

Kyle gerilerek etrafına baktı. Jake’in sesini tanımıştı ama benim sesim ona tanıdık gelmiyordu. Biraz rencide edici bir durumdu.

“Jacob Denver?” diye sordu Kyle. Etrafa bakınırken şaşkındı. “Ne bok yediğini sanıyorsun sen?” dedi yumruğunu cama indirirken.

“Geç kalınsa da bir borcu kapatmama yardım ediyor,” diye cevap verdim. Kyle’ın karanlık bakışları bana dönerken gülümседim.

Başını eğerek bana yaklaşmaya başladı. “Sikik bir oyun mu oynamak istiyorsun? Nasıl bir hata yaptığını göstereyim sana,” diye hırladı.

“Dene lütfen,” dedim alayla.

Aniden üstüme atıldığında kenara çekildim. Ayağımı öyle bir anda kaldırmıştım ki tam zamanında karnına tekme indirdim. Toparlanmak için kendine fırsat tanımadan tekrar beni yalamaya çalıştı ama sanki küçük bir çocuğun ergen bir zorbayla kavgasını izliyor gibiydim. Burada ergen zorba bendim.

Art arda darbe indirmeye başladım. Yumruğum burnuyla buluşurken dizimi kaburgalarına geçirdim. Acı dolu iniltisi kulağıma çok hoş bir müzik gibi geliyordu.

Döndüm ve dönerken ayağımla yüzüne sert bir tekme indirdim. O kadar sert vurmuştum ki ağzından kanlar fışkırdı. Olduğu yerden havalanıp cama çarptı ve aynada kanlı bir iz bırakarak yere düştü.

Ağzında biriken kanı tükürdüğü sırada bana ters ters bakıyordu.

“Sen kimsin lan?”

Diyafondan müzik çalmaya başladı, annemin sesi bizi sarak serenat yaparken geçmiş anıları şimdiye taşıyordu. Kyle’ın gözleri irileşti, beti benzi attı.

Bu ninni, Kızıl Katil’in kasabaya işkence ettiği ninniydi. Kyle’ın zihninde taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başlamıştı.

Geri çekildi, kaçacak yeri olmamasına rağmen yengeç yürüyüşü yaparak duvara sığınmıştı.

“Mahvettiğini sandığın kızım,” dedim sessizce. Ona doğru bir adım attığımda bedeni muhteşem bir korkuyla kasıldı. “Elinden çok şeyini aldığın kızım.” Bir adım daha attığımda yerinden kalkmaya çalışırken acıyla inledi ama acele davrandığı için tekrar yere düştü. “Öldürdüğünü sandığın kızım.”

Sonunda ayağa kalktığında yumruğumu savurdum. Beceriksizce kendini savunmaya çalışsa da yumruğum tekrar ve tekrar yüzüne indi.

Ardından saçlarını tutarak yüzünü cama geçirdim. Camın diğer tarafındaki Jake'in de bunun her saniyesinden benim kadar zevk aldığını biliyordum.

"Korku dolu saltanatınızı sonunda bitirecek olan kızım."

"Hayır," diye inledi. Yüzünü tekrar cama çarptığımda irkildi. Ardından saçlarından tutarak başını geri çektim, aynadan ona bakan kanlar içindeki yansımasını görmesine izin verdim.

"Her bir saniyesini sana izleteceğim, senin Marcus'a yaptığın gibi."

Kolunu yerinden çıkaracak kadar sertçe, doğru açıyla arkasında kıvırdığımda acıyla inledi.

Dönüp sağlam eliyle bana vurmaya çalışsa da hiç zorlanmadan geri çekildiğim için acınası bir hamle yapmıştı.

"Çok zayıfsın," dedim alayla. "Onca kadına böylesine zayıf bir adam zarar vermiş."

Gözleri karardığında dudaklarıma hastalıklı bir gülümseme yayıldı. Tam o anda Jake yerden ayağımın yanına bir bıçak atmıştı. Ardından kapının kapandığını ve tekrar kilitlendiğini duydum.

"Galiba bu sefer ben de sana katılacağım," dedi Jake bize yaklaşırken.

Kyle yere doğru atılsa da onu tekmeleyerek bıçağı aldım. Gözlerimi yakan yaşları bastırmaya çalışıyordum. Bu ânı çok uzun zamandır hayal ediyordum ama Kyle hatırladığımdan katbekat zayıftı.

Üstümüzde baskı kurduğu gücü anımsıyordum. Jake bağırarak Kyle'in kollarını tıpkı onun bizi dizginlediği gibi yere bastırırken söyledikleri kulağımda çınlıyordu.

"Ah, buna bayılacaksın bebeğim. Eskiden bayıldığın gibi."

Bıçağı alıp parmaklarından birine sapladım, ardından yükselen çığlıkları dinledim. İçime bir ürperti yayıldı, intikamın o leziz tadı somut varlığını damarlarımda hissettiriyordu.

Biraz güç gösterdiğimde bıçak sonunda kırılğan kemiği çatlattı ve odayı kan donduran bir çığlık daha sardı.

İlk parmağı havaya kaldırdığımda Jake sırtıyordu.

“Tutun şunu! Marcus’u da tutun. Çok eğlenceli olacak.”

“Çok eğlenceli olacak,” dedim daha önce onun kurduğu cümleyi tekrarlayarak. Parmağını ağzına sokup elimle dudaklarını örttüm ve diğer elimle burnunu kapattım. Onu sabit tutmak için üzerine geçtim. Yarisından kestiğim parmağını yutarken öğürüşünü ve boğuluşunu dinliyordum.

Çok karşı koysa da yutkunma refleksi sonunda baskın geldi ve boğazı acı dolu işlevini yerine getirip parmağı yuttuğunda onu serbest bıraktım.

Onu bıraktığım an başını çevirerek kustu. Yüzünden gözyaşları akıyordu.

“Miden bulanmasın, Victoria,” dedi Kyle alayla. Öğürerek midedeki her şeyi kaldırıma boşalttığımda, sırası gelen Lawrence için beni zorla kustuğum yere itti. “Daha yeni başlıyoruz.”

“Miden bulanmasın, Kyle. Daha yeni başlıyoruz,” dedim bir parmağını daha keserken. Bir zamanlar beni tutan o elin parmakları eksiliyordu.

Onun acıyla inleyişi korkunç hatıraların zihnime hücum ederek gözyaşlarımdan saf bir nefretle, beklenmedik bir şekilde yanaklarımı ıslatmasına sebep oldu.

“Bir orospunun, sikik bir korkağın kızıdır. Gördün mü? Babanın o kadınları öldürecek kadar taşaklı olmadığını biliyorum. Ama umurumda değil. Al bakalım, Victoria. Al da sesini kes.”

“Al bakalım!” diye bağırdım bir parmağını daha keserken. “Al da sesini kes!”

Jake onu sertçe yere bastırıırken Kyle’ın on parmağını da kesip çok fazla kan kaybetmemesi için ellerini sargı beziyle sardım.

Kyle hıçkırarak ağlıyordu ama söylediğim yalan değildi. Daha yeni başlıyorduk.

“Ata binme sırası sende, Tyler. Bu gece eversiz ve çok eğlenceli,” diye böbürlendi Kyle. Çıplak kasığımı sıktıktan sonra hızla vurdu. “Gerçi biraz yıpranmaya başladı.”

“Bu benim için,” dedim dişlerimi sıkarak. Bıçağı karnına sokup çıkardığımda acıyla çığlık attı. Kesik, canını feci yakacak ama kan kaybından ölmesine sebep olmayacak derinlikteydi.

Kalbimin teklemesine, ölecekmişim gibi sıkışmasına sebep olan bir anı daha yüzeye çıktı.

“Üzgünüm, Bayan Carlyle. İç organlarınızın aldığı hasar ve hastanede sizi kurtarmak için uygulanan operasyonlar sebebiyle çocuk sahibi olmanız mümkün değil. Acil müdahaleyle histerektomi yapmak zorunda kalmışlar.”

Yanaklarımdan akan gözyaşları hızlanırken gövdesinin yan tarafına bıçağı saplayarak usta bir canavar misali yavaşça bedeninden bir parçayı kopardım.

“Bu babam için,” dedim bıçağımla etini kesmeye devam ederek.

“Baban çok güçsüzdü. Babamın adamları sırayla arkasına geçtiğinde ağladı. Keşke ona yaptıkları her şeyi, babanın küçük bir sürtük gibi nasıl ağladığını sana tüm detaylarıyla anlatabilsem.”

Vücutundan bir et parçasını kesip aldım. Müthiş bir uzmanlıkla kestiğim için neredeyse hiç kan kaybetmemişti ama çığlık atmaya, ağlamaya devam ediyordu çünkü canı feci acıyordu.

İşim bitmeden önce derisini canlı canlı yüzecektim.

"Eğer bu hoşunuza giderse, bunun götü kızınkinden de dar. Adı üstünde ibne olduğu için hoşuna da gidiyor," dedi Kyle kahkaha atarak.

"Aletine bok bulaşmadı mı?" dedi Morgan alayla.

"Yok be. Sadece o sürtük haşat olduğu için bir şeyler hissetmem gerekiyordu artık. Aletimi içine aldığı ilk an genişlemişti zaten."

Bir et parçasını daha yüzdüğüm sırada Jake, Kyle'ı tutmaya devam ediyordu. Gözyaşlarım artık durdurulamaz bir coşkuyla akarak yüzümü yakmaya başlamıştı.

"Bekâretini çok uzun zaman önce aldım. Burası da benim hakkım," dedi Kyle. Karşı koymama rağmen beni yüzüstü çevirerek dizlerimin üzerine kaldırdı ve kalçalarımı ikiye ayırdı. Gözyaşlarımı bastırmak için kendimi zorluyordum.

"Lütfen yapma!" diye bağırdım.

"Yalvar, orospu. Sana hiç faydası olmayacak. Kimsenin umurunda değil."

"Lütfen yapma!" diye bağırdı Kyle. Yüzdüğüm bir et parçasını gözlerinin önünde sallıyordum.

"Yalvar, orospu. Sana hiç faydası olmayacak," diye fısıldadım tehlikeli bir ses tonuyla. "Kimsenin umurunda değil."

Gözlerini kapatmaya çalıştı ama çenesinden yakalayarak onu gözlerini açmaya ve üstümüzdeki aynaya bakmaya zorladım.

"Yolumuz daha çok," dedim sakince. "Ve sen yol boyu uyanık kalacaksın, göz kapaklarını dikmem gerekse bile hem de. Buna gerek var mı yok mu, sen seç."

Onun gözlerinden akan yaşların sebebinin benimkilerle hiçbir ilgisi yoktu. Benim gözyaşlarım on yıldır bastırdığım ızdırapla akıyordu. On yıldır içimde büyüttüğüm kinle. On yıldır görmezden geldiğim acıyla.

Her şeyi başlatan canavar buydu ve benim ellerimde ölecekti.

Gözyaşlarım özgürce dökülüyordu.

Dökülüyordu çünkü Kyle artık kâbuslarıma girmeyecekri. Özgürce attığı çığlıkları hatırlayarak kendimi rahatlatacak ve öyle uyuyacaktım.

“Endişelenme, Victoria. Şimdi ölmeyeceksin,” dedi Kyle, küçük bıçağını bedenimde gezdirerek ardında kan damlalarından bir iz bırakıyordu. “Tüm gece bizim.”

Üstünden inerken bıçağımı bedeninde gezdirdim. Bıçak, bacaklarının arasındaki fazlalığı çizdi. Morgan’ın aksine Kyle, cinsel sapık değildi. Sadece sosyopat belirtileri taşıyan hasta bir orospu çocuğunun tekiydi.

Donakaldı, gözleri korkuyla irileşti çünkü sırada ne olduğunu biliyordu.

“Endişelenme, Kyle. Büyük finale henüz hazır değilim. Tüm gece bizim.”

“Artık herkes orospu olduğunu bilecek. Kasabadaki herkes gerçekte kim olduğunu görecek.”

“Bu yanına kalmayacak!” diye bağırdı abim. Ancak Kyle onu duymazdan geldi, söylediklerinin odağı benmişim gibi yalnızca bana bakarak konuşuyordu.

“Sanki bunlar hiç olmamış gibi davranılacak, Victoria. Çünkü senin hiçbir kıymetin yok. İbne abin ve korkak babanla mezarınızda çürürken herkes hâlâ benim babamdan korkuyor olacak.”

Sesimi alçaltarak fal taşı gibi açılmış, korku dolu gözlerine baktım. Amansız gözyaşları dökülmeye devam ediyordu.

“Ama yarın? Tüm kasaba gerçekte kim olduğunu görecek. Bir zamanlar güçsüz, boş bir adamdan korktuklarını da. Artık korktukları kişi ben olacağım. Babanın sırası da geliyor. Siz ikiniz mezarınızda çürürken ben arkamı dönüp daha iyi olan canavarın savaşı kazandığını bilerek buradan gideceğim.”

Bir çılgılık daha odayı sararken gözyaşlarım yavaşlamaya başlamıştı. Kötü anılar geri çekilirken sadece Logan'ın eritebileceği buz gibi bir soğukluk beni boğarcasına içimi sardı.

Kyle Davenport bütün gece dayanamayacaktı.

Ama ben mümkün olduğunca uzun süre dayanması için elimden geleni yapacaktım.

On Üçüncü Bölüm

Adaletsizlik, sonunda bağımsızlığı doğurur.

-Voltaire

Üzerime birinin çıktığını, dudaklarının yanağımda gezindiğini hissettiğimde yarı uyanık vaziyetteydim. Başta öylece uzanarak üstümdeki kişinin sıcaklığını hissetmekle yetinsem de gözlerimi açtığım an elim hızla havalandı ve saldırıya hazır pozisyona...

Lana, ondan bekleyemeyeceğim kadar büyük bir kuvvetle bileğimi yakalayıp başını geri çektiğinde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oldu. Yumruğumdan ucu ucuna kurtulduğu için onun gözleri de hayretle irileşmişti.

“Siktir!” diye bağırdım doğrulurken. Lana kucağımda oturuyordu. “Çok özür dilerim! Ne oldu öyle? Ben...”

Gülmeye başlayarak aklımı daha da karıştırdı.

“Yatağa benimle birlikte girmediğin için seni böyle uyandırmaya çalışmak galiba aptalca oldu,” dedi, bileğimi bırakıp kollarını boynuma dolarken gülümsüyordu.

Ona vurmak üzere olduğum için resmen titriyordum. Şükürler olsun ki refleksleri kuvvetliydi.

“Kahretsin, Lana. Çok özür dilerim.”

“Dileme,” dedi. Dudaklarını dudaklarıma sürterken sırtıyordu. “En azından ben yokken başka kadınlar seni baştan çıkarır mı diye endişelenmeme gerek kalmadı.”

İnleyerek öpücüğüne karşılık versem de bedenim titremeye devam ediyordu. “Bundan endişelenmene hiç gerek yoktu. Kolay kolay birilerini sevmeyeceğimi sana söylemiştim,” diye mırıldandım.

Beni daha sertçe öpmeye başladığı an parmakları saçlarıma dolandı. Kendini üzerime bastırmaya başlamıştı ki kapım açıldı ve kadınsı bir ses küfretti.

“Üzgünüm!” Lisa’nın sesini duymak ikimizin de libidosunu yerle bir etmişti.

“Eminim öylesindir,” diye homurdandı Lana. İç çekip ona sarılmaya devam ederken Lana omzunun üzerinden Lisa’ya bakıyordu. Üzerimden kalkmaya yeltenmemişti bile ki bu benim için hiç sorun değildi.

“Ne oldu?” diye sordum utanmış gibi görünmeye lütfeden Lisa’ya bakarak.

“Gerçekten üzgünüm. Lana’nın burada olduğunu bilmiyordum.”

“Burada değilsem tıklatmadan sevgilimin odasına girmen sorun değil mi yani?” diye sordu Lana ürpertici, soğuk bir ses tonuyla.

Kaşlarımı çatarak Lana’nın yüzüne baktım. İfadesinde hislerden eser yoktu, hissettiği öfkeyi bile gizliyordu sanki. Bu neydi şimdi?

Lisa omuzlarını silkince dikkatim ona çevrildi, dudakları kıvrılmıştı.

Hasiktir.

“Eski alışkanlıklar zor unutuluyor galiba, sonuçta hep odasına girerdim. Bazen hâlâ beraber olmadığımızı unutuyoruz.”

Siktiğimin ergence tavırları.

“*Ben hiç* unutmuyorum,” dedim Lana aksini düşünmesin diye. Lisa’yla asla ilişim olmayacağını bilmesi gerekiyordu.

Lana kıpırdamadı, duruşu değişmedi ve nedense dudaklarının kenarı çarpık bir sırıtışla kıvrıldı.

“Şimdi de unuttun demek?” dedi Lana sessizce. “Galiba bir ara sana hatırlatmam gerekiyor.”

Hadley boğazını temizleyerek Lisa’nın omzunu itti ve odaya girdi. Lana’ya ters ters bakıyordu. Herkes beni yatağında, üzerimde *boxer* dışında hiçbir şey yokken ve Lana’yı kucağında otururken gördüğü için çok mutluydum.

Aşırı profesyoneldik.

“Lisa, Logan hiç ilgini çekmiyorken sırf pislik olsun diye Lana’yı kızdırmaya çalışma,” dedi Hadley iç çekerek.

Nedenini anlamasam da Lana’ya uyarırcasına baktıktan sonra dikkatini bana verdi.

“Şerif parkta bir kasaba toplantısı organize etmiş. Herkesin katılmasını istiyormuş. Gün doğduğu için kasabadaki her bir vatandaşı Kyle’ı aramaya gönderecekmiş.”

Kyle, dün gün batımından sonra bir araçla kaçırılmıştı. Onu ormanda bulmamız imkânsızdı ama şerif olaya bir arabanın dâhil olduğuna inanmıyordu çünkü *kimse* araba görmemişti.

Bence bu kasadaki korkuyu küçümsüyordu.

Yine bence, bu kasabadakilerin oğluna verdiği değeri abartıyordu.

“O zaman ikiniz acaba çıksanız mı? Böylece ben de üstümü giyinirim ”

Lisa alayla güldü. “Sanki daha fena hâlinle görmemişim gibi.”

Lana’nın gülümsemesi yalnızca genişledi ama sanki Lisa’ya alçakça bir şeyler yapmayı planlıyormuş gibi ürkütücü görünüyordu.

“Onu götürüyorum,” dedi Hadley, Lana’ya. Sonra parmağını kaldırdı. “Bir şey yok.”

Lana omuz silkerek bana döndüğünde Hadley, Lisa’yı da alıp odadan çıktı. Sesleri uzaklaşırken kucağımdaki Lana daha da rahatlamıştı. Bir şey söylemesine fırsat vermeden onu öptüm.

“Özür dilerim,” diye mırıldandım öpücüğü bölerek. “Lisa korkunç biri.”

“Sadece karşısındaki kadınların *ve* erkeklerin hiçbir sonuçla karşılaşmasına sebep olmadan, istediğini söylemesine izin vermelerine alışmış. Böyle kızlarla daha önce de başa çıktım. Havlar. Isırmaz. Ama çok ağlar.”

Başımı eğerek onu süzdüm. Kendinde değil gibiydi. Her neyse daha mesafeliydi.

“Sen iyi misin?” diye sordum ciddiyetle. Gözlerine odaklandım.

Bakışları daha soğuk, neredeyse ürkütücüydü.

“Uzun bir geceydi,” dedi iç çekerek. Yanağını okşadı. “Ama her an daha da iyi oluyorum. Sanki sihir yapıyorsun ve bana insan olduğumu hatırlatıyorsun.”

Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yoktu ama kırgın olduğunu, şu an içine kapanmaya çalıştığını anlayabiliyordum.

“Ne oldu?” diye sordum yüzünü ellerimin arasına alarak.

Bakışları yumuşarken gözleri ânında parladı, sanki gözyaşlarını bastırıyormuş gibi hızlıca gözlerini kırptırdı.

“Hiçbir şey,” dedi kırılğan bir gülümsemeyle. “Çok uyuyamadım. Hemencecik yanına dönmek istedim.”

Onu tekrar öptüğümde kollarımda yavaşça gevşediğini hissettirdi. Aramızdaki tuhaf duvarın sebebi her neyse, sanki öpücüklerim o duvarı yıkıyordu. Öpüşmesi bir arayış gibiydi, sadece benim sunabileceğim bir şeyi arar gibi bir hâli vardı. Ancak öpücüğümüzü derinleştirme fırsatı bulamadan telefonum çalarak bana bugün bir sürü işim olduğunu hatırlattı. Yalnızca iki saat uyuyabilmişim.

İnleyerek öpüşmemizi sonlandırdım ve alnımı alnına yasladım. “Bugün biter bitmez öpüşmeye devam edeceğiz. Köşedeki kulübede bugün Hadley’nin incelemesi gereken adli tıp kanıtları var. Onunla kal.”

“Korumacı tavrına bayılıyorum,” dedi yavaşça.

Gözleri benimle buluştuğunda kafasında neler döndüğünü anlamaya çalıştım. Kendi içinde bir savaş başlatmış gibiydi ama nedenini söylemiyordu. Bugün işi ekmeği ve tüm vaktimi yataкта onunla geçirmeyi, beni kendi düşüncelerimden kurtardığı gibi ben de ona aynı rahatlığı sunmayı istiyordum.

“Git,” dedi iç çekerek kucığımdan inerken. Ardından kırmızı gömleğini düzeltti. Buraya geldiğimizden beri her gün kırmızı giyiyordu. Belki öncesinde de böyle giyiyordu.

“Niye bu kadar kırmızı giyiyorsun?” diye sordum kalktığı sırada gömleğinin ucunu yakalayarak.

“Çantama bir sürü kıyafet tıkmışım. Belli ki kırmızı bölümden seçmişim.”

Gülümseyerek gözlerini devirdi.

“Dolabında kırmızı bölümün mü var?”

“Kocaman bir dolabım var. Düzeni sağlamak gerekiyor.”

Yerimden kalkıp saçımı karıştırırken o odadan çıkmıştı bile. Ayılmak için duş almaya bile vaktim yoktu çünkü telefonum susmuyordu.

Kulübeden çıkarken etrafa bakındım. Lana'nın geçici ana merkezimize girdiğini görebilmiştim.

Leonard beni dışarıda bekliyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Lana ve Hadley'nin içinde olduğu kulübeye bakarken.

"Lisa."

Alayla gülerek arabaya bindi. Ben de atlayıp arabayı çalıştırdım.

"Kulübeden çıkarken Lisa'nın keyfi yerindeydi."

"Baş belasının teki." Şahane sabahımın detaylarını onunla paylaştım.

"Lana ne yaptı?"

"Lisa'ya gülümseyip küçümseyerek cevap verdi ama ses tonunda ima yoktu. Çok tuhaftı. Saldırgan bir tavır da takınmadı. Başka birisi olsa, eski sevgilim girip o saçma şeyleri söylediğinde çekip giderdi. Lana verdiği tepkilerle beni hep şaşırtıyor."

"Anlık bir parlamayla tepki vermemek için çok kontrollü olmak lazım," dedi Leonard. Gerçi benden ziyade kendine söylüyor gibiydi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silktim.

"Katilimizle ilgili ne düşünüyorsun? Kadının kimliğini bugün öğrensen ve onu sorgulasan, o olmasa adaletin sağlanmayacağı bilerek onu hapse atabilir miydin?"

Kaşlarım çatıldı. "Adalet, bir sürü insana işkence edip onları öldürmek değildir, Leonard."

"Bir saniyeliğine FBI ajanı değilmişsin gibi cevap ver. İnsanların ne kadar kötü olabileceğini görmüş, canavarların da iyi tarafı olabileceğini fark etmiş bir insan gibi cevap ver."

"Anlayamıyorum," dedim kapalı bir sokağa geldiğimiz sırada. Arabayı kenara çektim. Her yer araçla dolu olduğu için en arkaya park etmemiz gerekmişti.

“Kardeşimin en yakın arkadaşı Katie, bir uyuşturucu satıcısıyla çıkmış,” dedi bir anda. Koltuğumda ona dönerek tek kaşımı kaldırdım.

Anlatmaya devam ederken gözlerimin içine bakıyordu. “Çocuklara asla satış yapmıyormuş, evdeyken uyuşturucu işiyle mesafesini hep koruyormuş ve adamlarından biri çocuklara satış yaparsa cesetleri kafasız, elsiz ve ayaksız hâlde nehirde yüzerken bulunuyormuş.”

“Harika bir erkek seçimi,” dedim. Aklım karışmıştı.

Gözlerini devirdi. “İlk bakışta herkes böyle düşünür. Ama o şehirdeki çocukların hiçbiri uyuşturucuya el sürmemiş. Adamın kendilerine neler yapabileceğinden korktukları için dışarıdan gelen satıcılar bile çocuklara satış yapmıyormuş. Katie’ye gelirsek... Adam ona elini bile sürmemiş. Hatta resmen ona tapıyormuş, kraliçeler gibi yaşıtıyormuş, her gün kızın yanına eve döndüğünde kızın onu kurtardığını söylüyormuş.”

“Nereye varacaksın acaba?” diye sordum. Hâlâ anlamıyordum.

“Şehirdeki neredeyse herkes bilse de Katie onun ne yaptığını bilmiyormuş. Kız hep güvendeymiş. Polisler bile adamı görünce başını çeviriyormuş çünkü bir satıcıyı hapse tıkarlarsa yerine yenisi geleceğini biliyorlarmış ve adam çocukları bu işten uzak tutuyormuş. Tanıdığın düşman, tanımadığın dosttan iyidir.”

Derin bir nefes verdi.

“Sonunda bir kabahatinden dolayı adamı içeri atmışlar çünkü polislerin hepsi aynı kafada değilmiş. İki hafta sonra Katie gerçeği öğrenmiş. İhanete uğramış gibi hissediyormuş. Çok kızmış. Adamdan ayrılmış. Kasabaya yeni bir satıcı taşınmış. Üç hafta içinde yaşları on iki ila on beş arasında on çocuk aşırı dozdan ölmüş.”

“Yani diyorsun ki bir satıcı, çocuklara illegal maddeler satmadığı müddetçe ortalarda gezebilir?” diye sordum. Hâlâ *nereye* varmaya çalıştığını anlamamıştım.

“Bu dünyada kötülüklerin de olduğunu söylüyorum. Ama bazı canavarlar saf kötülükten ibaretken, bazılarının ahlaki değerleri var. Katie birkaç ay sonra oradan taşınıp normal, güzel bir işi ve hayatı olan bir adam bulmuş. Adam muhasebe şirketinde çalışıyormuş ama eve gelince kızı dayak manyağı yapıyormuş. Adamı iki kez terk etmiş ama iki seferde de peşine düşüp bedelini ona ödetmiş. Kız şikâyetinde bulunmuş ama polisler ciddiye almamış çünkü adamın başka suçu yokmuş ve Katie’nin adı da daha önce bilindik bir uyuşturucu satıcısıyla anılmış.”

Dudaklarını birbirine bastırduğunda beklemeye devam ettim.

“Kardeşim arayınca konuya dâhil oldum. Adamı tehdit edip gözünü korkutmak için mesleğimi bile kullandım. Yine de yetmedi. Kız, bir sürü kemiği kırık hâlde hastanelik olmasına rağmen polisler adamı tutuklamadı.”

“Sonra ne oldu?” diye sordum öne eğilerek.

“Bir yıl sonra kızın uyuşturucu satıcısı olan eski sevgilisi hapisten çıktı. Katie’yi buldu. Polisler de istismarcı muhasebeciyi buldular. Cesedi başsız, elsiz ve ayaksız hâlde nehirde yüzüyormuş. Birkaç hafta sonra şehirdeki yeni satıcıyı da aynı şekilde buldular. Anlıyorsundur. Katie adamla evlendi, üç çocuk yaptı ve adam ona hâlâ harika davranıyor. Diğer yandan da işine devam ediyor. Katie, bir insanın yaptığı işin onun canavar olup olmadığını tanımlamadığını öğrendi. Kimi zaman bir canavarın, daha önce kimseyi öldürmemiş bir adamdan daha nazik olabileceğini de. Diyorum ki Logan, katilimizi suçlamazdım çünkü daha kötü birine dönüşebilirdi. Bu insanlar... Bu kasabadaki

insanlar korkunç. Ayrıca bütün kasaba emniyet birimini nasıl tutuklayabilirsin ki?”

Arkama yaslanarak başımı dışarı doğru çevirdim. Söylediklerini sindirmek için kendime vakit tanıdım.

“Bana bunu neden anlattın?”

Kapısını açtı. “Katie, karşısındaki adamı sevip onu tamamıyla kabul ederek gerçek canavara boyun eğdirdi. Demek istediğim, umarım birisi de karşımızdaki kadın için aynı şeyi yapar yoksa kendini kaybedebilir. Kaybederse de işler onun hak ettiği şekilde bitmez.”

Böyle bir şeyi itiraf ettiği için onu davadan uzaklaştırabilirdim. Kadının yaptıklarının yanma kâr kalmasını istiyordu.

Nedense arabadan inip çenemi kapalı tutmakla yetindim.

Donny bize yaklaşırken Leonard gerildi. Muhtemelen kendinden taviz verdiği için bu davada olamayacağını söylememden endişeleniyordu.

“Elimizde ne var?” diye sordum.

Donny cevap verirken Leonard rahatlamıştı. “Kyle Davenport korkunç orospu çocuğunun teki,” dedi Donny alçak sesle.

“Gayet farkındayım. Şerifin ne anlattığını sormuştum,” diye belirttim duygusuzca.

“Oğlunu bulmak istiyor ve kasabadakilere her şeyin sahibi olduğunu hatırlatıyor. Yani birisi katilin gizlenmesine yardım ederse buna pişman olacağını gösteriyor. Açık açık tüm kasabayı tehdit edip otoritesini kötüye kullanıyor ve Johnson da buna izin veriyor. Olanları kafam almıyor artık.”

“Kyle Davenport gerçekten hasta,” dedi Lisa yanıma gelirken. Gözlerime odaklandı.

“Sen de öylesin,” diye homurdandım. “Bir daha Lana’ya buluşursan seni yalnızca evrak işi yapan, izole, saçma sapan bir departmana atanmalarını sağlarım.”

Lisa'nın gözleri fal taşı gibi açılırken etrafımızdaki herkes hursuzca kıpırdandı.

“Peki ya Kyle’la ilgili elimizde ne var?” diye sordum Donny’ye. Bakışlarımı Lisa’dan ayırdım.

Siktir etsene. Onu her türlü başka bir departmana gönderecektim.

“Bir anda ortadan kaybolması dışında mı? Bir bakalım, beşten fazla kadın bu sabah gelip geçtiğimiz yıllarda Günah Evi’nde Kyle’ın onlara yaptıklarını anlattılar. Sevgilisi gizlice yanımıza gelip normalde çok sarhoş olduğunda Kyle’ın yanlarına bir kız daha aldığını söyledi. Heriften üç kere ayrılmış ve üçünde de kendini acil serviste bulmuş.”

Leonard’ın bakışları bana çevrildiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. İçimden bir ses bunu önceden bildiğini söylüyordu.

“Kadınlara tecavüz etme fetişi olan istismarcı piçin teki demek. Nefes almayı hak etmediği konusunda hepimiz hemfikir olabiliriz. Şimdi, onunla ilgili bir gelişme var mı onu söyleyin.”

Hepsi başını iki yana sallayınca yanlarından ayrıldım. Ekibimde herhangi biri, eğer bulabilirsek katili parmaklıkların ardına atmak istiyor mu, merak ediyordum.

Kendimi bile sorguluyordum.

Ama karşımızda bir vekil katil vardı. Öyle olmalıydı. İntikamı kişisel bir seviyeye taşıyacak kadar ölen insanlarla yakından bağlantılı kimse yoktu. Bu da karşımızdaki kadını iki kat daha tehlikeli kılıyordu çünkü takıntı hâline getirebileceği başka bir hedef bulabilirdi ve önünde sonunda küçük hatalar yüzünden masum insanları öldürmeye başlayacaktı.

Berbat bir durumdu.

Gerçekten berbattı.

Ancak bunlar yanına kâr kalamazdı.

Muhtemelen sonu hapishane yerine bir akıl hastanesi olacaktır ama hepimiz kişisel olarak ikileme düşsek de bu kadın sokaklara salınamayacak kadar tehlikeli biriydi.

Tüm ekip bu noktada kararsızlaşıyordu çünkü kurbanlar, onlara merhamet edebilmemizi zorlaştırıyorlardı. Beni endişelendiren kısım gelecekle ilgiliydi.

“Şimdi defolup gidin ve kahrolası oğlumu bulun yoksa yemin ederim ki bu kasabada bir daha kimsenin gözüne uyku girmez!” diye bağırdı şerif. Yüzü patlamak üzere olan kıpkırmızı bir domatese benziyordu.

“Elimizdeki profili çevredeki akıl hastaneleriyle paylaşmamız gerekiyor,” dedim. İnsanlar şerifin birkaç dakika daha devam eden laf kalabalığını dinlemekle meşguldü.

“Failimizin akli dengesi bozuk olsa tüm bunları yapacak kadar kontrollü olmazdı,” diye karşı çıktı Leonard.

“Ortağı olması her şeyi değiştirir. Ortaklıklarda hep baskın bir taraf olur. Bu sefer belki de baskın taraf katilimiz değildir.”

“Kim o zaman?” diye sordu Elise.

“Jacob Denver’ın evine birini yollayın. Onu ziyaret ettiğimizde de bir tuhafılık vardı,” dedim.

“O olamaz ki,” diye iç çekti Leonard. “Bahsettiğimiz ortağın kasabaya mesajlar yazacak ve tüm bu saçmalıkları yapabilecek birisi olması gerekiyor. Jacob, fiziksel olarak bunların hiçbirini yapamaz. Tıbbi kayıtları gördün.”

“Bizim ka... Yani *katilin* bunları yapmak için Jacob’a ihtiyacı yok ki. Herif sadece her şeyi yöneten beyin olabilir,” dedim.

Leonard ümitsiz bir ifadeyle başını iki yana sallarken hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

“Buna ne oluyor?” diye sordu Donny. Şaşırmıştı.

“Zor bir gün geçiriyor,” diye yalan söyledim. Gerçi neden yalan söylediğimi de bilmiyordum.

Kalabalık sonuç alamayacağı bir aramaya katılmak üzere ormana doğru yol almaya başlamışken kilisenin çanları çalmaya başladı.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Çanların neden sabah altıyı çeyrek geçe çaldığını merak ediyordum. Genelde saat başı çalarlardı.

Kilisenin çan kulesinde tenteye benzer tuhaf ve büyük bir çuval vardı.

Kulenin saatindeki yelkovana bağlanan halat garip görünüyordu. Yelkovanın altı on altıyı gösterdiği an, bir anda çuvaldan bir şey fırladı.

Ânında herkes nefesini tuttu ve ardından park boyunca çığlıklar yükselmeye başladı. İnsanlar öğürerek arkalarını dönmeye, can havliyle kaçmaya başladılar.

Şerif sendeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Beti benzi atmış, bacakları titriyordu. Düşmemesi için onu tutan bir memura yaslandı. Oldukları yerde kalmayı başaran memurlar, Lisa ve Donny’yle birlikte kiliseye koşmaya başlamışlardı.

Kilise kulesine dehşet içinde bakarken benim bile midem bulanıyordu.

Karşımda asılı duran kişi Kyle Davenport muydu, anlaşılmıyordu çünkü yüzülen derisinde onu teşhis edebileceğimiz tek bir parça bile yoktu ama buradaki herkes o olduğunu biliyordu.

Onu teşhis edemesek bile hepimiz o olduğunu biliyorduk.

Halat boynuna sarılmıştı, çıplaktı; derisi yüzülmüş bedeni çanların çaldığı kuleden sarkıyordu. Katil, herkesi telaşa sürükleyerek kışkırtmayı hedefliyorsa bu savaşı kazanmıştı.

Gerçi düşününce tüm bunları muhtemelen ekibin beyni planlamış olmalıydı.

Kasaba toplantısı plansız olsa da bu saatte parkın ne kadar kalabalık olacağını biliyorlardı. Şerifi tanıyorlardı. O daha harekete geçmeden ne yapacağını biliyorlardı.

Hadım edilmiş olan ceset sallanırken ara ara tuğlalara çarpıyordu. Başımı çeviremiyordum.

Psikotik olmadan bu kadar korkunç ve karanlık bir şeyi kim yapabilirdi ki?

“Hâlâ onun mutlu bir hayatı olması gerektiğini düşünüyor musun?” diye sordum duyulabilir şekilde yutkunan Leonard’a.

“Bu herifin bulduğumuz en kötü kurban olmasını bekliyordum,” dedi kısık sesle. “Her şeyi o planlamıştı.”

Başımı iki yana salladım. “Karşımızdaki kişilerin akıl hastalığı o kadar derinlere işlemiş ki, yaşananları bizzat deneyimleyen kendileri olmasa bile bunu yapacak hakkı kendilerinde görüyorlar.”

“Peki ya senin kardeşin Kyle Davenport’un kurbanlarından biri olsaydı, bunun aşırı olduğunu düşünür müydün?” diye sordu Leonard sert bir sesle.

“Benim kardeşim yok,” dedim kaosa adım atmadan hemen önce.

Elise yanıma yaklaştığında bana yetişmekte zorlanmaması için adımlarımı yavaşlattım. “Sence bu nihai son muydu?” diye sordu Elise. Bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce iğrenç görüntüye baktı.

Failimiz gücünü devretmek gibi bir belirti göstermediğinden, bunun son olduğunu hiç sanmıyordum.

“Gerçekten bilmiyorum.”

Lisa koşarak yanımıza geldiğinde resmen morarmıştı. Kusmak üzereymiş gibi görünüyordu.

“Derisi yüzülmüş ve hadım mı edilmiş?” diye sordum.

Başını sallarken zorlukla yutkundu. “On parmağı da kayıp.”

Böyle olacağını tahmin etmek zor değildi.

“Tamamen derisinin yüzülmüş olması dışında yeni bir şey daha var,” dedi yüzünü buruşturarak.

“Ne?”

“Gözleri açık kalsın diye göz kapakları dikilmiş.”

On Dördüncü Bölüm

İktidar yanılıyorken haklı olmak tehlikelidir.

-Voltaire

“Lisa’ya zarar veremezsin,” dedi Hadley. O sırada bahsettiği sürtüğün fotoğrafına bir bıçak daha sallamakla meşguldüm.

Tam gözlerinin arasına isabet eden bıçağı gidip çıkardım.

“Sinirimi atıyorum. Cinayet falan planlamıyorum,” dedim duygusuzca.

“Kızın yüzüne bıçak atıyorsun.”

“Fotoğrafına,” diye düzelttim.

Bana ters ters baktığını hissetsem de görmezden gelmeye karar verdim.

“Nasıl bu kadar iyi bıçak kullandığını öğrenmek ister miyim?”

Tekrar hedef alarak bıçağı attığımda Lisa’nın boğazına isabet etti. Ah, keşke... Böyle bir şeyin gerçekleşecek olmaması çok kötüydü. Ne de olsa sırf beni kızdırdı diye birini öldüremezdim.

Maalesef ki.

“Hadi. Logan seni yalnız bırakmamı istemiyor ve *gidip in-*celemem gereken bir suç mahalli var anlaşılan,” dedi *Hadley iç* çekerek.

“Kyle Davenport, ölmeden önce canlı canlı derisi *yüzüldü*. İşte, oldu bitti. İşini kolaylaştırıyorum,” dedim duygusuzca.

Boğulur gibi bir ses çıkardığında dönüp ona baktım.

“Yüzündeki o korku dolu ifadeyi silmem için o herifin *yap-*tığı iğrenç şeylerin bir kısmını seninle paylaşmamı ister misin?” diye sordum.

Hızla başını iki yana salladı. “O psikopatın yaptığı başka hiçbir şeyi duymayı midem kaldırmaz. Sadece... Canlı canlı derisini mi yüzdün?”

Başımı salladım. “Evet. Cildini parça parça kesmeye ve sadece derisinin üst katmanını koparmaya özen gösterdim ki ben eğlenirken kan kaybından ölmesin.”

Bıçağımı Lisa’nın fotoğrafından çektikten sonra Hadley’nin bilgisayarından bastırdığım parçalanan fotoğrafı da alıp çöpe attım. Üzerini de birkaç parça çöple örttüm.

“Hiç ürkütücü değil canım,” diye mırıldandı Hadley.

“Erkeklere işkence edip onları öldürüyorum. Ürkütücü olmam gerekiyor zaten.”

Beni incelerken dudakları aşağı doğru kıvrıldı.

“Her zamankinden de soğuksun.”

“Genelde yapılması gerekeni yapan kötü tarafımla yüzleştikten sonra Logan’la daha fazla vakit geçiriyordum. *Lisa* bu sabah bizi bölmeye pek hevesli olduğundan katil yanıma bir tasma takamadım henüz. Hep yanlış zamanda karşıma çıkıyor. Karanlık yanımla yüzleştikten sonra sakinleşmek için biraz zamana ihtiyaç duyuyorum Akli dengemi korumam ancak böyle mümkün

oluyor. Zaman aralıklarını açmamın sebebi de buydu, her cinayette bir parçamı daha kaybediyorum.”

Dışarı çıkarken peşine takıldım. Sokaklar daracık olduğu için yürümeye karar vererek kaldırımdan ilerlemeye başladık.

“Senin için endişeleniyorum, Lana. Kendini kaybetmemek ve Lisa’yı öldürmemek için çaba sarf ettiğini söylüyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Onu öldürecek olsam, herkes Kyle’m derisi yüzülmüş cesedine odaklanmışken yapardım zaten.”

O öğürünce sııttım.

“Ciddiyim bak. Normalde bu kadar soğuk ve mesafeli değilsin,” dedi. Sebep olduğum kaosun etrafı yıkıp geçtiği kasaba merkezine doğru ilerliyorduk.

Kyle’ı bulduklarında yüzlerinin aldığı şekli görmek isterdim ama orada olmam pek akıllıca bir tercih değildi. Jake’le cesedi asmak için aceleyle kasabaya dönmüştük ve son anda yetişmiştik. Henüz uyuyamamıştım.

“İşim bitmek üzere,” dedim titreyen elimi görmezden gelerek.

Kyle’ı o şekilde öldürmek... Bu kadar sınırlı zamanda hak ettiği ölümü ona tattıracak işkenceleri yapabilmek... Benden çok şey götürmüştü. Acele etmek zorunda bırakılmış gibi hissediyordum ve bunun bedelini ona ödetmişim.

Daha çok acı çekmesini sağlayamamak dışında hiçbir şeyden pişman değildim.

“Pisliğin teki, biliyorum. Ama delici aletleri içeren o dürtülerini hak etmiyor.”

Hayatları boyunca taşıyacakları bir iz bırakmış olabileceğim ya da olmayabileceğim insanların hıçkırıklarını dalgınca dinlerken masum bir ifadeyle ellerimi kaldırdım. Bu sabahtan itibaren, oğlunu *daima* koruyan şeriften artık korkmayacaklardı.

Bundan böyle dokunulmaz olana zarar veren tek bir kişiden korkacaklardı.

Artık bana aitlerdi.

Sürünün korkacağı yeni bir çoban vardı. *Mee, kahrolasılar.*

“Onu bıçaklamayacağım. Söz.”

Hislerim normalde oldukları gibi kontrol altında değillerdi. Darmadağınık hâldeydim ve her cinayette kontrol altında tuttuğum hatıralar çarpık bir hâl almaya başlamış, çok uzun zaman önce bastırdığım hisler birbirine girmişti. Nihai sona hemen ulaşamamak beni mahvediyordu. Oğlunu görmenin verdiği şaşkınlığı silinmeden şerifi de indirememek...

Gerçi bir süre daha yas tutmasını, acısının marine olmasını istiyordum. Ben sonraki adıma geçmeden önce iyice mahvolmalıydı.

“Kanıt karartma işini biraz savsakladın. O herifi sürüklemeliydin.”

“Yakalanırdım.”

“Ortağın olduğunu biliyorlar.”

“Farkındayım.”

Hadley gözlerini devirirken sııttım. Normalde kolaylıkla içime dolan soğukkanlılığı hissetmek için kendimi zorlamam gerekti. Şu an biraz darbe almıştı ve cephaneliğimi ortaya sermeden önce toparlanmaya vaktim olmamıştı.

Yakında saldırıya geçmeliydim ama *fazla* erken de davranmamalıydım.

Ağzıma bir sakız attım. Hadley, Lisa'nın Logan ve Leonard'la konuştuğunu görünce inledi.

“Lütfen uslu dur. Burası zaten suç mahalli, bana bir yenisini daha çıkaramazsın.” Ses tonu alaylı olduğu kadar ciddiydi de.

“Uslu duracağım,” dedim karanlık bir gülümsemeyle. Nasıl çılgılık atacağını hayal ederken bakışlarımı Lisa’dan ayırmıyordum.

Kızın bir yerlerini kesmeden önce kontrolümü sağlamam gerekiyordu.

Yoksa sonu kötü olurdu.

“Her yer tanık dolu,” diye mırıldandı Hadley.

Logan’a dokunmaya çalışan Lisa’ya bakıyordum. Logan akıllılık ederek geri çekildi ve kızın, koluna temas etmesine izin vermedi. Logan’ın sırtı bana dönüktü. Lisa beni fark ettiğinde dudakları kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ah, keşke dersini verebilseydim.

Hadley tekrar endişelenmeye başlamış olacak ki önüme geçerek Lisa’yı görmeme engel oldu.

“Olmaz, Lana. Bu mücadelede senin tarafındayım ama sinsî hamleler hiç hoşuma gitmez.”

Kaşlarım havalandı ancak ben bir şey söyleyemeden Lisa’nın sesi araya girdi:

“Sürekli bebek bakıcısına ihtiyaç duyduğu için ekibi bölüp durması ne üzücü,” dedi Lisa. Hiç yorulmadan saatlerce kıcını tekmeleyecek birini tahrik etmesi aptallıktı.

“Git. Başımızdan,” dedi Hadley sertçe. Lisa’ya ters ters bakıyordu.

Lisa kıkırdayarak uzaklaşmaya başladığında sakızımı tükürerek fırlattım. *Harika* hedef aldığım için sakızım doğruca fırlayıp saçlarına yerleşecek kadar sertçe kafasına çarptı.

Lisa nefesini tutarak saçlarına uzandı. Ağzı açık ve gözlerinde hayret dolu bir ifadeyle dönüp bana baktı.

Sırıtarak ona el salladıktan sonra önüme dönüp Logan’a doğru yürümeye başladım.

Hadley bana yetişmek için acele adımlar atarken inliyordu.

“Küçük bir hamleydi,” dedim alayla. Gururla gülümsedim.

Nedense artık onu bıçaklamak istemiyordum. Gerçi sırada bekleyen kurbanlarıma ağızımdaki sakızı fırlatarak rahatlayacağımdan şüpheliydim ama Lisa’da bu numara işe yaramıştı.

Biraz daha sakız alsam iyi olacaktı.

“Böyle bir şey yaptığına inanamıyorum,” dedi Hadley dişlerini sıkarak. Ancak benim gibi ergence gülmemek için kendini tuttuğunu biliyordum.

“Ona seri katilden gelmiş gibi yaparak gül göndermekten iyidir.” Omuz silktiğimde Hadley’nin gülümsemesi silindi.

“Espri yapmak için çok mu erken?” diye sordum yalandan mahcubiyetle.

Bana orta parmak çektiği sırada Logan bizi izleyerek yanıma za yaklaşıyordu.

“Sana en az iki kez el hareketi çekmediği müddetçe Hadley’nin arkadaşı sayılmazsın,” dedi Logan. Çenemi tutarak başını kaldırdı.

“O zaman çok yakın dostlar olduğumuzu söyleyebilirim çünkü bana sık sık hareket çekiyor.”

Logan gülümsese de gözlerindeki ağırlığı ve dalgınlığını hissedebiliyordum. Kyle’in cesedini görmek ona ağır gelmişti, cesedi kasabaya getirmeden önce böyle olacağını biliyordum.

Anlamıyordu.

Jake’in sözleri zihnimde yükselmeye hazırlansa da onları bastırarak kendimi şu âna odaklamaya çalıştım.

“Bu dava biter bitmez, geç kalınmış upuzun tatilime çıkacağım ve telefonum en az bir hafta kapalı olacak. Bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz,” dedi dudaklarını dudaklarıma sürterken.

Karşımdaki illüzyonun tadını çıkararak kendimi gerçeklerden uzaklaştırdım. Yakalamaya çalıştığı kadın değil de sevdiği Lana Myers olarak kaldım.

“Teklifinizi kabul ediyorum, Kıdemli Özel Ajan Bennett.”

Dudaklarıma doğru gülümsese de yüksek bir bağırış aramıza girdi.

“Benim oğlum öldü ve sen, ceset daha yeni inmişken sevgi-
linle yiyişiyorsun!” diye bağırdı şerif. Logan’a son hız yaklaşırken
öfke doluydu.

Yanındaki iki memur da üstümüze geliyordu. Ancak Logan
yumruğunu sallayarak memurlardan birinin suratına indirdi ve
ardından şerifin karnına vurdu. Şerefsiz herif iki büklüm olmuştu.

Kendime engel olamadan içgüdülerim harekete geçince,
üçüncü adamın yumruğu beni bulmadan önce elim havalandı
ve boğazına vurdum. Adam öksürürken gözleri yuvalarından
fırlayacak gibiydi. Leonard adamı yere yatırdığı sırada Donny
diğer memuru çekiştiriyordu.

Leonard’ın bakışları beni bulduğunda bir anlığına panikle-
dim. Tereddütsüz hareket etmiştim, Lana Myers’da olması gere-
kenden fazla bir deneyim sergilemiştim.

“Reflekslerin iyiymiş,” dedi yerdeki adamı kelepçelerken.
Gergince gülümsedi.

Logan, şerifi döndürerek ağaca yasladı ve ellerini arkadan ke-
lepçeledi.

“O lanet ellerini hemen onun üzerinden çek!” diye bağırdı
Johnson bize yaklaşarak. “Şerifi tutuklayamazsın!”

“Bir federal ajana saldırdı,” dedi Leonard. “Bunlar da öyle.”

“Ben ona saldırmadım,” diye inledi Leonard’ın altındaki.

Leonard kelepçeleri sıkarak adamın acıyla inlemesine sebep
oldu. “Evet, sen *savunmasız* bir kadına saldırdın.”

Böyle söylenmesi gerçekten hiç hoşuma gitmiyordu. Hakaret
gibiydi.

Johnson sinirlerimi daha da bozmadan arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Logan benim için tam bir tetikleyiciydi. Johnson'la ikisi tartışırken ve sesleri yükselirken o herifin kafasını uçurmak istiyordum.

Savaş başlamıştı ve Logan'ın buradan gönderilmesi çok uzun sürmezdi. Her hareketlerini önceden tahmin edebiliyorduk. Biz şah mat yapalı çok olmuştu ama onlar hâlâ oyunun başında olduğumuzu sanıyorlardı.

Parkın ortasında, yetkililerin ve bir sürü tanığın önünde Johnson'ı bıçaklayarak her şeyi mahvetmek istemiyordum.

Bu yüzden oradan uzaklaştım. Ona kadar saydım. Sonra iki bine kadar. Ardından koştum. Hızlı adımlar attım. Kahrolası bir meditasyon yaptım.

Ancak o orospu çocuklarını öldürme dürtüm içimde hâlâ taze ve çok kuvvetliydi. Nihai sona ulaşana kadar dürtülerimi bastırmak için çaba sarf ediyordum. Ancak şu an bunu yapmak imkânsız gibiydi.

İlk kez akıl sağlığımdan şüphe ediyordum.

Bu yüzden beni sakinleştirecek kadar bana önem veren tek kişiyi aradım.

“Sakinleşmem lazım,” dedim Jake’e. Kalbim hızla çarpıyordu. “Hemen beni sakinleştir.”

“Ördeklerin tirbuşon şeklinde penisleri vardır,” dediğinde olduğum yerde durdum. “Bana gelsene. Sana birkaç fotoğraf gösteririm. Küçük şerefsiz ördeklerin fotoğrafını yani.”

Gözlerimi devirdim, kendimi hiç sebepsiz gülümserken buldum. “Bunu neden bildiğini sormalı mıyım?”

“Böyle anlar için bir sürü işe yaramaz ve bazen rahatsız edici şey öğrendim. Ne kadar rastgele bir şey duyarsan dikkatinin dağılma ihtimali o kadar artar, tatlım.”

“Tirbuşon şeklinde penis falan görmek istemiyorum.”

“*Blue waffle** ne olduğunu sana anlatmış mıydım? Bana gel. Hemen. Sakın aptalca bir şey yapma.”

“*Blue waffle* da ne?”

Alayla sırtıttığını resmen duyabiliyordum. “Görürsün. Bir süre kimseyi öldürmeyi düşünmeyeceğini garanti ederim. Beynini çamaşır suyuna basman gerekecek.”

“Aklımı kaçırmamak için daha neler yapacağım bakalım,” diye homurdandım. Rotamı değiştirerek *blue waffle* olayını öğrenmek için yola çıktım.

* *Blue waffle*, kadınlarda görüldüğü iddia edilen bir cinsel hastalıkla ilgili internette yayılan bir efsanedir; tıbbi olarak böyle bir hastalık yoktur. -ed.n.

On Beşinci Bölüm

Öldürmek yasaktır; bu sebeple tüm katiller cezalandırılır, tabii çok fazla kişiyi öldürmedikleri ve onlara trompet sesleri eşlik etmediği müddetçe.

-Voltaire

“Selam,” dedim. Lana telefona cevap verince rahatlamıştım.

Şerifin sebepsiz saldırısının üzerine çekip gittiği için onu suçlamıyordum ama birkaç saattir aramalarım cevap vermediğinden dolayı endişelenmiştim.

Şerif ve yanındaki memurlar kendi merkezlerinde sakinleşmekle meşgullerdi. Johnson tutuklama savaşını kazanmış olabiliyordu ama elindeki bahaneler tükenmek üzereydi. Collins’in ona karşı hazırladığı dosyaya bir sebep daha sunmuştu.

“Selam,” dedi Lana yavaşça. Sesi yatıştırıcı bir merhem gibiydi.

“Neredesin?”

Kulübeye bakındım ama geri geldiğine dair bir işaret bulamamıştım.

“Koşuya çıkmıştım. Biraz... Sinirlenmeye başladım. Sinirlenmek hiç hoşuma gitmiyor,” dedi hüzünle. “Umarım iyisindir. Onlardan birinin yanında olmadığından emin olmadan aramak istemedim.”

“Ben iyiyim, Lana,” dedim gülümseyerek. “Taşralı birkaç memurla ve üstünlük kompleksi olan çağ dışı bir ajanla başa çıkabilirim, güven bana.”

“Onları hafife alma.”

Sesi arkamdan gelince telefonumu yatağa attım. Kapının eşğinde duruyordu. Alnından küçük ter damlaları düşerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Saat kulesine bir ceset asılmıştı ve sen koşuya çıkıyorsun,” dedim iç çekerek. Şu âna kadar gerginliğimin farkında bile değildim.

“Sana saldırıyorlardı. Bir şey söylersem işler daha da kötüleşecekti,” dedi ceketini çıkarıp odanın diğer tarafına geçerken. “Dilimi tutmak konusunda çok becerikli değilimdir.”

Ona yaklaşıp belinden tutarken yüzüme tekrar bir gülümseme yayıldı.

“Kendi savaşlarımı ben halledebilirim, istersen sen dilini daha iyi şeyler için kullan,” diye mırıldandım kulağına. Görmesem de gülümsediğini hissedebiliyordum.

Boynunu öperek aşağılara indiğim sırada bedenini bana yasladı.

“Buna ihtiyacım vardı,” dedi ben ona sarılırken ve kollarını bana doladı.

Sarılmaktan fazlasını yapmak gayet hoşuma gidecek olsa da şu an ihtiyacım olan şey sanki buydu. Özellikle de bir adamın canlı canlı derisinin yüzüldüğü bir kasabada koşuya çıkmak gibi deli saçması bir şeye kalkışacak kadar cesur olduğu için. Neden normal biri gibi davranıp kendini kulübeye kitlemiyordu ki?

Onun yüzünden stresten ülser olacaktım.

“Bu dava kapanır kapanmaz gidiyoruz. Sadece sen, ben ve çok ama çok uzaklarda bir sahil.”

“Bir hafta dedin biliyorum ama... Belki daha uzun sürer?” diye usulca sordu. Başını geriye attı. “Ben ısmarlarım?”

“İş yoğunluğumu düşününce tek seferde bir haftadan uzun izin kullanamam. Ama belki sonra olabilir. Ayrıca ben ısmarlatacağım.”

Gözlerini devirdikten sonra başını göğsüme yasladı, bana sarılmaya devam ediyordu.

“Seni seviyorum,” dedim yumuşak bir ses tonuyla.

Kollarıyla beni biraz daha sıkarken dışarıdaki konuşma seslerinin daha da yükseldiğini duyduk, herkes beni bekliyordu.

“Ben de seni seviyorum,” dedi derin bir nefes alarak. “Galiba bir yere gitmen gerekiyor?”

“Yetişkin bir adamın derisini canlı canlı yüzen birini bulmam gerekiyor.”

Başını sallayarak geri çekildiğinde yüzünden bir şeyi sildi. “Haklısın. Özür dilerim.”

“İyi misin sen?” diye sordum ve çenesini hafifçe tutarak başını kaldırdım.

Bana bakarken gözlerinde tereddütlü bir ifade vardı. Benden hiçbir şey istemese de hep kendinden veriyordu. Buna rağmen bakışlarına yansıyan o soruyu görebiliyordum ve o ne istese yapmaya hazırdım. Bu kahrolası yerden gidip davayı bırakmamı istese bile.

Tekrar düşününce, sadece katilimize odaklanıyormuşum gibi görünsem de bu adaletsiz kasabada sağlamam gereken bir sürü adalet vardı. Johnson ve şerifin beni öldürme planları yapmaya başladığını dikkate alıp benim de rol yapmayı bırakmam iyi olurdu. Katilimizin geçmişiyile ilgili bilgi toplama işini çoktan bitirdiğimi fark etmiş olmalıydılar. Resmen bunu apaçık dile getirmiştım.

Onlara karşı kahrolası bir davanın hazırlığını yapıyordum.

Ancak elle tutulur bir kanıt olmadan bunu sürdürmem çok zordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum o sessiz kalınca.

“Öğleden sonra, eğer fırsatın olursa sence birlikte birkaç saat vakit geçirebilir miyiz?”

İlk defa böyle bir şey istiyordu. Genelde hayatını çılgınca çalışma saatlerime göre yaşamasını ondan ben istiyordum. Üstelik muhtemel ölüm tehditlerinden bahsetmiyorum bile...

“Öğleden sonra tamamen izin yapabilirim,” dedim parmak uçlarımla yavaşça yanağına dokunurken.

Şu an aslında Johnson ve şerif kafa kafaya vermiş planlar yaparken izin kullanmam hiç iyi olmazdı. Ancak bunu Lana'ya söylemeyecektim.

“Sadece birkaç saat,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Yapacak bir sürü işin olduğunu biliyorum.”

Dışarıdaki sesler gittikçe artıyordu. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum.

“Yedide geleceğim, sonra bütün gece seninim.”

Yanağını okşadığımda sanki bu hissi zihnine kazımak istiyormuş gibi gözlerini kapattı.

“Tamam,” diye fısıldadı. Göz kapakları aralandığında hayatımın sonuna dek zihnime kazınan, aklımdan hiç çıkmayacak olan o yeşil gözleri beni buldu.

Hızla onu öpüp kapıya yöneldim. Yanlış bir şey yapıyordum gibi hissediyordum. Şu âna kadar gözüme hiç bu kadar kırlan görünmemişti.

Dışarı çıktığımda kulübenin önüne kalabalık bir grup dizilmiş, hepsi bir ağızdan konuşuyorlardı. Ne oluyordu burada? Ne kadar süredir içerideydim? Ben içeri girerken burada kimse yoktu.

“Ne oluyor?” diye sordum Elise’e.

İfadesiz bir yüzle bana döndü.

“Hafıza kayıpları düzelmiş gibi görünüyor. Bir anda herkes, on yıl önce yaşanan olayı öncesinde ve sonrasında yaşananlarla anlatmak istediğine karar vermiş. Bütün gece ifade alacağız gibi duruyor.”

İnsanlar sokak boyunca sıraya girmişlerdi. Elimi saçlarıma daldırdım. Arkamı döndüğümde Lana’yı verandada durmuş, çok uzun zamandır sakladıkları sırları dökülmeye hazır bekleyen insanlara bakarken buldum.

Gözlerindeki o soğuk ifade yine ortadaydı.

Sanki bu insanlara kızıyordu.

Korku, insanları dürüst olmaya iten iyi bir motivasyon aracıydı.

Leonard’a döndüğümde beni yanına çağırdı.

“Davenport’un raporu için Donny’yle adli tabibe gitmemiz gerekiyor,” dedim.

“Onun yerine ben geliyorum. Donny buradaki kalabalığa yardım edip sırayı dağıtmaya gelen memur olursa onlarla ilgilenecek. Nedense kimse geri adım atmıyor. Galiba kim bilir ne kadar zamandır korktukları adam yerine, bir canavarın derisini yüzecek kadar güçlü bir katilden korkuyorlar.”

Başımı iki yana sallayarak tüm bu karışıklığı ardıma aldım.

Arabaya bindiğimiz an kontağı çevirdim ve ilerlemeye başladık.

“Jacob Denver’la iletişim kurabildiniz mi?” diye sordum.

“Telesekreterine bakılırsa şu an bir iş için Kaliforniya’da.”

“Bak sen,” diye mırıldandım. “Tam da vaktinde. Biraz araştırıp kanıt bulabilecek misin bir bak.”

“Alan, adamın uçak biletinin kullanıldığını ve Kaliforniya’daki otele birinin onun adıyla giriş yaptığını doğruladı. Kamera ka-

yıtlarına ulaşmaya çalışıyor ama ikimiz de biliyoruz ki tekerlekli sandalyedeki bir adam kafasına beyzbol şapkası takar takmaz görünmez olabilir. Meseleye dâhilse, bence bunu dikkatlice planlamıştır. O adam gerçekten Jacob olmasa bile otelden çıkış yaparak ona bir mazeret sunacak.”

Gerginmiş gibi torpidonun üst kısmında parmaklarıyla ritim tutmaya başladığında ona yandan bir bakış attım.

“Sorun ne?” diye sordum meraklanarak.

“Şimdi söyleyeceklerim pek hoşuna gitmeyecekmiş gibi hissediyorum.”

“Neymiş?”

Bana döndüğünde kırmızı ışıktaki durdum.

“Müdürün gözü Alan’ın üzerindeymiş, bu yüzden ben de eski bir arkadaştan biraz daha araştırma yapmasını istedim. Jacob Denver’in sessizce ortaklık yaptığı bir işi daha olduğunu öğrendim.”

“Pekâlâ...”

“Sana bir teorim olduğunu ama sonra yanıldığımı fark ettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Sonra da failimizin bir ortağı olduğunu fark ettik hani?”

“Evet. Neden bu kadar gerildin?” diye sordum. Aklım karışmıştı.

“Kennedy Carlyle ismi sana hiç tanıdık geliyor mu?”

İsmi düşünürken sesli olarak tekrarladım. “Carlyle ismi... Siktir. Jasmine Evans’ı öldüren aracı süren sarhoş çift.”

Yavaşça başını salladı. “Kızları küçük yaşta yetim kalmış. Victoria’yla tam olarak aynı yaştaymış. Doğum günleri bile çok yakınmış. Kızın ismi Kennedy’ymiş.”

“Bunun bizim davamızla ilgisi ne?”

Parmaklarını daha sert vurmaya başladığında onu hiç bu kadar gergin görmediğimi fark ettim.

“Başta her şey tesadüf gibi görünüyordu. Victoria Evans’ı sormak için hastaneye gitmiştim, o tarihte on altı yaşında bir kızın trafik kazası geçirdiğinden bahsettiğim an bu konuyu başka bir FBI ajanıyla daha konuştuklarını söylediler. Aklım karıştı ama sonra bana Victoria Evans’ın değil de Kennedy Carlyle’in dosyasını verdiler. Çok fazla detay olmasa da kafamda şimşekler çaktı.”

“Aklımı feci karıştırdın, Leonard,” diye inledim.

“Hadley Grace onlardan Kennedy’nin dosyasını istemiş. Tam onluk hareket.”

“Neden?”

Bir anda arka koltuğa uzandığında kalçasıyla omzuma çarptı.

“Ne oluyor lan?” dedim tekrar omzuma çarptığında.

“Kusura bakma!” diye seslendi, arka koltuğa geçip oraya yerleşirken. “Bana vuramayacağın bir mesafede olmak istedim.”

Kaşlarım havalandı.

“Bak, kulağa feci absürt geliyor ama tesadüf olduğuna inanmak çok zor,” diyerek saçmalamaya devam etti.

“Leonard, gerçekten sabrımı taşırmama şu kadar kaldı,” dedim, parmaklarımı birbirine yaklaştırıp ona ne kadar az sabrımın kaldığını göstererek.

“Hadley hep takıldığın kızları araştırıyor ya,” dedi sonunda.

“Herkes benim sürekli başka kızlarla takıldığımı düşünüyor olabilir ama Kennedy Carlyle diye birini hiç duymadım,” dedim duygusuzca. “Ayrıca dedikoduların aksine, o kadar çok kişiyle görüşmedim.”

“O kız, Victoria Evans’la aynı gece hastanedeymiş. Victoria ve Marcus Evans’ın öldükleri gece.”

“Ve?”

“Ve rastlantıya bak ki kızın ebeveynleri, Jasmine Evans’ın ölümüne sebep olmuş. İşin altını biraz eşeledim. Kennedy

Carlyle uzun zaman önce ismini değiştirmiş. Tam olarak **on yıl** önce. Üstelik hayatını kurtaran o ameliyatın ardından **doktorun** yönergelerini hiçe sayarak hastaneden ayrılmış.”

“Hadisene, Leonard!” diye bağırdım.

“Tamam! Tamam.” Derin bir nefes aldım. “Ama **öncesinde** sana, şu an kızın başka bir adamla romantik anlamda bir **ilişkisi** olmadığını söylemem lazım. Hatta çok, *çok* detaylı bir **araştırma** yaptım. Yıllardır sadece birkaç ilişkisi olmuş.”

“Niye umurumda olsun ki?” dedim inleyerek.

Ben ona dikiz aynasından ters ters bakarken bakışlarını **ka-**çırdı.

“Hastaneden Jacob Denver’la çıkmış. İkisinin şu an çevrim içi bir al, sat, takas et mağazası varmış. Kennedy Carlyle, artık Lana Myers olarak hayatına devam ediyor.”

Damarlarımdan akan kan donup kaldığı için ciğerlerimdeki oksijen acı dolu bir nefesle boşaldı. Araba ani frenle durdu. Leonard önündeki koltuğa hızla çarptı.

“Emniyet kemeri,” diye mırıldandı yüzünü buruştururken. “Niye kemer takmayı akıl edemedim ki?”

Ancak fazla uyarılan kalbim vahşi bir ritimle kulaklarımda atıyordu. Ellerim direksiyona sıkıca sarılmıştı, karşıya bakıyor ama hiçbir şey görmüyordum.

“Seni seviyor, Logan. Bir tepki vermeden önce bunu bilmen gerekiyor.”

Bir şey gürültüyle alev aldığında kıvılcımların sesiyle başımı bir anlığına çevirdim. O sırada alevler belediye binasının duvarına yayılmaya başlamıştı. İnsanlar sendeleyerek çekilirken ağızları açık bir şekilde duvara bakıyorlardı. Duvarda bu kez, ateşle yazılan kelimeler belirmeye başladı.

Kaçın. Kasaba yanıp kül olmadan. Kaçın. Kaçın. Kaçın.

“Hayır,” dedim sessizce. Başımı iki yana salladım. “Hayır. Lana olması mümkün değil.”

“Ben de başta öyle düşündüm,” dedi çok sessizce. “Sonra gidip Plemmons’ın otopsi raporunu okudum. Lana’nın birkaç eri morarmıştı. Plemmons’ınsa vücudu yara bere içindeymiş. Geçmişte bir sürü kadını kolaylıkla alt eden bir adam dayak yedikten sonra bıçağın üstüne koşarak gider mi? Hiç detaylıca düşünmedik bile çünkü...”

“Hadley,” dedim fısıltıyla.

“Evet. Hadley. Bir de şu pedofil vardı...”

“Hadley,” dedim tekrar. İhanetin ağlarının beni gittikçe daha da sıktığını hissediyordum. Sanki gerçek bir ilmek boynumu sarıyordu.

“Evet,” diye fısıldadı. Sesinde bariz bir acıma vardı. “Bu savaşla ilgili Lana ona her ne anlattıysa, belli ki Hadley inanmış. Hadley’nin yaşadıkları düşünüldünce inanması şaşırtıcı değil. Ben de anlıyorum ama... Vekil katil olmasına rağmen nasıl psikotik kriz belirtisi göstermedi, anlam veremiyorum. Bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.”

Gerçekler her bir kemiğime işleyip motor becerilerimi bile kullanabilme yetimi elimden alırken, göğsüm git gide ağırlaşıyordu.

“O seni seviyor,” dedi arka koltuktan sessizce. “Gözlerimle gördüm, Logan. Her şeyi riske attı...”

“Kes sesini,” dedim sessizce. Boğazım düğümlenirken daha fazla konuşacak hâlim kalmamıştı.

Yolun ortasında duruyorduk. Arabalar etrafımızdan geçip gidiyordu. Amaçsızca tam karşıya bakmaya devam ediyordum.

Her sabah uyanıyor ve günümü Lana'nın güvende olup olmadığını düşünerek, her saniye korku içinde geçiriyordum. Her gece muhtemelen sırlarıyla yatıp bana gülüyordu.

"Sen bir profilcisin," dedi Leonard ondan sessiz kalmasını istediğim hâlde. "Kızın hislerinin rol olmadığını biliyorsun. Aptalca bir şey yapma, Logan. Onu gerçekliğe bağlayan tek şey sen olabilirsin ve onu seviyorsan... Sadece Katie'nin hikâyesini hatırla.

Kalbim göğsüme sertçe çarparken alayla güldüm.

"Kes. Sesini."

Adli tabibe gitmek yerine yoldan dönüp kulübelere doğru yol almaya başladım.

"Şimdilik kimseye bir şey söyleme. İtiraf etmesini istiyorum," dedim ölümcül bir sakinlikle.

"Aptalca bir şey yapma dedim, Logan."

Direksiyonu daha da sıktım. İhanet, damarlarımda acı bir tat bırakarak yoluna devam ediyordu.

Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir katile âşık olmuştum. Ölüp gitmiş bir aileye onlar için cinayet işleyecek kadar kafayı takmış ya da bir adam tarafından psikozu kullanılarak manipüle edilen bir kıza âşık olmuştum.

Öyle ya da böyle, bu akşam gerçekleri öğrenecektim.

On Altıncı Bölüm

Kederin sessiz dilini gözyaşları çizer.

-Voltaire

Banyodan çıkmış havlumu düzeltiyordum ki Logan yatak odasına girerek aklımı başımdan aldı.

“Ödümü kopardın,” diye inledim göğsüme uzanarak. Aşırı ciddi ifadesine rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Dışarıdaki gösteri için mi döndün?” diye sordum havlumu düzelterek.

“Herkes gitti. Bu sefer ateşle yeni bir mesaj yazılmış. Herkesin kulaktan kulağa birbirlerine yaydıklarına eminim. Küçük kasabalarda her şey hızla yayılıyor.”

“Bütün küçük kasabalarda böyle pis bir alışkanlık var,” dedim. Başka şeyler söylemek istesem de kelimelerimi yuttum.

Kötü bir şeyler olacakmış gibi hissetmeme sebep olan ciddi bir ifadeyle bana bakmaya devam ediyordu.

“İyi misin sen?” diye sordum. Endişelenmeye başlamıştım.

“Evet,” dedi bana yaklaşarak.

Başka bir şey sormaya fırsatım olmadı çünkü bir anda üstüme atıldı. Dudakları, canımı yakan bir öpücükle dudaklarıma kapandı. Normalde olanın aksine öpüşünde hiçbir incelik ya da hassasiyet yoktu.

Sert, buyurgan, neredeyse cezalandırıcı bir öpücüktü ama ona sarılarak öpüşüne karşılık verdim. Nasıl bu kadar çabuk boş zaman yaratabildiğini bilmesem de ona ayak uydurmaya hazırdım.

“Seni seviyorum,” dedim dudaklarına doğru. Bunun karşılığında beni daha da sertçe öpmesine hak kazanmış gibiydim, acı dolu öpücüğünün dudaklarımda bıraktığı tatla beni kaldırıp yatağa bıraktı ve üstüme çıktı.

Söylediğim şeye karşılık vermedi. Muhtemelen benimle birlikte olma arzusuyla hızla kıyafetlerini çıkarmakla meşgul olduğu içindi. Dudakları tekrar beni bulduğunda hâlâ nazik değildi.

Aynı sert tavırla bacaklarımı aralayarak bir anda içime girdi. Hayretle inledim. Neyse ki o yanımdayken ıslanmam çok uzun sürmüyordu. Diğer türlü canım çok yanabilirdi.

Kendini daha sert, daha, daha ve daha sertçe içime itti... Bu böylece sürüp giderken kalçalarını ritimsizce, öfkeyle bana bastırıyordu.

“Seni seviyorum,” dedim öpüşmeyi kesip başını başımın yanına yasladığı an.

Yine bana karşılık vermemiştii. Beni vahşice, saldırganca, öfkeyle becermeye devam ediyordu. Ne kadar iyi hissedersen hissedeyim göğsümde bir boşluk oluşmaya başlamıştı. İçimde can sıkıcı bir acı körükleniyordu.

Yavaş da olsa olanları anladığım an ona sıkıca sarıldım, gözümünden bir damla yaş döküldü. Kalçalarını tutarak hafifçe kaldırdı ve her şeyi yapabileceği biriymişim, ona aitmişim gibi benimle birlikte oldu.

Gözümünden bir damla yaş daha döküldü. Bir damla daha. Fiziksel bir acı yoktu, yalnızca yoğun bir zevk duyuyordum. Gözyaşlarının sebebi belliydi. Öfkeli değilseniz öfke seksi yapmazdınız ve Logan'ın gözü dönmüştü.

Ve beni kullanıyordu.

Son bir kez.

Beni cezalandırıyordu.

Çünkü biliyordu.

Ama hâlâ tüm gerçeği bilmiyordu.

Yaşlar gözümünden hızla dökülürken sesimi çıkarmadım. Keşke şu an böyle inanılmaz iyi hissetmeseydim ama bedenim, kalbim paramparça olsa bile zevk almaya devam ediyordu.

İnledim, orgazm bedenimi ele geçirirken kendime engel olamamıştım. Duygusal bir ızdıraptan ağlamama rağmen fiziksel zevk bedenimin titremesine sebep oluyordu.

Logan hâlâ içimdeyken kalbim hızla çarpıyordu ve her çarpışında daha da küçük parçalara ayrılıyordu. Canımın feci yavaşlığını zaten biliyordum.

Beni yıkıp geçeceğini biliyordum.

Geçen her bir saniyede güçlü bir elin beni boğacağını bilmiyordum ama.

“Biliyorsun,” diye fısıldadım yavaşça. Kırgın sesim kendi kulağıma bile çok rahatsız edici gelmişti.

Her şeyi başlattığı hızla içimden çıktıktan sonra ellerimi başımın üzerinde sabitledi. Ona bakarken karşı koymuyordum bile. Kelepçesiyle ellerimi demir yatak başlığına bağlarken bana bakmıyordu.

Acımasızca akan gözyaşlarım beni utandırıyor, küçük düşürüyor, şu an yansıtabileceğim tüm şerefimi silip götürüyordu.

Yerinden kalkıp tek kelime etmeden üstünü giyinirken beni yatakta cırılçıplak bıraktı.

Hâlâ bana bakmıyordu.

“Bunu yapmamam gerekiyordu,” dedi sertçe. “Ancak aynı zamanda, son birkaç aydır bir katille yattığımı da anlamam gerekiyordu.”

Sonunda içinde bir gram sıcaklık barındırmayan buz gibi mavi gözleri beni buldu.

Gözlerinde acı vardı, ızdırap vardı.

Kurbanlarımın ızdırabının tadına ortak olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ancak şu an hissediyordum.

İliklerime işleyecek, midemin kasılmasına sebep olacak, içimden başlayarak beni un ufak edecek kadar güçlü bir histi. Çıplak ve yatağa kelepçelenmiş bir hâlde, acı verecek kadar sıcak yaşlar dökerken acımasız bir güçle bedenimi delip geçen ızdırabı göz ardı etmeye çalıştım.

Ancak hiçbir anlamı yoktu.

Önceki gece açtığım yaralar hâlâ çok tazeydi.

Umursamıyormuş gibi davranamayacak kadar âşıktım.

Kalbimin ağrısı, varlığını her bir hücremde hissettirecek kadar güçlüydü.

Artık romantik olmak istemiyordum. Çünkü canımı feci yakıyordu.

“Logan, ben...”

“Sesini keseceksin, Lana,” diye patladı. Dökmediği yaşlar gözlerinde parlıyordu. “Seni sevdim. Seni önemsedim. Peki ya sen ne yaptın? Yaptığın tek şey yalan söylemekmiş! Beni kullandın!”

Tekrar konuşmaya çalışıyordum ki ağzımı tutarak canımı acıtmak pahasına kapattı. Yapabileceği en kötü şey şu an yaptığı şeydi.

Beni susturuyordu.

İşin en kötü yanı da buydu.

Susturulmak. Çünkü kimse duymak istemiyordu.

Şimdi de sevecek kadar kendimi açtığım tek insan beni susturuyordu.

İçimde bir parça öfke aradım, soğukluğumu aradım ama karşıma dalga dalga dökülen ızdırıp ve gözyaşlarım dışında hiçbir şey çıkmadı.

Ama Logan soğuktu. Buz gibiydi. Yine de hissettiklerimin yalan olduğunu söylüyordu.

“Sen hastasın. Yardım alman lazım. Şu an seninle ne yapacağıma dair kahrolası hiçbir fikrim yok çünkü... Sebebini biliyor musun? Kendin bulursun bence. Bu karmaşanın beni nasıl etkileyebileceğini düşünmeden beni tüm bunlara sen sürükledin ve şimdi burada durup olacakları uzun uzun düşünebilirsin.”

Hızla arkasını döndüğünde bir şey söylememek için kendimi zapt ettim.

“Kennedy Carlyle,” diye mırıldandı. “Hay sikeyim böyle işi.”

Her şeyi açıklamak isteyen kelimeler dilimin ucundaydı fakat beklediğim o soğukluk sonunda bedenimi sardı. Bu his için yalvarırcasına gözlerimi kapattığım an hissettiğim soğukluk, ızdırabımın bir kısmını bastırdı.

Jake haklıydı. Logan asla beni seçmezdi.

Bunu az önce kanıtlamıştı.

Soru sormamıştı bile.

Umursamamıştı bile.

Kapıyı sertçe çarpıp hızla yanımdan ayrıldığında gözlerimi açıp karşımdaki boşluğa baktım. Bileklerimi demirde kaydırmaya başladım. Bedenim otomatik pilottaymışçasına hareket ederken ayaklarımı uzatarak çantamı buldum ve kendime doğru çektim.

Soğukluk, içimi sarıp yepyeni bir amaçla damarlarımın buz kesmesini sağlarken bakışlarımı duvardan ayırmıyordum.

Uyuşmak istiyordum ama bu biraz zaman alacaktı. Bugün vak-
timin olmadığı cinayetleri işlemem gerekecekti.

Geri kazandığım ruhumun daha büyük bir kısmını kaybet-
mem gerekecekti.

Kilit açma setini bulduğumda işime yarayacak aletleri eli-
me doğru uzatıp işe koyuldum. Bakışlarımı karşıdan ayırmı-
yordum, yaptığım iş için görmeye ihtiyacım yoktu. Normalde
kilit açma konusunda pek başarılı değildim ama belli ki kalbi-
nizin sökülüp alınmış olması, işi doğru yapmanız için ekstra
teşvik sağlıyordu.

Özgür kaldığım an yavaşça yataktan inip üstümü giyindim,
eşyalarımı alıp çantamı topladım ve acele etmemi gerektirecek
bir sebebim yokmuş gibi rahatça kulübeden çıktım. Zihnim ne-
redeyse bomboştu. Taptaze gözyaşları dökülmeye devam etse de
içimdeki soğukluk gittikçe güçleniyordu.

Jake'in, babasının av kulübesinden ayrıldığından beri eşyala-
rını kurup yerleştiği yeni mekânına girdim ve karşımda en yakın
dostumu buldum.

Bakışları bana çevrildi. Dizlerimin üzerine çöktüğüm an beti
benzi attı. Bedenim bastırmak için çok çaba sarf ettiğim sessiz
bir acıyla titremeye başlamıştı.

Aşkın kalbimi yerinden söküp çıkaracağını sanmıştım.

Beni ateşler içinde yakacağını sanmıştım.*

Aksine aşk, beni buza dönüştürmüştü.

Dördüncü kitabın sonu